

ATSIZ

Turancılık, Millî Değerler ve Gençlik

ÖTÜKEN

ÖTÜKEN

Atsız

TURANCILIK, MİLLÎ DEĞERLER ve GENÇLİK

(Makaleler-1)

ÖTÜKEN

YAYIN NU: 863
EDEBÎ ESERLER: 367

1. Basım: Şubat 2011
4. BASIM

T.C.
KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI
16267

ISBN 978-975-437-824-5

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12
Ankara irtibat bürosu:
Yüksel Caddesi 32/4 Kızılay - Ankara
Tel: (0312) 431 96 49
İnternet: www.otuken.com.tr
E-posta: otuken@otuken.com.tr

Kapak Tasarımı: GNG Tanıtım
Dizgi - Tertip: Ötüken
Kapak Baskısı: Yeditepe Ofset
Baskı: Yaylacık Matbaası (0212)6125860
Maltepe mah. Litros yolu Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197-203
Topkapı-Zeytinburnu
Cilt: Yedigün Mücellithanesi
İstanbul-Eylül 2013

İçindekiler

-III-

TÜRKÇÜLÜK MÜCADELESİ YAZILARI

Açıklama

TÜRK ÜLKÜSÜ kitabının 1966 Yılı'ndaki ikinci basımında, o gün artık kimseyi ilgilendirmeyecek türden bâzı polemikler bizzat ATSIZ tarafından çıkarılmışdı. Bugün, aradan yaklaşık 40 sene daha geçdikden sonra Makaleler I-II-III-IV adlı kitaplardaki bâzı metinlerin ve o metinlerde sözkonusu edilen şahısların da okuyuculara artık birşey ifâde etmeyeceği düşüncesiyle birkaç makâlenin daha çıkarılması kararına varıldı. Herhangi bir yanlış anlamaya meydan vermemek için ben şahsen bu ayıklama işlemine katılmayarak sâdece sonunda yapılan elemeye mutâbakatımı bildirmekle yetindim. Bu gözden geçirme işini, meselelere vâkıf ve fevkalâde titiz bir başka arkadaş üstlendi.

Yağmur Atsız

Sunuş

ATSIZ HOCA'nın *Türk Ülküsü* kitabı ile *Makaleler-I-II-III-IV* serisinde toplanmış olan yazılarının hepsi birden "makalelerden yapılmış derlemeler" olarak ele alındı ve yeniden tasnif edildi. Makalelerdeki konu itibarıyla mevcut olan dağınıklık ortadan kaldırıldı. Bu maksatla, *Türk Ülküsü* kitabına alınmış olan makaleler genellikle yerlerinde bırakıldı; hatta bu kitabın ilk basımında bulunan birkaç makale de göz önüne alınıp değerlendirilmek üzere yaptığımız yeni düzenlemede uygun görülen bölümlere dâhil edildi.

Bu tasnif ve ayıklama esnasında, birçok makalenin değişik kitaplarda tekrarlanmış olduğu görüldü; bir kısım makalelerin bugünkü nesiller için bir anlamının kalmadığı; bir kısım makalelerin ise yazıldığı tarihteki polemiklerin etkisiyle kaleme alınmış olup bugün Atsız Hoca'nın temel düşüncelerini aksettiren esaslı makalelerinin arasında yer almasının uygun bulunmadığı görüldü. Bunlar çıkarılıp kalanlar tasnif edildikten sonra, bize göre Atsız Hoca'nın temsil ve telkin ettiği ülkünün özü, yayınlanmış kitaplarıyla bu makale seçmelerinde okuyucuya bir düzen içerisinde aktarılmış oldu.

Böylece, bahsi geçen beş kitap *"Türk Ülküsü"*, *"Turancılık, Millî Değerler ve Gençlik"*, *"Tarih, Kültür ve Kahramanlar"* adlarıyla üç kitaba, bu kitaplar içinde de muhtelif ana başlıklar taşıyan bölümlere ayrıldı. Hatta bir kısım makaleler muhtevaları sebebiyle öylesi uygun olduğundan Atsız Bey'in *Türk Edebiyatı Tarihi* adlı kitabına alındı.

Bu tasnif ve ayıklama hususunda bize anlayış ve nezaket göstererek izin veren Yağmur Atsız Beğ'e çok teşekkür ediyoruz.

Maksadımız Atsız Hoca'nın Türk nesillerince tanınması ve onun temsil ettiği Türkçülük ülküsünün anlaşılmasıdır.

Onun istediği gibi yüksek ahlaklı, yüksek ülkülerle dolu yiğit nesiller yetişmesi dileğiyle...

Ötüken Neşriyat

-I-
TURANCILIK

Turancılık

TURANCILIK, Türkiye'de 60 yıldan beri tartışılan bir konudur. Zaman zaman, Türklerle akraba milletleri de içine alan bir sistem halinde düşünülmekle beraber bugün "Turancılık" deyince Türkiye'de anlaşılan şey, tarihî mirasları da dâhil olduğu halde bütün Türkler'i tek devlet halinde birleştirmek ülküsüdür ve her ülkü gibi nesillere bakan, kan ve can vergisi isteyen, gönüllere heyecan katan bir inançtır.

Tarihi, savaşları ve fütuhatı dolayısıyla hemen bütün dünyaya antipatik gelen Türk milletinin yeniden birleşerek şahlanması birçok milleti korkuttuğu için, bu şahlanış sonunda bazı devletler ortadan kalkacağı veya küçüleceği için, hatta dünya çapındaki büyük ticaret ortaklıklarının çıkarları baltalanacağı için Turancılık ülküsü büyük bir direnişle karşılanmakta, bu direnişin propagandası ve fikriyatı yapılmakta, bu propaganda Türkiye içinde tesirli olmaktadır.

Turancılık ülküsüne karşı Türkiye'deki muhalefet ya bunun Türkiye'yi büyük tehlikelere atacak bir macera sayılmasından yahut Türkiye dışındaki Türklerin de en az bizim kadar (bir bakıma bizden çok) Türk olduklarının bilinmeyişinden, yahut da bugünkü sınırlarımız içinde 4000 yıldan beri üstüste yığılan etnik zümreleri ve kültürleri karıştırıp bunlardan şimdiki dili Türkçe olan

bir "halk"ın peydahlandığını kabul etmekten doğmaktadır.

Moskof uşağı oldukları için Turancılığın Rusya'yı devirmesinden korkanların muhalefetini kaale almıyorum.

Önce, Turancılık bir macera mıdır, onu ele alalım:

Turancılığın macera olduğu hakkındaki düşünce, Birinci Cihan Savaşında Enver Paşa'nın Kafkas cephesindeki hareketlerinin başarısızlık ve büyük kayıplarla sona ermesinden çıkmıştır. Bir çiçekle bahar gelmediği gibi bir başarısızlıkla bir düşüncenin yanlışlığına hükmetmek de sağlam bir mantığın eseri sayılamaz. Enver Paşa'nın cesur bir asker, fakat ehliyetsiz bir kumandan olduğu artık herkesçe bilinmektedir. Bundan başka Enver Paşa'yı saf bir Turancı saymak da yanlıştır. İttihatçılar hem Turancı, hem de İslâm birlikçisi idiler. Hem Kafkasya'yı, hem de Mısır'ı almak istiyorlardı. Bundan başka zamansız Kafkas taarruzu Turancılık düşüncesiyle değil, müttefikimiz Almanlar üzerindeki yükü hafifletmek amacıyla yapılmıştı.

Maceracılığa gelince, bu kelime üzerinde iyi ve ciddî düşünmek lâzımdır. Her maceracılık bir hata olmadığı gibi her ihtiyat da tedbirli bir davranış değildir. İnsanlığın tarihi siyaset, askerlik ve ilim alanındaki maceralarla doludur. Kristof Kolomb'un batıya giderek Hindistan'a varmak istemesi bir macera idi. Bir sal ile Atlantiği geçmek de öyledir. Kendi yakın tarihimize bakarsak Mustafa Kemal Paşa'nın Samsun'a çıkması da bir maceradır. Birçoklarının buna katılmayışı yurtsever olmayışlarından değil, başarı ihtimali görmemelerindendi. Fakat o, iyi hesap yapmasını bildiği için, başkalarının Türkiye'yi batıracak bir macera diye muhalefet ettikleri teşebbüsünü parlak bir şekilde bitirdi.

Daha eski tarihimizde Babur'un 10.000 kişiyle Hindistan'a dalması, Yavuz'un 30.000 kişiyle çölü geçerek

Mısır'a girmesi birer macera değil miydi? Evet, Napoleon ve Hitler'in Moskova seferleri de macera idi ama onlar başarısızlıkla bitti diye berikilerin değeri azalır mı?

Yahudilerin artık Arap vatanı olmuş topraklarda İsrail devletini kurması şaşırtıcı bir macera değil midir?

Tehlikesiz yaşamak isteyenler intihar etsin. Hayat ve kâinat tehlikelerle doludur. Tehlike fertler için de, milletler için de, topraklar için de vardır. Korkunç bir deprem birkaç saatte Anadolu'yu suların altına gömebilir. Dünyaya yakın geçen bir kuyruklu yıldızın boğucu gazları birkaç milleti birden yok edebilir. Dünyayı yörüngesinden çıkaracak büyüklükte bir göktaşı küremize çarparak dünyanın kıyametini koparabilir. Birkaç millet birleşerek bir gece Türkiye'nin üzerine 500 hidrojen bombası fırlattıktan sonra özel giyimli askerlerini yurdumuza sokabilir.

Bütün bu ihtimaller var diye uyuşuk uyuşuk oturup yalnız fabrika kurmak, futbol maçlarını seyrederek bağırmak, defile ve güzellik müsabakaları yapmak, üniversitelerde bir takım bayağıların eserlerini tahlil etmekle mi vakit geçireceğiz? Bunlarla millet yaşamaz. Millet bir hayvan sürüsü değildir. Millet, millî bir hedef ister. Ancak o hedefi gördüğü zaman sürü olmaktan çıkıp insanlaşır, bencil olmaktan kurtulup fedakârlaşır.

Bizim için en kutlu hedef Turancılıktır. Eskiden nasıl bir idiysek yine birleşeceğiz diye kendisini bir ülküye adamaktan daha kutlu ne olabilir? Bütün Türkler'i birleştirmek hakkımız ve görevimizdir. Bizden zorla koparılanı geri almak adaleti yerine getirmektir. Turancılık bir büyüklük düşüncesidir. Büyüklük düşüncesi asil bir düşüncedir.

Turancılığı, bütün Türkler'i yalnız kültür alanında birleştirmek diye anlamak boş ve yanlıştır. Sosyal bir kanundur ki kültür birliği ancak siyasî birlik sonunda doğar. Türk'e düşman milletlerin hâkimiyetindeki Türkleri

kültürde birleştirmeye imkân var mı? Yabancı millet buna izin verir mi? Sovyetler Birliği'nde alfabesi ayrılmış, yerli lehçesi edebî dil haline getirilmiş Kazak, Kırgız, Özbek, Türkmen, Tatar ve Başkurt'u hangi kuvvetle, hangi metodla tek kültür içinde bizimle birleştirebilirsin? O kadar gücün varsa zaten ordularını yürütüp o ülkeleri kurtarmak elinde demektir. Ondan sonra kültür birliği için kurultayını toplar, aksi halde kültür birliğini hiçbir zaman kuramazsın.

Bugün Türkler arasındaki kültür birliği ancak gönül birliği, tek millet olmak şuuru, biraz da dil birliği halinde yaşamaktadır. Fakat bu gidişle 50 yıl sonra diller ayrılacaktır. O zaman ne olacak? Onlar artık başka millet oldu diyerek miskin bir tevekkülle bu oldubittiyi kabul mü edeceğiz, yoksa eski yurtları ve soyumuzun koparılmış parçalarını kurtarmak için, savaş da dâhil, her şeyi göze mi alacağız? Elbette göze alacağız. Şüphesiz zamanı kollamak, hesapları iyi yapmak şartı ile...

Siyasî sınırlar dışındaki Türklerle uğraşmak macera ise Türk uçakları Kıbrıs'a neden saldırdı? Hatta Amerikan donanması engel olmasaydı Kıbrıs'a neden çıkılacaktı? Batı Trakya Türkleriyle, Kerkük Türkleriyle neden bu kadar ilgileniliyor? Dün "Hatay"dı. Bugün "Kıbrıs", yarın "Batı Trakya" ve "Kerkük". Öbürgün "Azerbaycan" ve daha ötesi... Bu, budur. Kimse başını kuma sokmasın.

Turancılığa muhalefetin bir türlüsü de Türkiye dışındaki Türklerden habersiz olmanın sonucudur. Daha pek yakında bir bilgin kişinin, bir toplantıda gençlerden birine "Hunlar da mı Türk?" diye sorduğunu anlattılar. Hunlar'ın Türk, hatta kısmen Oğuzların ataları olduğunu bilmeden yaşayan bilgine ne denir? Meğer o, millî tarihi Malazgird zaferiyle başlıyor sanırmış. Hayırlı uykular deyip geçelim...

Bir de Türk soyundan gelmemenin verdiği gayrı millî şuurla Anadolu'yu bir bardak, içindeki milleti bir kokteyl; Türkleri de bu kokteyle en son katılan içki saymak gibi hezeyan var ki taraftarları bir takım ruh hastalarından ibarettir.

Tarihimizi Malazgird'le veya İznik, şehrinin alınmasıyla başlatanlara sormalı: İznik'i başkent yapanlar veya Malazgird savaşını kazananlar daha önce ne idiler? Nerede idiler? On Birinci Yüzyıl tarihin ışıldakları altındaki bir asırdır. O adamların nerede ve ne olduklarını gözler önüne derhal serer. Böylece de Türk Devletleri denen nesnenin birbirini kovalayan Türk hanedanları olduğu, aslında bir tek devlet olup fetret zamanlarında ikiye üçe bölündüğü ve bunun Tanrıkut'a kadar gerilere doğru uzandığı ortaya çıkar.

Turancılık ülküsü gibi milleti hızlandırıcı, ahlâka ve erdeme dayalı kutlu bir ülküyü yermek için ya damarlarındaki kanı yabancı hissetmek, ya komünist yani vatan haini, yahut da millî tarihi Malazgird'ten başlatacak kadar cahil ve budala olmak lâzımdır.

Ötüken, 30 Nisan 1973, 6. Sayı

Turancılık Romantik Bir Hayal Değildir

TÜRK milletinin ülküsü olan Turancılığı, herkesin dilediği şekilde anlattığı, bunu bir türlü romantizm diye gösterdiği göze çarpmaktadır. Millî ülkülerde onun şiir yönü olan bir romantizm bulunmakla beraber ülkü, aslında gerçeklere dayanan, açık ve kesin amaçları olan bir duygular ve düşünceler sistemidir. Türkçü diye bilinen bazı yazarların Turancılıktan bahsederken, âdeta ürke ürke konuya değinmeleri Turancılığın ne olduğunu bilmeyenler üzerinde hiç de olumlu bir tesir bırakmıyor. Türk Edebiyatı Tarihinde mühim bir yeri olan "Fırtına ve Kar" gibi "Peri Kızı ile Çoban Hikâyesi" gibi aruz ve heceyle yazdığı ölümsüz şiirlerle Türk edebiyatının ölümsüzleri arasına giren Orhan Seyfi Orhon'un 2 Şubat 1968 tarihli *Son Havadis* gazetesindeki "Turan Nedir?" başlıklı yazısı Turancıların asla kabul edemeyecekleri yanlış düşünceler bakımından bu yazıma konu olacaktır.

Yazı şöyle başlıyor:

> *"Çok değerli arkadaşım Tekin Erer'in en güzel misalini vererek anlattığı gibi milliyetçilikte bir Türk emperyalizmi halinde "Turancılık" yoktur. Turan, Türk tarihinde büyük Türk ırkının kendisine vatan olarak seçtiği yerdir."*

Bir kere Turancılıkla emperyalizmi karıştırmak büyük bir yanlıştır. Emperyalizm bir milletin başka milletleri hükmü altına alması demektir. O halde, Türklerin birleşmesi demek olan Turancılık neden Türk emperyalizmi oluyor? Bugün Türk topluluklarından birinin silâh kuvvetiyle öteki Türkleri yabancılardan kurtararak tek devlet halinde birleştirmesi emperyalizm midir? Dünyadaki bütün milletler, yabancı devlet hâkimiyetinde kalan soydaşlarını kendileriyle birleştirmek için silâhlı ve silâhsız savaşlar yaparlar. Bunun adı emperyalizm değildir, irredantizmdir ki makbul bir davranıştır.

Sevr Barışını kabule mecbur kalsaydık da Trakya ve İzmir'i Yunanlılara bıraksaydık, elli yıl sonra oraları kurtarmak için yapacağımız mücadele bir emperyalist savaş mı olacaktı? 100.000 Türk'ün yaşadığı Kıbrıs için savaşı göze alan Türk milleti, elbette kırk milyon Türk'ün yaşadığı yerleri kurtarmak için de silâha sarılacaktır. "*Milliyetçilikte bir Türk emperyalizmi halinde Turancılık yoktur*" demek, Turancılığı istememek, Türk birliğini şiir ve hayal olarak düşünmek demektir.

Orhan Seyfi'nin yukarıya aldığım parçasında "*Turan, Türk tarihinde büyük Türk ırkının kendisine vatan olarak seçtiği yerdir*" cümlesi var. Peki, bu vatan şimdi nerede, ne durumda? Anadolu On Birinci Yüzyılda, kurtarmak için daha dün silâha sarıldığımız Kıbrıs On Altıncı Yüzyılda fetholundu, ya üzerinde doğup tarihe girdiğimiz topraklar ne oldu?

Turancılık ülküsünün, Ziya Gökalp'ın bir manzumesiyle Türk şuuruna girdiğini söylemek de yanlıştır Turancılık, yani bütün Türkleri birleştirmek ülküsü, milâttan önceki üçüncü yüzyıldan beri vardır. Türk büyüklerinin, iç huzuru sağladıktan sonra ardından koştukları tek düşünce her zaman Türk birliği olmuştur. Ancak İslâmiyet bu düşünceyi bir miktar değiştirmiş, İslâmlığı korumak

kaygısı Türk birliği ülküsünü zaman zaman az veya çok ihmal ettirmiştir.

Orhan Seyfi Orhon, yazısının bir yerinde de şöyle diyor:

> *"Apaçık anlaşılır ki gençlere Türkçülüğün bayrağını getiren şair (yani Ziya Gökalp) eski tarih boyunca Türk ırkının yaşadığı ülkeleri zaptedelim demiyor. Türklerin Turanı, Yunanlıların Megalo İdeası değildir. Türk milletini, eski Türk tarihi içinde hatırlamaktır."*

Bu satırlar da baştanbaşa yanlıştır. Ziya Gökalp, eski Türk ülkelerini zaptedelim demedi diye bizim de aynı yerde saymamız icab etmez. Ziya Gökalp'ın Türkçülüğü bugün için artık eksik bir Türkçülüktür. Zaman ilerledikçe o eksikleri tamamlayıp gedikleri kapatmaya mecburuz. Kaldı ki Ziya Gökalp eski Türk ülkelerinin zaptı taraftarıdır:

Moskofun ülkesi viran olacak;
Türkiye büyüyüp Turan olacak

diyen odur. Türklerin Turanı, Yunanlıların Megalo İdeası değildir demek, Yunanlılar, büyümek istedikleri halde biz istemiyoruz demektir ki, bir millet için büyümekten korkmak kadar ölümcül düşünce olamaz.

Bugün yoksul Asya ve çok geri Afrika milletleri bile büyüklük isteğinde, büyüklük ülküsünde iken bizim "Turancılığımız emperyalist düşünce değildir" dememiz tarihimizi kapatmaya karar vermekle birdir.

Emperyalist değiliz ne demek? Eski topraklarımızı kurtarmak isteğimiz emperyalizm ise emperyalistiz. Türkistan'ı, İdil-Ural'ı, Azerbaycan'ı, Kafkasya'yı, Kırım'ı ve Türklerin yaşadığı başka yerleri istemek emperyalizmse kutlu bir düşüncedir.

Viyetnam'ın, hangi fikirle olduğu henüz kesin olarak bilinmeyen savaşına alkış tutup Altaylar'dan bahsetmeyi yeren soysuz hainler yanında, Orhan Seyfî Orhon gibi Türkçü bir şairin Turan'ı romantizm olarak tavsifini hiç yakıştıramadım.

Bu konuyu ele almışken öteden beri söylenen bir tekerlemeye de cevap vermek isterim: "Turancılık bir maceradır. Bizi mahvediyordu. Bundan sonra böyle maceralara atılmak çılgınlık olur."

Bunu iddia eden zavallılar hangi maceradan bahsediyorlar? Birinci Cihan Savaşından mı? Birinci Cihan Savaşının Turancılık düşüncesiyle açıldığını iddia etmek hiçbir şey bilmemek, dünyadan habersiz olmak demektir. Yayınlanan tarih belgeleriyle artık iyice öğrenilmiştir ki, Türkiye savaşa girse de girmese de Rusya, İngiltere ve Fransa, Türkiye'yi yok edip paylaşmaya karar vermişlerdi. Türkiye için Almanya ile birleşmekten başka çıkar yol kalmamıştı. O zamanki hükümetin İngiliz ve Fransızlarla aradığı ittifak teşebbüslerine cevap bile verilmemişti. Şimdi, bu şartlar içinde girişilen savaş bir Turancılık savaşı mıdır, yoksa bir ölüm-dirim kavgası mıdır? Hiç şüphesiz, savaşı kazanmak için Turancılıktan da, İslâm birliği düşüncesinden de istifade edilmek istenmiş, biri İngilizler'e karşı silâh olarak kullanılmış, az çok da faydası görülmüştür. Fakat Turancılık fikri olmasaydı, Ziya Gökalp doğmamış bulunsaydı, bu kelime bilinmeseydi savaşın sonucu değişecek miydi? Birinci Cihan Savaşı sırf Turancılık ülküsü uğruna açılmış olsaydı bile onun korkunç sonu Turancılığın yıkılışını değil, uygulamadaki beceriksizliği ortaya koyardı. Yerinde kullanıldığı zaman bir hastayı diriltecek olan ilâç, yanlış kullanılırsa insanı öldürebilir. O zaman suç ilâçta değil, yanlış kullananadadır. Tarihimiz boyunca, Müslüman olduğumuz için başımıza bin türlü belâ geldiği gibi, bugünkü demokratik

rejim yüzünden de 1960'ta geçirdiğimiz tehlike malûmdur. Bu kafa ile düşününce, suçu İslâmiyete ve demokrasiye yüklemek icap eder ki ne dereceye kadar doğru olduğu ortadadır.

Bütün bunlar ortada iken, Birinci Cihan Savaşında Turancılık ülküsünden faydalanmak için yapılan bazı davranışların aksi sonuçla bitmesiyle Turancılığı ebediyen mahkûm etmek ne akıl, ne iz'an, ne iyi niyet, ne de insafla bağdaşamaz.

Turancılık bütün Türklerin birleşmesi ülküsüdür. İnsanları insan yapan, büyük bir düşüncenin ardında koşmalarıdır. Türk milleti için en insanca, en yüksek düşünce tutsak yaşayan soydaşlarını kurtarmak için yapacağı savaştır.

Yalnız kazancımızı, midemizi, maddemizi düşünmeyelim. Bunu hayvanlar da yapar. Daha çok mânâya, düşünceye, ülküye dönelim. İnsanlık budur. Bunu söylerken de kimseden çekinmeyelim: Hakkımızı, atalar mirasını istiyoruz. Alacağız da.

(22 Şubat 1968) *Ötüken*, Mart 1968, 3. Sayı.

Turancıyız, Ne Olacak?

ULUS gazetesinin 18 Haziran 1966 tarihli sayısında *"Irkçı ve Turancı Dergiler Okullara Niçin Gönderiliyor? Bakana Tekrar Soruyor ve Cevap İstiyoruz"* başlığı altında gayet cahilane bir yazı yayınlandı. Bu imzasız yazıya göre Irkçı-Turancı diğer dergilerle birlikte biz de fikir özgürlüğüne düşman, Adalet Partisinin temsil ettiği düşünce biçimine sıkı sıkıya sarılmış, körpe kafalar için gerçekten zararlı bir dergi imişiz. Okullara tomarla gönderiyormuşuz. Biz de okullara sokulan öteki gerici, ırkçı, Turancı dergiler gibi komünizmle mücadele paravanası ardında AP iktidarına karşı olan fikirlere düşmanlık gösteren, fikir özgürlüğünü hazmedemeyen bir yayın tarzı içinde imişiz. Tıpkı İkinci Cihan Savaşı sırasında Türkiye'yi Nazi Almanyası yanında savaş felâketine sürüklemeye çalışan aşırı Irkçı ve Turancılar gibi bugün de bu dergide Kür Şad'ın özlemi dile getiriliyormuş. Kür Şad eski Türklerde baştaki beğ, komutan demekmiş. Harb Okulu'ndan tardedilen üç öğrencinin de bu dergiyi okuduğu düşünülürse, Türkiye'nin hangi felâketli uçurumlara sürüklenmek istediği açıkça ortaya çıkarmış.

Ötüken siyasî bir dergi olmadığı ve parti siyasetçiliği mizacımıza uygun düşmediği için siyasetle uğraşmıyoruz. Bu sebeple Adalet Partisinin temsil ettiği düşünce biçimine ne sıkı sıkıya, ne de gevşek olarak bağlı değiliz.

Seçimlerde oyumuzu Türkeş Partisine verdiğimiz de kimsenin meçhulü değildir. Fakat AP'nin komünist düşmanlığını şiddetle destekliyoruz. Sonuna kadar da destekleyeceğiz.

Cahil yazarın dediği gibi fikir özgürlüğüne düşman değiliz. Sadece Türklük düşmanlığına düşmanız. Bu sebeple komünizmin yahut sosyalist maskeli vatan ihanetinin susturulmasını istiyoruz. Çünkü milletimizi yok etmek isteyen fikri fikir saymıyoruz. Ya fikir özgürlüğünü o kadar faydalı bulan cahil yazar bizim Turancılığımızı neden fikir diye kabul etmiyor? Bir milletin mazide olduğu gibi tekrar birleşmesi düşüncesinden daha muhteşem hangi fikir vardır? Birleşmiş Milletler ideali denen maskaralık mı? Yoksa Kuruşef'in "Barış İçinde Birlikte Yaşamak" düzenbazlığı mı?

İkinci Cihan Savaşında Türkiye'yi Hitler'in yanında savaşa sokmak masalından çok bahsolunmuş, fakat ortaya hiçbir delil konamamıştır. Bu Turancılar kimlerdi? Adları söylenmemiştir. İkinci Cihan Savaşı sırasında, 1944-1945'te Irkçılık-Turancılık davası görüldü. Sanıkları arasında benim de bulunduğum bu tarihî davada Alparslan Türkeş, Nejdet Sançar, İsmet Tümtürk, Said Bilgiç, Sofuoğlu Zeki, Hikmet Tanyu, Muzaffer Eriş, Nurullah Barıman, Prof. Zeki Velidi Togan, Dr. Fethi Tevetoğlu, Dr. Hasan Ferit Cansever gibi tanınmış kimseler de vardı. Fakat sonunda herkes beraat etmişti. Zaten işgal ettikleri mevkiler dolayısıyla (profesör, doktor, lise öğretmeni, subay, memur, öğrenci) bunların Türkiye'yi bir savaşa, sürüklemesine de imkân yoktu.

Fakat Millet Meclisinde, Türkiye'yi Almanya safında savaşa sokmak isteyen birkaç mebus vardı. Bunlardan bir tanesi *Cumhuriyet* gazetesinin sahip ve başyazarı Yunus Nadi idi ki kışkırtıcı yazılarından dolayı o zamanki cum-

hurbaşkanı İsmet İnönü'den, istasyonda, herkesin gözü önünde iyi bir zılgıt yemişti.

"Ötüken'*de Kür Şad'ın özlemi dile getiriliyor*" diyerek cahil yazarın neyi kastettiği pek anlaşılmıyor. Kür Şad bir kahramanlık sembolüdür. Milleti kurtarmak için kendisini feda etmiş bir yiğittir. Böyle yiğitlere sevgi duymak suçsa cahil yazar suçumuzu bağışlasın ve kimin özlemi çekilecekse lütfen bildirsin. Burada şunu da düzeltelim: Kür Şad onun sandığı gibi "Baştaki beğ, komutan" demek değildir. Kür Şad bir rütbe ve unvandır.

Cahil yazar, Harb Okulu'ndan çıkarılan üç öğrencinin Ötüken okuduğunu ileri sürerek "... üç öğrencinin de bu dergiyi okuduğu düşünülürse, Türkiye'nin hangi felâketli uçurumlara sürüklenmek istendiği açıkça ortaya çıkacaktır" buyuruyor. .

Gördünüz mü işleyen kafayı?

Harbiyeliler *Ötüken* okuduğu için Türkiye felâketli uçuruma sürüklenecek...

Zavallı!... Sen zaten bu idrak ve iz'anınla felâketsiz uçurumun dibine düşmüşsün. Bu seviyenle Türkiye'nin geleceğini nasıl tahmin edersin? Gazete ve dergi okumakla Türkiye batsaydı senin *Ulus*'unu okuduğu için şimdiye kadar on defa batardı. *Ötüken* Türkçü ve orducu dergidir. Keşke yalnız üç öğrenci değil, bütün Harbiyeliler, bütün subay ve generaller onu okusaydı. Orada millî-askerî ruhtan, kahramanlık telkininden, şeref ve fazilet havasından başka ne var? *Ötüken*'den ürkmek için, ışıktan korkan yarasalar gibi milliyetçilikten, ahlâktan ve faziletten korkmak lâzım.

Üç öğrencinin Harbiye'den çıkarılmasını *Ötüken* okumalarına bağlamak da ayrı bir şantajdır. Sırf *Ötüken* okudu diye Harb Okulu'ndan talebe çıkarılmaz. Bunun elbette bir takım başka sebepleri vardır. Bunları bilmeden işi

Ötüken'e yükleyivermek, yer sarsıntısını ibadetsizliğe veren yobaz kafasıyla aynı seviyede olmaktır.

Bu arada bize yakıştırılan gericilik sıfatı üzerinde de takrar duralım.

Beş altı yıldan beri ötekine berikine gerici demek moda oldu. İttihatçılar, kendilerinden olmayan herkese "*hâin-i vatan*" derlerdi. Onlardan günümüze kadar bulaşan Balkan komitacılığı ahlâkı ile, aykırı düşüncede olanları lekelemek rezaleti hâlâ devam ediyor. Fakat şurası dikkate değer ki başkalarını faşist ve gerici diye küçük düşürmeye çalışmak düpedüz bir kızıl usulüdür. Ne idüğü belirsiz bu cahil yazar da modaya uyarak gerici narasını savurmakla kime alet olduğunun farkına bile varmıyor.

İkidebir yüzümüze çarpılan büyük günahlarımızdan biri de Turancılıktır. Turancıyız, ne olacak? Tarihî vatanımız olan bütün tutsak ülkeleri elbette kurtaracağız. Görevimiz bu değil mi? Böyle büyük bir ülküye bağlanmayıp da hayvanî bir rahavetle zevk içinde mi yaşayacağız? Cahil yazar istiyorsa öyle yapsın. Biz iki Türkistan'ı da, Azerbaycanlar'ı da, Kafkasya'yı da, İdil-Ural boylarını da, Kırım'ı da kurtarmak için şuurumuz işledikçe, ayakta durabilecek gücümüz kaldıkça çalışacağız. O kadar da değil... Batı Trakya'yı, Kıbrıs'ı ve Adaları da alacağız... Kerkük ve Bayır-Bucak da bizim olacak..

Yaşarken bunları göremeyeceğimizi biliyor, bunun için yüksünmüyoruz. Ektiğimiz tohumlar yeşerecek ve bizden sonrakiler önüne geçilmez bir sel halinde kutlu topraklara ay-yıldızlı bayrağı dikecektir.

Bunu istememek, bunu çelmelemek için Türk'ten başka bir şey olmak lâzım...

21 Haziran 1966, *Ötüken*,

25 Haziran, 1966, 30. Sayı

Yabancı Bayraklar Altında Ölenlere Ağıt

EY, istemedikleri saflarda gönülsüz olarak çarpışıp kan döken uzaktaki kardeşler! Irkınızın kan ve şan türesine uyarak, en yaman kuvvetler karşısında sizin son fişek ve son ata kadar çarpıştığınızı gazetelerde okuduğum zaman kara-bahtınızın korkunçluğu karşısında içim sızladı. Tarihin bu sert kasırgası içinde siz yabancı bayraklar altında, yabancı ülküler uğruna değil, bizimle aynı safta, ayyıldızlı al bayrağın gölgesi altında büyük ülkü uğruna çarpışmalıydınız. Kanlarınızın ırmaklarından ve geride bıraktıklarınızın gözyaşlarından, tarihe karışmış olan atalarımızı sevindiren zafer ağaçları yeşermeliydi.

Sizin ve bizim dedelerimiz aynı başbuğların buyruğunda, aynı zafer bayraklarının altında doludizgin dört yana at sürmüşlerdi.

Irkımızın bahadırları, yüzlerine büsbütün heybet veren börkleriyle, belde kılıç, sırtta sadak, sonsuz bozkırların üstünde kımızla beslenip kartallarla yarışarak düşman sınırlarında gözükürler, kurt ulumasını andıran türkülerle saldırarak önlerine geleni darmadağın ederlerdi. Orada, o eski ülkede gidilir, atılır, saldırılır, fakat geri dönülmezdi.

Zafer gecelerinin parlak ayları altında kopuzlara vuruldu mu yüzbinlerce gönül tek yürek gibi çarpar, kah-

ramanların nasıl saldırdığı, atların nasıl şahlandığı ozanların diliyle millete anlatılırdı.

Orada erler pars gibi, arslan ve kartal gibiydiler. Kızlar güneşe benzer, ayın on dördünü andırırdı.

Sonra yıldızımız söndü. Ayrı düşerek kendi başlarımızın derdine daldık. Bozgunlar, tasalar birbirini kovaladı. Dünyada her şey bozuldu, her şey değişti. Fakat bu değişen, bozulan dünyada eskisi gibi kalan bir şey vardı: Türk kanı...

Onu ne yüzyılların tasası, ne de aşağılık kanların çirkefi değiştiremedi.

Sizin ırkınızın tarihinden gelen sese uyarak son fişeğe ve son ata kadar dövüştüğünüzü okuyunca bütün o parlak geçmişi hatırladım. Keşke bu kadar sert dövüşmeseydiniz, diyemezdim. Türemize uymak mecburiyetinde idiniz. Onun için size şu satırları yazarak, artık bugün yabancı olan topraklarda dökülen kanınız için bir ağıt yakmak istiyorum.

Ey yabancı bayraklar altında ölenler! Belirsiz mezarlarınıza kimse selâm durmayacak. Belki hiçbir şair sizin için yanan bir yazı yazmayacak.

Varsın sizi hiçbir dudak anmasın. İsterse size hiçbir mısra yanmasın. Ruhlarımız Tanrı Dağı'na varınca, efsanelere karışmış atamız Alp Er Tunga, başınıza kahramanlık tacını eliyle giydirecek; bütün kahramanlarımız size gülümseyecek ve en büyük övüncümüz, kahramanlar kahramanı, gaza yaraları kutlu olsun diyecektir.

Ey son fişek ve son ata kadar vuruşan uzak kardeşler! Dünyada hiçbir kahramanlık boşuna değildir. Sizin yok yere akmış gibi gözüken kanlarınızdan da yarın yeni şafaklar doğacaktır. Bu kan ırmakları dalgın yığınları uyaracak, dağınık obalarda birleşme duygusu dalgalanarak yüz binlerce kardeşi bir ülküye, Kızıl Alma'ya doğru koşturacaktır.

Son fişeğe ve son ata kadar!...

Sizin için, yabancıların söylediği bu sözlerden güzel beğenme nişanesi olur mu? Tarihinizden, ırkınızdan, kanınızdan aldığınız hızla siz böyle yapmağa zaten mecburdunuz. Tanrı bizden yüz çevirip de ırkımızın kökü yer yüzünden kazınsa bile kocamış tarih bizim için: "Bittiler, fakat dönmediler" diyecektir. Siz son fişek ve son ata kadar dövüşmekle yok olmayacağınızın senedini yazıyorsunuz.

Çanakkale'de kardeşleriniz çarpışırken gönülleriniz hangi duygu ile çarptı ve elleriniz Tanrı'ya nasıl kalktıysa bugün de bizim gönüllerimiz sizin için aynı duygularla çarpıyor.

Dövüşün! Son fişeğe, son damla kana kadar savaşın!... İstemediğiniz yabancı saflarda ölün! Zarar yok... Bu ayrılıklardan yarının büyük birliği doğacaktır... Birleşeceğiz ve Tanrı Dağı'nın eteklerinde kımız içerek sizin ve bizim bir olan atalarımız için Tanrı'ya yakaracağız.

Orkun, 1943, Sayı: 14

Bir Ansiklopedinin Büyük Yanlışları

TÜRKİYE'de mânâsı bir türlü anlaşılamayan iki kelime "*Türkçülük*" ile "*Turancılık*"tır. İnsanlara bir düşünceyi, bir kavramı anlatmak çok güçtür. Beyinlere yanlış olarak kazılan bir şeyi düzeltmek için başlıca çare ciddî yayınlar olabilir.

Türkçü olarak *Türkçülük* ile *Turancılık* kelimelerinin ne mânâya geldiğini birkaç defa açıkladığımız halde görülüyor ki maksadımızı anlatamamışız. "*Türkçülük*", Türk ülküsü, yani Türklerin her alanda her milletten üstün olması düşüncesi; "*Turancılık*" ise Türkçülüğün siyasî amacı, yani yeryüzündeki bütün Türklerin, geçmişte olduğu gibi, tek devlet halinde birleşmesidir.

Tarih, ülkü ve millî irade gücü hakkında hiçbir bilgisi olmayanlar buna "hayal" diye itiraz ediyorlar, fakat bir milleti birleştirmek ülküsüne hayal dedikleri halde bütün milletleri Moskova çevresinde birleştirmeyi gerçekleşebilir diye görüyorlardı.

Büyük bir enerji kaynağı olan yüz milyonluk Türk milletinin birleşmesinde imkânsızlık görenler, iki bin yıllık tutsaklıktan sonra Yahudiler'in kurduğu İsrail devletini görmemezlikten geliyorlardı. Daha kötüsü Turancılığı, Türkiye için macera, tehlike gibi görerek Turancıları Türkiye'nin mahvına sebep olacak insanlar diye tarif ediyorlardı.

Turancılık, bağımsız Türkler'in devleti olan Türkiye sınırları dışındaki Türkler'i kurtarmak demek olduğuna göre önce Hatay'ın kurtarılması, sonra Kıbrıs'ın yarısına el atılması Turancılık değil de nedir? Kıbrıs'taki 100.000 Türk için savaşan Türkiye, şartlar hazır olduğu zaman neden milyonlarca öteki Türkler için çarpışmasın?

İnsanları insan yapan, öteki canlılardan ayıran tek şey ülküdür. İnsan ülkü için ölebilen yaratıktır. Hiçbir hayvan ülkü için ölmez. Çünkü ülküsü yoktur. Hayvan ancak kendisini ve yiyeceğini korumak için dövüşebilir.

Türkçülük ve Turancılık için gazete ve dergilerde yanlış ve kasıtlı yazılar çıkabilir. Nitekim çıkmıştır, çıkmaktadır. Siyasî parti mensupları tarafından da aleyhte, tahriflerle dolu sözler söylenebilir. Bunun en tipik örneği o zamanki Türkiye devlet başkanı İsmet İnönü tarafından 19 Mayıs 1944'te Ankara Stadyumunda söylenen mahut nutuktur.

Fakat ilmî eserlerde ve ilmî çerçeve içinde kalması gereken ansiklopedilerde yalana, yanlışa, tahrife yer olamaz. Ansiklopedi asırlara hitap etmek gayesiyle çıkar. Çıkaranların fikriyatı ne olursa olsun, anlattığı konularda tarafsız kalmaya mecburdur. Bu onlar için ahlâkî bir görevdir.

Bizi bu satırları yazmaya sevkeden sebep *1923-1973 Türkiye Ansiklopedisi* adıyla fasiküller halinde çıkan bir ansiklopedinin "Turancılık ve Türkçülük" maddesindeki büyük yanlışlardır. Türkçülük çok eski bir fikir akımı olup incelenmesi uzun çalışmalara bağlı olduğu halde bu ansiklopedide aceleyle ve dikkatsizce yazılan satırlarla anlaşılmaz bir hale getirilmiş, bu arada şahıslarımızı töhmet altında bırakacak sözler edilmiştir. Aceleyle yazılmış olması, şüphesiz bu ansiklopedinin ticarî maksatla hazırlandığını gösterir. Fakat naşirlerin kazanç arzusu başka-

ları hakkında yanlış, hele küçük düşürücü bilgi sıralamak hakkını onlara asla vermez.

Şimdi Türkiye'de pek çok ansiklopedi çıktığı ve bir ikisi dışında sathî ve değersiz olduğu için ben bunları alıp okumuyorum. Bahsettiğim ansiklopedinin Turancılık ve Türkçülük maddesini ihtiva eden fasikülünü genç bir ülküdaş getirdiği için görebildim. 1360-1364'üncü sayfalardaki Turancılık ve Türkçülük maddesi çok yanlış yazılmıştır. Ansiklopediye bir madde yazan kimse veya kimseler her şeyden önce bahsettikleri kişinin veya kişilerin adlarını doğru yazmaya mecburdur. Halbuki bu maddede dört kişinin adı yanlış yazılmıştır. Benim adım "Nihal Atsız" olmayıp "Nihâl Atsız" olduğu gibi "Necdet Sançar"ın doğrusu "Nejdet Sançar", "Heybetullah"ın doğrusu "Hibetullah", "Faiz Hisarcıklı"nın doğrusu da "Fazıl Hisarcıklılar"dır. Benim vaktiyle çıkardığım derginin adı "Atsız dergi" değil, "Atsız Mecmua"dır. Bu ufak gözüken yanlışlar ciddiyetsizliğin örneği ve acelenin neticesidir. Hiçbir suretle mazur görülemez.

Maddeyi yazan veya yazanların "Turan"ı bir şehir sandıkları da görülüyor: 1361'inci sayfanın orta sütunundaki şu cümleye bakın:

> *"Her şeyden önce Millî Mücadelenin daha başlarında Misak-ı Millî'nin kabul edilmesiyle kutsal belde Turan'a bağlanan umutlar bir yana bırakılmış oluyordu."*

Arapça olan "belde" kelimesi Türkçede yalnız "şehir" anlamına geldiği için Turan'ı böyle tavsif etmek de hem acelenin, hem de bilgisizliğin eseridir. Fakat acele mazeret değildir. Turan, Türkler'in yaşadığı bütün topraklardır. Hatta bugün bir tek Türk'ün barınmadığı Kırım gibi tarihî Türk yurtları da Turan'ın içindedir. Bu sebeple maddeyi yazan veya yazanların "*Osmanlı ülkesinin Turan olmadığı*" hakkındaki sözleri de (1361'inci sayfa, sol sü-

tun) doğru değildir. Osmanlı İmparatorluğu'nda Türkler'in yaşadığı bütün bölgeler Turan'ın parçaları olduğu gibi bugünkü Türkiye de bütünüyle Turan'ın bir bölümüdür.

Ansiklopedinin bu yanlışları, ciddî bir eser için ayıp olmakla beraber bizim için mühim olan, Türkçülerin tahrikçi olarak anlatılması ve mahkeme huzurunda Turancılığı milliyetçilik diye izaha kalkışarak "milliyetçi" kelimesini kendilerine siper etmekle suçlandırılmasıdır. Türkçülük şüphesiz milliyetçiliktir ama özel mânâsı olan, her şeyin üstünde bütün Türk milletini düşünen, bunun dışındaki kavramlara ehemmiyet vermeyen bir milliyetçiliktir. Bugün Türk milletini Anadolu'da yaşayan Sünnî Müslümanlardan ibaret sayıp kendilerine "*Anadolucu*" diyen bir grup dahi milliyetçilik iddiasında bulunuyor. Gerçekte Türklükle Anadoluculuk bağdaşmayan, hatta birbirine düşman iki fikirdir. Bu sebeple Türkçülerin milliyetçilik kelimesi arkasına saklanmaları söz konusu olamaz. Gerçi 1944-1945 olaylarında ilkönce Türkçüleri mahkûm eden Bir Numaralı Sıkıyönetim Mahkemesinde bazı Türkçüler, Türkçülüğün milliyetçilikten başka bir şey olmadığını savunmuşlarsa da bu, Turancılığın ne olduğunu bir türlü anlamayan mahkeme heyetine ve bile bile Türkçülük düşmanlığı yapan savcı müteveffa Kâzım Alöç'e Türkçülük gerçeğini anlatmak içindi. Yoksa birçok Türkçü, bu arada bu satırların yazarı, mahkeme karşısında Türkçülüğü de, Turancılığı da, ırkçılığı da benimsediğini söylemekten çekinmiş değildir.

Türkçüleri tahrikçilikle suçlamak gibi büyük bir ithamı yapanlar bunu ispat edecek yazı veya başka belgeleri de göstermeye, müfteri olmaktan kurtulmak için mecburdurlar.

Tahrikâtın mânâsı insanları kanundışı davranışlara kışkırtmaktır. Tahrikât denilen şey Türkçülerin çıkardığı

dergilerdeki yazılarsa bunlar fikri yaymak için yapılan propagandalardır. Namuslu fikirlerin propagandası kanun ve ahlâk bakımından suç değildir. O halde bu tahrikât sözü yıllardır komünistlerin ve bir iki kere de İsmet İnönü'nün Türkçülere yönelttiği, aksi ispat edilmiş bir gevelemeden başka nedir?

Bir diğer konu da Turancılık ve Türkçülük maddesini yazan veya yazanların "Türkler" hakkındaki şaşılacak bilgisizlikleridir. Şu satırlara bakınız:

> *"Asıl amaç Türkiye'yi Almanya safında savaşa sokmak olmakla birlikte bu amaca ulaştıracak yöntemlerden biri olarak Almanya'daki esir Türkler'i de bünyesinde toplamak üzere Türkiye ve Pakistan'daki Türkler'i bir araya getirecek bir federasyon fikri el altından yayılıyor, Almanya ise böyle bir fikrin gerçekleşmesine inanmasa bile savaşa girmemekte direnen Türk hükümetinin karşısında böyle bir baskı grupunun çıkmasından yarar umuyordu. Bu defa olayın liderliğini Nihal Atsız, Zeki Velidi Togan gibi kimseler yapıyor, bunların yakın çevresinde de .... yer alıyordu."*

Türkiye ve Pakistan'daki Türkleri bir araya getirmek... Böyle bir hezeyanı çocuklar bile yapmaz. Ancak ansiklopediyi çıkaranlar galiba Pakistanlılar'ı da Türk sayıyorlar. Türkiye'yi Almanya safında savaşa sokacak baskı grupu tek parti diktatörlüğü çağındaki üç beş öğretmen ve öğrenci mi idi? Türkçüler, meselâ yanı başlarındaki eski Türk vilâyetleri Irak'ta yaşayan birkaç yüz bin Türk dururken uzaktaki Pakistan'a mı gideceklerdi? Daha mühimi o zaman "Pakistan" diye bir devlet var mıydı? Varsa bile orada belki birkaç mülteciden başka Türk yaşıyor muydu? Bu saçmalar ancak Yahudi Dönmesi Komünist Sabiha Zekeriya Sertel'in hatıratına yakışan şeylerdir. Kazanç hırsıyla acele olarak çıkarılan ansiklopedilerde bu türlü yanlışlar kaçınılmazdır. *İslâm* ve *Türk Ansiklopedileri*

yıllardır bitirilemememişken kısa bir sürede bir ansiklopediyi tamamlamak, yanlışları önceden göze almakla mümkün olur. Burada naşirlere sorulacak bir soru var: Turancılık ve Turancılar hakkında kaynak bulamadılarsa, yaşayan Turancılara başvurarak sağlam bilgiler elde edemezler miydi?

Naşirlerin bu türlü ansiklopediler ve ansiklopedik eserler yayınlamakla uğraştıklarını *Hayat Tarih Mecmuası*'nın Ocak 1974 tarihli sayısında Yılmaz Öztuna'nın "Dünya Tarihi Faciası" adlı yazısından öğrendim. Yılmaz Öztuna 12 ciltlik *Türkiye Târihi*'nin müellifidir ve bu eser bugün mevcut Türkiye Tarihlerinin en iyisidir. Öztuna, naşirlerin *Dünya Tarihi* adlı ansiklopedik eserlerinde, kendi kitabından isim zikretmeden pek çok aktarmalar yapıldığından haklı olarak şikâyet etmektedir. Hiç kimse kendi eserinin yağmalanmasından hoşlanmaz. Bilhassa bir müellifin tarihî buluşlarını alırken kaynak zikretmek yazarlık sanatının görgü kaidelerindendir. Demek ki naşirler bir yandan Turancılara olmayan fiiller ve fikirler yakıştırırken bir yandan da Öztuna'da olanı aktarmış ve ad vermemiş durumuna düşüyorlar. Kaynak zikretseler ne olurdu? Eserlerinin veya kendilerinin değeri mi azalırdı? Bilâkis kamu vicdanında sevimli hale gelirler, doğru iş yapmış olurlardı.

Sırası gelmişken burada bir noktayı da aydınlatmak istiyorum: Türkler'in kırk ülkede kırk devlet değil, Orta Asya ve onun devamı olan doğu Avrupa'daki geniş bölgede bir, Önasya'da da diğer bir devlet olarak başlıca iki devlet kurmuş olduğunu, şimdiye kadar devlet diye bilinen isimlerin hanedan adı olduğunu ilk defa ben yazmışımdır. Bu, Edebiyat Fakültesi öğrencisi iken Türk tarihini kavramaktaki güçlükleri görmekten doğan bir istekle yaptığım sıkıcı çalışmaların sonucudur. 1935'te yayınladığım *Türk Tarihi Üzerinde Toplamalar* adlı eserimin önsö-

zünde bu fikri savunduğum gibi, 1941 Ağustosunda çıkan *Çınaraltı* dergisinin ilk sayısındaki "Türk Tarihine Bakışımız Nasıl Olmalıdır?" başlıkla yazıda da aynı fikri daha sistemli ve düzgün bir şekilde kaleme almışımdır. Bu son yazı Afşin Yayınlarının 8'incisi olarak 1966'da çıkan *Türk Tarihinde Meseleler* adlı kitabımda da vardır.

Türkiye Ansiklopedisi'nde Turancılık maddesinin yanlışları bu kadar da değildir. Edebiyat Fakültesi asistanlığından Malatya ortaokuluna sürülüşüm *Atsız Mecmua*'daki yazılarım yüzünden değil, Birinci Tarih Kurultayında kendisine birkaç arkadaşla birlikte telgraf çektiğim Reşit Galib'in o sırada Millî Eğitim Bakanlığına getirilmesi dolayısıyla olmuş, yani Reşit Galip benden öc almıştır.

Bir diğer yanlış da Halide Edib'in Turancı sayılmasıdır. *Yeni Turan* adlı bir roman yazmakla insan Turancı olmaz. Halide Edib daha sonraki yıllarda Türkçülük aleyhine dönmüş, İstanbul Üniversitesindeki profesörlüğü sırasında bunu bazı hareketleriyle göstermiştir. Gençliğinde modaya uyarak yazdığı *Yeni Turan* onu Turancı yapıyorsa, o halde gençliğinde Millî Savaş heyecanına kapılarak "Yaralı Hayalet" manzumesini yazan Nâzım Hikmet'i de vatan şairi saymak gerekir. Oysa Nâzım Hikmet bir numaralı vatan hainidir.

(11 Şubat 1975), *Ötüken*, 1975, 4. Sayı. 64

Kızılay Görevini Yapmadı

SON, aylarda Taşkent'te ardı ardına büyük depremler oldu. Pek çok evler yıkıldı, insanlar öldü ve Taşkentlilerin binlercesi şehirlerini bırakıp başka yerlere göçtü.

Taşkent Sovyetlerin bugünkü kuruluşuna göre Özbekistan Cumhuriyetinin başkentidir. Demek ki Taşkent bir Türk şehridir. Bir Türk şehrinin ızdırabı bütün Türk şehirlerinin ızdırabı, Özbeklerin ızdırabı hepimizin ızdırabıdır.

Türkiye'de bir Kızılay Derneği vardır. İnsan ızdırabını dindirmek, felâkete uğrayanlara yardım etmek için kurulmuş olan bu dernek Türk milletinden topladığını yine millete harcayarak çalışmış, millet gözünde iyi not almış, sevilmiş bir dernektir. Kızılay, kara günlerin ışığıdır.

Türkiye'nin neresinde deprem, yangın, su baskını, açlık, hastalık olsa Kızılay oradadır.

Yavru vatan Kıbrıs'ın yardımına koşan odur.

Bir iki yıl önce Üsküp'te büyük bir yer sarsıntısı olduğu zaman, bir Türk şehridir diye Üsküp'e yetişen o idi.

Dost ve müttefik Pakistanlılar, Hindlilerle çarpışırken yardıma o gitmişti. Hattâ, İkinci Cihan Savaşının sonunda Yunanistan açlıktan kırılır, veremden dökülürken "yılan beslemek" kabilinden Yunanlılar'a yiyecek ve ilaç göndermişti.

Fakat neden Taşkent'in yardımına gidilmedi? Kızılay'ı yönetenler Taşkent'in Özbekistan başkenti, Özbeklerin de Türk olduğunu bilmiyorlar mı? Bu kelimeleri ömürlerinde ilk defa işitmiş olsalar bile 'Taşkent" ve "Özbek" kelimeleri onlara bir şey söylemiyor mu? Bu dört hecelik iki kelimenin bütün hecelerinden Türklük fışkırdığını anlamıyorlar mı?

Taşkent'in yardımına neden gidilmedi? Yabancı bir hâkimiyet altında olduğu için mi?

Üsküp de yabancı hâkimiyet altında idi. Yunanistan yabancı hâkimiyet altında değil, yabancı idi. Üstelik tarihî düşmandı.

Taşkent'in yardıma ihtiyacı mı yoktu? Üsküp'ün de yoktu. Yunanistan'a yardım edecek çok ağabeyler de vardı.

Onlara yardım edildi de Taşkend'e neden edilmedi?

Kaldı ki Kızılay'ın görevi yakına, uzağa değil, herkese yardıma koşmaktır. Bunu neden yapmadı?

Sembolik bile olsa bir Kızılay çadırının Taşkent'te kurulup bir kaç yüz Özbek'in yardımına el atmasının sonucu, yüz milyarlarla ölçülemeyecek manevî kazancı neden akla gelmedi? Yıllardır bizden bir yardım, yardım değil de bir dost bakış bekleyenlerin umutları neden boşa çıkarıldı?

Bu akıllar hiç işlemeyecek ve beklediklerimiz hep gerçekleşmeden mi kalacak?

* * *

Gönüller ve beyinler millî inanç ve ülkü ile doldurulmadıkça, hürriyet ve demokrasi diye millet düşmanlarına da eşit haklar verildikçe ve soyu sopu belli olmayanlara en yüksek makamlara kadar her yer açık kaldıkça, evet, böyle olacak... Türklerin acısına yanılmayacak,

Türklük için didinenler baltalanacak ve Yunanlıya yardım edilirken Özbek'e kayıtsız kalınacak...

* * *

Ey Türkelleri!... Özbekler, Türkmenler, Kara-kalpaklar, Kırgızlar, Kazaklar, Oyratlar, Altaylılar!... Ey Doğu Türkistanlılar, Uygurlar, Tarançılar! Ey Azerbaycanlılar, Kerküklüler, Bayır-Bucaklılar, Kıbrıslılar, Batı Trakyalılar, Balkanlılar; Gagavuzlar! Ey Balkarlar, Karaçaylar, Nogaylar, Kumuklar! Ey Kırımlılar, Başkurtlar, Mişerler, Tatarlar!...

Sizin acılarınız, bizim acılarımızdır...

Sizin yurdunuz, bizim yurdumuzdur.

Yurdumuz Adalar Denizinden Altayların ötesine kadar büyük ve müebbed bir ülkedir.

Ötüken, 25 Haziran 1966. Sayı: 30

-II-

MİLLÎ DEĞERLER VE MESELELERİMİZ

Millî Benlik [I]

YİRMİNCİ asır medeniyeti ve Avrupa milletleri ile temasa gelen insanların birçoğunda millî benlik hissinin sarsıldığını görüyoruz. Şüphesiz yüksek duygulu olan her medenî insan Avrupa ve Amerika'nın yüksek ilmini ve ince tekniğini görünce onlara karşı takdir ve hürmetle karışık bir hayranlık duyar. Fakat birçokları bu kadarla da kalmayarak onların dinî, siyasî, içtimaî ve iktisadî ahlâklarına ve bütün insanlık asaletlerine de hayran kalarak kendi milletimizi ve kendi millî benliğimizi hiçe saymaya başlıyorlar. Bunların içinde derin bir göğüs geçirerek "Onlar nerde, biz nerde?" diyenler bulunduğu gibi, kendinden geçerek ve her şeyi unutarak Avrupa ve Amerikalılara tapınanlar ve birkaç yıl yabancı memleketlerde kaldıktan sonra, bir vazife almak üzere vatana döndükleri zaman derin bir inkisara düşenler ve hatta ağlayanlar da vardır.

Bu ileri medeniyetlerin ihtişamı ile gözleri kamaşan ve millî benliklerini kaybeden insanlara acımamak elimizde değildir. Fakat onlara yalnız acımak da kâfi değildir.

Eğer, Türk milleti Garpteki milletlerden sefil, perişan, yoksul ve geri ise bu kabahat ne onda ve ne de bizdedir. Ancak geçmiş zamanlarda bu milleti zincirleyen ve sü-

ründüren haricî ve dâhilî siyasetlerde, fenalıklarda ve nihayet muahedelerde ve münevverlerdedir.

Eğer bugün Avrupa ve Amerikalılara şuursuz bir budala aşkı ile bağlanmıyor da onların insanlığına hayran yaşıyorsak, bu zavallılığına ve geriliğine hükmettiğimiz Türk milletini de o seviyeye çıkarmak en büyük insanlıktır.

İyiliklere ve güzelliklere hayran kalarak, zavallıları ve mustaripleri unutan ve hiçe sayanlar, ancak cılız enerjili ve kısır ruhlu insanlardır. İnsanlığımızda kuvvetli, soy ve cins isek, millî benliğimizi kaybetmeden, âcizlere ve miskinlere yakışan hüsranlara ve inkisarlara düşmeden, bu yüksek gördüğümüz milletlere ve memleketlere doğru hamle yapmak mecburiyetindeyiz.

Halbuki millî gayretlerimiz bu kadar sade ve basit bir acıma hissine ve bir misyoner sevgisine muhtaç kalacak kadar da düşkün değildir. Davamızda hakikat, kuvvet ve asalet vardır.

Türk milleti, Avrupa ve Amerika'da bulunmayan birçok cevherlerin, faziletlerin ve asaletlerin kaynağıdır. Nitekim bugünkü hayatî kudret ve kabiliyetimiz de Avrupa ve Amerikan kafalarının ve zihniyetlerinin ümidi hilâfınadır. Onlar bize yıllardan beri öldü ölecek, gömüldü ve gömülecek diyorlardı. Fakat bugün her zamandan daha hür ve gür bir sesle biz varız, biz yaşıyoruz ve biz yükseleceğiz diye haykırabiliriz.

Türk milleti de Türk vatanı gibi, iyi tetkik edilmemiş olduğu için onun maddî ve manevî hazinelerinden habersiz yaşıyor, millet ve memleketimize yabancıların gözleri ve zihniyetleriyle baktıkça aldanıyoruz.

Irkî asaletimiz, enerjimiz ve insanlık meziyetlerimize dünya milletleri ve büyükleri hayran kalırken, bizim kendi milletimizi hiçe saymamız ve kendi kabiliyetlerimizden ümit kesmemiz, eğer fena bir kasda makrunsa alçak-

lık, böyle bir niyete matuf olmadan inanılmış ise, kör gözlü bir budalalıktır.

Dikkat ediniz. Avrupa ve Amerika'nın tâbiiyet ve muhaceret hareketlerini gösteren istatistiklerine bakınız. Orada Suriyeli Araplara Arap yerine sadece Suriyeli dendiği göreceksiniz. Çünkü gördükleri insanlarda tarihî bir ırkın meziyet ve hassalarını bulamamışlar ve o insanlara Arap diyememişlerdir.

Yine birçok yerlerde Rumlar, Ermeniler ve hatta Mısırlılara "Levanten" dendiğini okuyacaksınız. Bunlara da bir millet namını vermeyi çok görmüşlerdir.

Halbuki bu topraklardan oralara giden, oralardan geçen veya kalan herkese Türk derler. Geçmiş zamanlarda biz kendi kendimizi Osmanlı diye avutur ve milliyetimizi hiçe sayarken de onlar bize Türk derlerdi. Nitekim Japon çocuklarına da her yerde Japon derler.

Biz Türküz. Tarihimize ve en yakın mazimize dayanarak Türküz der ve bundan haklı bir iftihar duyarız.

En uzak köşelerde, cenubî Amerika sahillerinde uzak şehirlerde yaşayan Türkler vardır. Onlar her yerde millî benliklerine uygun işler bularak asil, temiz ve dürüst olarak yaşarlar. Fakat başka milletlerden birçoğu, aynı memleketlerde ekseriya zabıta vukuat listelerini dolduran unsurlardır. En dürüstleri de umumî evler ve müesseseler işletmekle meşguldürler. İşte bu vaziyetleri gören ve bilen ecnebiler onlara kendi milletlerinin isimlerini vermemişler ve daha doğrusu tarihî bir ırk olarak kabul edememişlerdir.

Şu halde bu milleti, en uzaktakilerden en yakın milletlere kadar herkes tanır. Temas fırsatına nail olanlar ise, daima millî benliğinin ve asaletlerinin hayranı kalmışlardır. O kadar asil bir milletiz ki, insanların en çok vahşileştiği bir sahne olan muharebe meydanlarında bile

insanlığımızı kaybetmez ve kendimizi karşımızda cephe tutan düşmanlara da sevdiririz.

Bir millet, tarihî, iktisadî ve siyasî birçok düşmanlıklar, fenalık ve idaresizlikler yüzünden yoksul düşmüş ve geri kalmış bulunabilir. O milletin bunu gören, duyan ve acıyan evlâtlarına düşen birinci vazife, bu asaleti çamurlardan ve sefaletlerden kurtarıp çıkarmaya ve yükseltmeye çalışmaktır. Bu da ancak millî benliğimize ve millî enerjimize inanmakla olur.

Millî benliğe inanmak, Türk milletinin mukaddes haklarına, faziletlerine, kabiliyetlerine, cevherlerine ve asaletlerine inanmak demektir.

Buna iman edenler, memleketimizin ilmini ve tekniğini yükseltecek büyük muvaffakiyetler için çalışır ve insanlıklarını gösterebilirler. Fakat milletini tanımadan, ona kabiliyetsizlik ve iptidaîlik izafe ederek çıktığı kabuğu beğenmeyen ve yabancıların reklâmını yapmakla geçinen soysuz dejenereler, hiç bir millete intisabı olmayan vatansızlardır. Bunlara biz de levanten der geçeriz.

Milletimiz, ne fedakârlıkta, ne milletseverlikte, ne yaratıcılıkta ve ne de müminlikte hiç bir milletten geri değil ve hatta ileridir.

Türk milleti hiç bir şeyi kendi felsefesi ve kendi düşüncesiyle tartmadan körü körüne kabul etmez. Ancak yaygaralı yavelerle cemiyeti karıştıran ve bulandıran bezirgân ruhlu milletlerden değildir. Onda büyük ve çelik Türk sükûnu ve kuvveti vardır.

İtaati kör bir tapınma değildir. Kendinden büyüklere karşı duyduğu tevazuun sakin bir ifadesidir.

Türk milleti en yüksek izzetinefse maliktir. Muvaffak olmak için didinmekten ve yaşamak için ölmekten çekinmez. Asrî ilimler ve vasıtalarla onu teçhiz ettiğimiz gün, en büyük istikbale namzettir.

Bundan gafil olanlar, siyasî dedikodulara karışmadığı için onu duygusuz, reaksiyonsuz, geri ve iptidaî bir millet sanan ve yabancı milletlerin yaygarası ile gözleri kamaşan insanlar, tarih okumuyorlarsa en yakın maziye baksınlar. Dün sultanlara taptığı zannolunan bu millet, millî mevcudiyetini tehlikede görünce bir kumandanın emri altına girmiş, hayatını ortaya atarak istiklâlini ve istikbalini kazanmıştır.

Dün tembelliğinden bahsolunan bu millet, kendine göre en ağır vergileri ödeyen millettir.

Bu hakikatların sebebini anlamak, bu anlaşılmaz hadiseleri izah etmek için Türk köylerine sokulmak; köy kahvelerinde ve onların karşısında imtihan olmak, onların ihtiyaçlarına cevap vermek için çalışmak lâzımdır. Kısa söyleyelim: Türk benliği ile karşılaşmak ve kaynaşmak lâzımdır.

Millî benliğimize inanalım. Milletimize tapalım.

Atsız Mecmua, 1931, Sayı: 7

Millî Benlik [II]

KUVVETLİ toplulukların bir özelliği millî benliktir. Millî benlik kendine güvenden doğar. Kendine güvenen topluluk başkalarının ne düşüneceğini, ne yapacağını umursamadan kendi davasını yürüten topluluktur.

Günümüzdeki iki örnek millî benliği olan toplulukların nasıl davrandıklarını göstermesi bakımından çok ilgi çekicidir:

İngiltere İmparatorluğundan ayrılan Güney Afrika Birliği ile kendi kendine bağımsızlık ilân eden Rodezya'nın durumu.

Birincisinde Flaman ve İngiliz asıllı iki buçuk milyon insanın 12 milyon Zenci'yi ikinci sınıf vatandaş sayarak millî hâkimiyete karıştırmamaları yüzünden bütün cihanın protesto ve tehditlerine maruz kaldıkları halde aldırmamaları olayı vardır.

İkincisinde, İngiltere'nin baskısına ve tehdidine rağmen, iki milyon Zenci bulunan ülkede 200.000 beyazın hâkimiyet ilân etmeleri bahis konusudur.

Bu davranışların doğru veya insanca olup olmadığını tartışmıyorum. Millî benliği olan toplulukların nasıl mücadele ettiklerini, neleri göze aldıklarını anlatmak istiyorum.

Kıbrıs dâvasında koca Türk milletinin millî duygularını harekete geçirip Kıbrıs'a yardım kampanyasını açarak 18

milyon lira toplamak, çıkarma gemileri yapmak güzel bir davranıştır. Fakat davanın büyüklüğü, gerektirdiği fedakârlığın sonsuzluğu karşısında hiç bir şey değildir.

Kıbrıs davasında koca Türk milletinin yapabileceği fedakârlık 18 milyon lira mıdır? Bunun yüz katı her yıl eğlence ve sefahat için harcanıyor. Hani Kıbrıs'a indirme yapacak uçaklar? Hani çıkartma gemilerini koruyup icabında engel olmak isteyen gemileri batıracak hücumbotları? Hani Kıbrıs'a denizden ve havadan gidecek paraşütçü komandolar? Hani icabında devletten hiç bir yardım istemeden Batı Trakya'ya saldıracak gönüllü akıncı tümenleri?

Bunları devlet değil, millet yapacak. Dernekler kurulup derhal faaliyete geçilecek. Sevap kazanmak için serseri kumarbazlara her gece kırk kişilik iftar sofrası hazırlayan Müslüman zenginlerden para istenecek. Vermeyenler teşhir olunacak. Orta hallilerle yoksullar zaten verir; onlardan da toplanacak.

Komando öncülüğünü Üniversiteliler yapacak. On beş yaşından yukarı herkes her ay bir gün bir övün eksik yemek yiyerek o yemeğin parasını teşkilâta vermeğe çağrılacak. Sinemalar, tiyatrolar, kazanç yerleri ayda bir günün seansının kazancını aynı yere bağışlayacak. Bunlar yılda 100 milyon eder. Ayrıca her memur aylığının yüzde birini verecek. Bununla da Üniversiteliler tümeni hazırlanacak.

Bu tümeni eğitecek emekli kurmaylar elbette vardır. Hazırlık tamamlandıktan sonra da millet, Yunanistan'dan hesap soracak...

Hayal, değil mi? Evet, hayal... Hayal insanlara has bir yaratıcı kuvvettir. Yalnız yiyip içmeyi ve zevki düşünen hayvanlar elbette hayalden yoksundur.

Ötüken, 1965, Sayı: 24

Millî Değerler ve Millî Ruh

YAHYA KEMAL, Ziya Gökalp'la olan manzum bir şakalaşmasında: "*Kökü mazide olan atiyim*" demişti. Bu dört kelimelik mısra, yaşamak kabiliyeti olan bütün milletler için değişmez bir düsturdur. Maziyi unutsak, atsak, inkâr etsek bile kökümüz, aslımız oradadır. Manevî kanımızda, yani ruhumuzda olan istidatların, iyi veya kötü her şeyin genleri oradan gelmektedir. Onları bilmek, kusurlu olanları düzeltmek milletteki yaşama inancının şartı, kanunudur.

Maziyi küçük görmekten hiçbir şey çıkmaz. Onu aşağılamak yanlış bir düşüncedir. Yeni doğmuş bebeği çirkin, akılsız, âciz diye sevmemek, nasıl onun sonra ne güzel bir şey olacağını düşünmeden yapılan bir haksızlıksa, kusurları olan maziyi sevmemek de öylece yanlış bir davranıştır.

Gerçi mazinin sisli ufuklarındaki şanlı ve büyük perdesinin arkasında sönük ve korkunç başka perdeler de vardır. İnsanın henüz insanla hayvan ortası bir yaratık olduğu zaman hiç de övünülecek bir çağ değildir. Fakat ne yapalım ki bu böyledir. Yaratıcı kudretin bize çizdiği kaderdir.

Onu değiştirmek kimsenin elinde değildir.

Övüncümüz, millet veya kavim olduğumuz zamanlardan başlar. Çünkü artık yasa içinde, düzenle, erdemle,

yardımlaşma ile, teşkilâtla, fedakârlıkla, savaşta ölümü göze almakla yaşanan bir hayat başlamış, yaşamak güzelleşmiştir. Bu güzel hayatın da çirkin tarafları yok mudur? Elbette vardır. Fakat bir aksak mısra için güzel bir şiir nasıl atılamazsa, sesi çok çirkin olan bir kemancı kızın sanatı nasıl inkâr olunamazsa, bir ameliyatta hastayı öldüren birinci sınıf bir doktor nasıl büyük hekim olmaktan çıkmazsa, bir millet de mazisindeki çirkin taraflar yüzünden sıfıra indirilemez.

Bir insanın tek bir sözüne, bir eskrimcinin bir hamlesine, bir kumandanın bir muharebesine bakarak da hüküm verilemez. Hüküm vermek için o insana, o sporcuya, o kumandana topyekûn bakmak gerekir.

Atatürk'ün büyük kumandan olduğunda kimsenin şüphesi yoktur. Ama Birinci Cihan Savaşı'nın sonunda Suriye'de yenildi.

Gazi Osman Paşa da büyük kumandandır. O da yenildi. Hem de tutsak düştü. Bunlarla Atatürk'ün ve Gazi Osman Paşa'nın büyük kumandan olmak vasfı gider mi? Gitmediğine en büyük senet, Moskof Çarı'nın Gazi Osman Paşa'ya kılıçla gezmek müsaadesini vermesi; İngilizlerin de Çanakkale Savaşı hakkındaki resmî tarihlerinin başında Atatürk'e yaptıkları ithaftır.

Mehmet Emin Yurdakul'un dediği gibi:

"Milliyetler mazilerden akıp gelen sellerdir."

Mazide eşsiz bir güzellik vardır. Çünkü artık bir daha geriye gelmeyecektir. Çünkü orada hep ölüler yaşamakta ve suçlarından sıyrılmış olarak yalnız büyüklükleriyle bize bakmaktadır. Mazi güç kaynağı, fazilet ırmağıdır.

Milletlerin, mazilerine sımsıkı sarılmaları elbette boşuna değildir. Toprak altından çıkan şekilsiz taş parçalarını değerlendirmek, tek duvarı kalmış bir yapıyı ayakta

tutmak için didinmek bir yaşama savaşı, köklü olmak ülküsünün görünüşüdür.

İskoçlar o acayip eteklikleri herhalde elâlemi kendilerine güldürmek için giymedikleri gibi İspanyollar da boğa güreşlerini vahşet olsun diye yapmıyorlar.

Millet hayatındaki vazgeçilmez unsurlardan biri de müziktir. Bazılarının dediği gibi müzik iptidaî insanın isterisinden doğmuş olsa bile artık güzel sanatların bir bölümü olarak hayata girmiştir. Çıkmaz; çıkarılamaz.

Bizde tâ Hunlar çağından, yani milâttan önceki yüzyıllardan beri bir saray ve ordu mızıkası olduğu tarihî kayıtlarla bilinmektedir. Bir millî marş, bir askerî beste, melali anlatan bir parça yahut neşeli bir ezgi fertleri, toplulukları, milletleri ruhlandınr, bazen kendinden geçirir. İnsanlar müzikle duygulanırlar, sevinirler, bazen de ağlarlar.

Türk müziği, cihan devleti kurmuş bir milletin ruh olgunluğunu gösteren ağırbaşlı bir müziktir. Tabiî, onun her parçasına güzel denemez. Batı müziğinin her parçasına da denilemeyeceği gibi.. Güzelin tarifi pek yoktur. Çünkü güzelin tartısı ve ölçüsü yoktur. Görende, duyanda büyük estetik tesir yapan şey güzeldir. Bu sebeple bir Türk'ün güzel bulduğu şeyle bir Batılı'nınki, bazen bir olsa da, çok defa aynı değildir.

Bizim müziğimizin büyük üstadlarından biri Itrî'dir. Millî ruhu terennüm etmiş, Türk'ün duygusunu dile getirmiştir. Itrî bir mazidir, semboldür. Türk müziğinin devidir.

Türk Milleti günün birinde Müslümanlığı bıraksa bile nasıl Süleymaniye'yi sevecekse, müziği de hangi yolu ve yönü alırsa alsın Itrî'yi de öyle kutlayacaktır. Itrî bir mukallid yani bir çalgıcı değil, bir yaratıcı yani bir bestekârdır.

Durum bu iken 27 Kasım 1971 tarihli *Milliyet*'te "Devlet Sanatçısı" Bayan Suna Kan'ın Itrî'yi de, tek sesli müzik dediğimiz Türk musikisini de yerin dibine batıran yazısını okuyunca hayretler içinde kaldık. Usta bir kemancı olan Suna Kan vaktiyle bir hârika çocuktu. Demek artık hârikalığı giderken sadece çocukluğu kalmış. Tek sesi hakir görmek nedir? Sindirilmemiş bir yükselmenin eseri... Müziğin ileri veya geri oluşunu yalnız tek ses veya çok sesle açıklamak pek çocuksu bir izah değil mi? Caz müziği de çok seslidir ama bu, onu bayağı bir takırtı olmaktan kurtarmıyor.

Ney de tek sesli bir müzik aletidir. Ancak ney, tarihimizde sadece bir müzik aleti olarak değil, aynı zamanda şanlı bir silâh olarak da yer almıştır. Çünkü tahtından indirildikten sonra bir odada tutuklu bulunan III. Selim, çoğu gayrı Türk kölelerden meydana gelen bir kalabalığın, kendisini öldürmek üzere odasına saldırdıkları sırada ney çalmakta idi ve kendisini o tek sesli müzik aleti ile savunmuştu.

Suna Kan'ın küçümsediği kavuklu adamların çaldığı tek sesli mehterle ülkeler açıldı, teşkilât kuruldu ve İngiliz Toynbee'nin *yeryüzünde kurulmuş iki buçuk imparatorluktan biri* diye vasıflandırdığı Osmanlı İmparatorluğunun kültürü ve medeniyeti yüzyıllarca yaşadı (öteki imparatorluk Roma, yarım olanı da İngiliz İmparatorluğu'dur).

Muhteşem bir tarihin müziğini küçük görmek o muhteşem maziyi de küçük görmek, kendisini bu milletten saymamaktır. Suna Kan, 22-23 Aralıkta Devlet Konser salonunu "müzelik eserler" işgal ederse Devlet Sanatçılığı unvanını iade edecekmiş.

Etsin!... Bu dünyaya bir Suna Kan gelmeseydi Türk milleti hiçbir şey kaybetmezdi. Gitmesiyle de kaybedecek değildir. Çünkü, o nihayet usta bir çalgıcıdır ki kendisinden daha usta olanlar da vardır.

Fakat dünyaya bir Itrî gelmeseydi Türk ırkının müzik yönü bugünkünden biraz daha aşağıda kalacaktı. Çünkü O, gerçek sanatkâr, yani bestekârdı.

Bir de her şeye Atatürk'ü karıştırmakla davalar çözümlenmez. Suna Kan'ın yaşı Atatürk'ün müzik hakkındaki konuşmalarını veya sözlerini bilecek kadar fazla değildir. Herhalde kendisine öğretenler var.

Şunu asla unutmasın ki Atatürk tek sesli müziği sevmeseydi, sofrasında bu müzikle şarkılar söyletmez, kendisi de söylemez, hatta zeybek havası çaldırıp bizzat oynamaz ve tek sesli besteler söylesin diye Safiye Ayla'yı çağırtıp getirtmezdi.

Millî değerlerin modası geçebilir, müzelik olabilirler. Fakat yine saygı görürler. Beethoven de müzeliktir ama hakaret görmüyor, baş tacı ediliyor. Bugünkü Avrupa'nın insanlıktan çıkmış gençleri Beethoven'i dinleyip anlıyor mu? Onlar ancak pop muzip denen vahşi seslerle zıplıyorlar. Fakat Beethoven'in tarihte aldığı yeri sarsamıyorlar, sarsamazlar.

Suna Kan'ın hücumlarına rağmen de Itrî tarihteki yerini almıştır, yıkılmaz. Hafif keman yayı ile vurarak üç yüzyıllık taş anıtı devirmeye imkân yoktur. O, millî ruhtan bir parçadır ve Türk ırkı yaşadıkça dimdik ayakta duracaktır.

(20 Aralık 1971), *Ötüken*, 1972, Sayı: 92

Milletleri Ruhlandırmak

ÇALIŞTIRILAN bir makinenin durmaması için nasıl arada bir yağlanması gerekiyorsa, yaşayan milletlerin de manevî bakımdan çürümemesi için ruhlandırılmaya öylece ihtiyacı vardır. Ruhlandırılmayan, ruhlandırılması için sebep ve çare bulunamayan milletler kırılıp dökülmeye mahkûmdur. Örnek mi istiyorsunuz? Ufuklarında güneş batmayan İngiliz İmparatorluğunun İkinci Dünya Savaşından sonraki zavallılığına, çatırdamasına, yıkılmasına bakınız.

Ruhlandırmak bir millete geçmişteki büyüklüklerini, büyüklerini hatırlatmak; hatta bozgunlarını, uğradığı ihanetleri andırarak ibret almasını sağlamak ve hepsinden mühimi de yarın için büyük millî hedefler göstermekle sağlanır.

Bir milleti ruhlandırmak tamamıyla milliyetçi bir davranıştır. Yabancıların büyüklerini ve başarılarını anmakla, uluslararası törenlerle ruhlanmak olmaz.

Malazgird ve Alp Arslan'ı anmak bir millî ruhlanış davranışıdır. Bunun bir minnettarlık ve vefa borcu olması bir yana, verdiği örnekle Türk gençlerini öyle olmaya dürtmek gibi büyük bir faydası da vardır. İnsanlar, hele gençler ve çocuklar ne görürlerse onu kaparlar. Bugün sokakları dolduran ve insandan çok maymuna benzeyen

saçlı, sakallı, bıyıklı yaratıklar analarından öyle doğmadılar; o örnekleri göre göre bu hale düştüler.

Alp Arslan ve Malazgird için 26 Ağustos 1971'de Türkiye'nin her yerinde büyük törenler yapılmalıydı. Yapılamadı. Siyasî buhran, parti kavgaları, ihtiraslar ve kinler buna imkân vermedi. Fakat hiç olmazsa beş yıl önceden başlanıp ehliyetli kimseler görevlendirilseydi her şeye rağmen bu gösterişli törenler yapılır, gençliğin millî ruhla beslenmesi bakımından büyük bir başarı ve kazanç sağlanırdı.

Yurdumuzda bir takım törenleri, anma günlerinin yapıldığını görüyorsak da gülmek mi, ağlamak mı gerektiğini kestiremiyoruz.

4 Eylül 1971 Cumartesi akşamı İstanbul Radyosu-"Ahi Evren"den bahsetti. Ahi Evren, Anadolu'da esnaf teşkilâtını kurmuşmuş. Bu teşkilât Orta Asya'dan gelen bir Oğuz türesi imiş. Göçebe Oğuzlar'daki esnaf teşkilâtı... Aklımız Tanrı'ya emanet!.. Hele koca Çalışma Bakanının bu masallara inandığı yetmiyormuş gibi bu adamın adını "Ahî Evran" diye okuması da ayrı bir festivaldi. "Ahi" ve eski şekliyle "akı" Türkçe bir kelime olup "cömert, yiğit, dost" anlamındadır. "Evren" ise hem "ejder", hem de "kâinat" manasına gelip erkek adı olarak kullanılır. "Âhî" ise Farsça bir kelime olup "âhlı", "ah çeken" demektir ve şairlerin mahlas diye kullandığı uydurma bir kelimedir. Hatta Yavuz Sultan Selim çağında Âhî mahlaslı bir şair yaşamıştır.

5 Eylül 1971 akşamı ise yine İstanbul Radyosu'ndan başka bir masal dinledik. Ciddî mi, şaka mı olduğu pek anlaşılamayan bu masala göre Seyid Battal Gazi bundan 1200 yıl önce Anadolu'yu Türkleştirmeye başlamış... Bu büyük tarihî gerçeği hangi tarih bilgininin keşfedip ortaya attığını bilmiyoruz. Bir "millet okulu" demek olan

radyonun millete hitap ederken daha bilgili, ağırbaşlı ve ciddî olması gerekmez miydi?

Türk tarihinde "Battal Gazi" diye bir adam yoktur. Halk arasında okunan bir *Battal Gazi Destanı* vardır. Dili ve edası Türkçe olmakla beraber içindeki kahramanlar hep Arapça adlar taşır. Şimdilik, üzerinde son karara varılacak çalışmalar yapılmış değildir.

1200 yıl önce, yani 770 yıllarında daha Türkler ne Müslüman olmuş, ne de Anadolu'ya gelmişti. Aşağı yukarı 740 tarihlerinde Bizanslılarla yapılan savaşlarda ölen bir Arap kumandanının adı "Abdullah Battal"dır. Abbâsîler'in paralı askerleri arasında Türklerin bulunması ve bunların da Bizans'la çarpışması dolayısıyla *Battal Gazi Destanı*'nın bu Türkler arasında ortaya çıktığı bir faraziye olarak ileri sürülüyorsa da mesele henüz çözümlenmiş değildir. Bundan ötürü de Battal Gazi adında bir Türk'ün 1200 yıl önce Anadolu'yu Türkleştirmeye başladığı hakkındaki radyo yayını uydurmadan başka bir şey olamaz.

Anma törenlerinin en büyüğü Yunus Emre'nin 650. ölüm yılı dolayısıyla yapıldı ve buna başka milletlerin türkologları da çağrıldı. Bu da ciddî bir iş değildi. Bir kere Yunus Emre'nin 650. ölüm yılını anmak için onun 1971-650=1321'de ölmüş olduğunun ispatı gerekirdi. Oysaki Yunus Emre'nin doğum ve ölüm yılları şöyle dursun; bir kişi mi, yoksa ad benzerliği sebebiyle birbirine karışmış iki, hatta üç kişi mi olduğu bile belli değildir. Yunus Emre törenine katılanlardan işittiğimize göre baştan sona hep onun hümanizmasından bahsedilmiş. Bir millet her şeyden önce bütün veçheleriyle kendisinden olanları anıp kutlar. Hümanist demek Türk'ü başkalarıyla eşit tutan demektir. Türkiye'nin bugünkü ortamı da gösteriyor ki bize hümanistler değil, Türkçüler lâzımdır.

Garip bir yönümüz var: Birisini andık mı, onu göklere çıkarıyoruz. Kör ölüyor, badem gözlü; kel ölüyor, sırma saçlı oluyor. Halbuki anma törenleri, tevilin ve yalanın değil, gerçeğin dile getirilmesi olmalı, genç nesiller eskileri hem erdemleri, hem de eksikleriyle öğrenmeye alışmalıdır.

Şimdi bu açıdan bakıp Yunus Emre'yi tarihin anatomi masasına koyarsak varacağımız sonuç şudur:

Yunus Emre, Türkçenin büyük bir sanatkârıdır. Türkçenin büyük bir şiir ve fikir dili olduğunu ortaya koyanlardan birisidir.

Fakat Yunus Emre'nin fikirleri Türk milletini zehirlemiş, onu uyuşturmuştur. Çünkü o da yaşadığı zamanın fikir ve duygu hastalıklarına kapılarak birbirini tutmaz sözleri "tasavvuf" diye ortaya atmış, savaşçı bir millet olan çevresinin düşmanlarla kaplı olmasından ötürü savaşçı olmaya mecbur bulunan Türk milletine bir dilencilik felsefesini telkin etmeye çalışmıştır. Onun:

Dövene elsiz gerek,
Sövene dilsiz gerek,
Derviş gönülsüz gerek.
Sen derviş olamazsın

demesi Türk ahlâkına, yaratılışına uyan bir düşünce midir? Hatta Türk dervişleri böyle midir? Orhan Gazi ile birlikte savaşlara katılan dervişler derviş değil midir? Türkiye'nin ilk imparatoru olan Selçuklu Tuğrul Beğ'in kâtibi olan Arap İznü Hassûl, Türkçe'ye de çevrilen eserinde Türkleri böyle mi tarif etmiştir?

Yetmiş iki millete bir göz ile bakmayan
Halka müderris olsa hakikatta âsidir.

demekle Yunus Emre milliyet bakımından da, din bakımından da sapıklık içinde değil midir? "Millet" kelimesini

Türkçedeki bugünkü anlamı ile "ulus" yerinde kullanıyorsa milliyetsiz, vatansız bir adamdır. Böyle değil de bunu Arapçadaki mânası ile "din" yerinde kullanıyorsa o zaman da kâfirdir. Çünkü Müslümanlık öteki dinleri kendisiyle eşit saymaz. Zaten onun:

Oruç, namaz, zekât hac cürm ü cinâyetdürür;
Fakir bundan âzâddır hâs-ı heves içinde

demesi de hiçbir tevil ve tefsire mahal bırakmayacak şekilde küfürden başka bir şey değildir. Bunları tasavvufla falan izaha çalışmak boşuna ve gülünç gayretlerdir. Halka evliya diye kabul ettirilen Yunus Emre'yi, tasavvufi herzelerinden dolayı büyük devlet adamı ve şeyhülislâm Ebussuud tekfir etmiştir.

Şimdi soralım: Atatürk Türkiyesi, Atatürk milliyetçiliği diye her gün leylek gibi laklak eden çeneler jübilesini yapmak için koskoca Türk tarihinde bula bula sapık düşünceli, hasta ruhlu Yunus Emre'yi mi buldular? Ya hele o ölüm yılını nasıl uydurdular? Yunus Emre için tören yapılacaksa onun millî hizmet tarafı olan "Türkçesi" dururken ne diye millî ihanet olan hümanizmasını aldılar? Yunus Emre gerçekten büyük bir hümanistse, o ilmî bir etüdle uzmanların incelemesine sunulur. Bütün millete değil..

Millî bir gaflet içinde biz, kendi kendimizi yıkmaya çalışırken İran, kuruluşunun 2500. yıl dönümünü kutlamaya hazırlanıyor ve biz Malazgird için üç beş milyon lira bulamazken onlar bir yıllık petrol gelirlerini, yani birkaç milyar lirayı bu işe ayırıyor.

Tarihî gerçeğe bakarsanız ortada 2500 yıllık bir devlet falan yok. Makedonyalı İskender tarafından yıkılmış Persler, yüzyıllar sonra Araplar tarafından yıkılmış Sasanlılar, yüzyıllar sonra da Selçuklular tarafından yıkılmış Büveyhliler var. Ondan sonraki İran ise 1925'lere kadar

hep Türk hâkimiyetinde bir Türk devleti yahut Türk devletinin bir parçasıdır. Türk hâkimiyeti Farsçaya bile tesir etmiş, dil Türk dilinin yapısına uymuştur. Yani fiiller cümle sonuna gelmektedir. İşte bu devletteki Farslar'a millî bir ruh vermek için bir 2500 yıl efsanesi uyduruluyor, on yıldan beri milyarlar harcanarak hazırlıklar yapılıyor, eserler yazılıyor, şehirler kuruluyor ve bütün dünya davet olunarak onlara 2500 yıllık bir devletin varlığı kabul ettirilmek isteniyor.

Buna bakarak diyoruz ki: Yeni kurulan Kültür Bakanlığı, milleti ruhlandırmak için bir yandan gerekli eserler yayınlarken bir yandan da jübilesi yapılacak Türk büyüklerini, anılacak günleri yahut millî kültüre hizmet etmiş Türkler'i arayıp bulmalıdır. Gazete haberleri doğru ise Bakanlık bu mühim adamı bulmuş: Ertuğrul Muhsin...

Ertuğrul Muhsin'in kimliği hakkında epey yazılar yazılıp iyi bir rejisör olduğu ileri sürüldü. Aslına bakarsanız iyi rejisörle iyi antrenör arasında fark yoktur. İkisi de insanların heyecanını tatmin edecek ekipler hazırlar.

Fakat öte yandan Türk kültürüne cidden hizmet eden insanlar var ki kimsenin aklına bile gelmiyor. Bir tanesini tanıtalım: Ankara'da yaşayan ve şimdi 82 yaşında bulunan Abdülkadir İnan bir Başkurt Türk'üdür. Bütün Türk lehçelerini ve Türk Folklorunu, millî Türk dini olan Şamanizmi ondan daha iyi bilen değil, ondan başka bilen yoktur. Atatürk onun değerini bilerek profesörlük vermiştir. Meşhur Atatürkçülerden Hasan Âli Yücel, bakanlığı zamanında bu profesörlüğü geri aldı. Arapça ve Farsça, Almanca ve Rusçayı da bilen Abdülkadir İnan'a millî kültürün anıtlarından olan *Manas Destanı* metin ve tercümesiyle yaptırılabilir. Radloff'un topladığı Altay Türk destanları tercüme ettirilebilir, kendi eseri olup Tarih Kurumu tarafından bastırılıp tükenen *Şamanizm* adlı kitap yeniden bastırılabilir.

Hepsinin üstünde de tarihin şeref günleri için büyük törenler yapılır ama ciddî olarak ele alınır da öyle yapılır.

Şu, İran'ın 2500 yılı masalından alınacak dersler yar. Üstünden kaç silindir geçmiş olan İran, Farslık ruhunu ayakta tutmak için millî efsaneler uydurmaya çalışırken biz tek dayanağımız olan Türklük ruhunu unutarak yerine Tanrı'nın belâsı hümanizmayı koymak suretiyle bizi ayakta tutan tek gücü, millî şuurla millî ruhu silmeye çalışıyoruz.

Ey Türk milleti! Sen ne güçlü ve dayanıklı şeysin!

Bir türlü yıkılmıyorsun!

(11 Ekim1971), *Ötüken*, 1971, Sayı: 10

Millî Semboller

MİLLET halinde yaşamanın şartlarından biri de millî sembollere saygı göstermektir. İnsan, medenîleştiği oranda hürriyetlerinden bir bölümünü fedaya ve bazı kaidelere saygı göstermeye mecburdur. Medenî insan, hayvan gibi rasgele yerde uzanıp uyuyamaz. Her istediği zaman bağıramaz veya türkü söyleyemez. Her istediği şeyi her zaman ve her yerde yapamaz.

Medenî insan milletçe kutlu sayılan canlı veya cansız varlıklara da saygılı davranır. Kutlu sayılan nesneler bayrak gibi, arma gibi, millî marş gibi, şeref ve namus gibi şeylerdir. Hayvan için bütün bezler, bu arada bayrak da değersiz bir şeydir. Çünkü yenmez. Şeref ve namus diye bir duygu veya içgüdünün hayvanda bulunmasına imkân yoktur. Hayvan millî sembolü de bilmez. Çünkü hem millet değildir, hem de millî sembol onun için taş ve ağaç gibisinden herhangi bir nesnedir.

Milleti millet yapan kaidelerin içinde millî semboller de bulunduğu için bir milleti yıkmak isteyenler onun millî sembollerine de hücum ederler.

Bir toplumun millî sembolleri olmadı mı artık sürüleşmiş demektir. Bilginlerine, profesörlerine ve her şeyine rağmen onun koyun sürüsünden veya karınca yuvasından farkı yoktur.

Millî sembollere saldıranlara dikkat edilmelidir: Bunu cehalet veya hamakatlarından mı, yoksa gizli maksatlarından mı yapıyorlar?

Millî sembol olan Oğuz Han'a, dil uzatıldı mı, biliniz ki, o, bilerek veya bilmeyerek düşman için çalışıyor demektir.

Millî sembol olan Bozkurt'a köpek diyenler için de durum aynıdır. Üstelik onlar aynadan kendilerini görmektedir.

(13 Nisan 1974), *Ötüken*, 1974, Sayı: 5

Millî İktisat

İstihsali bedevî olan bir milletin istihlâki medenî olamaz.

ASIRLARDAN beri kapitülâsyonlar gibi zalim zincirlerle eli ayağı bağlanıp açıkgöz ve bezirgân ruhlu milletler ve sermayeler tarafından sağmal bir inek gibi istismar olunmuş bir milletiz. Herkes müstemlekeler edinir ve onların kanını emerdi. Biz anayurdumuzu da müstemlekelerimiz uğrunda istismar ettik.

Bunlarla beraber, Tanzimat'tan beri Avrupa medeniyeti ve onun icapları ile daha sıkı temasa gelerek bilhassa münevver geçinen sınıflarımızın gözü kapalı israfları ve züppelikleri yüzünden bütün servetimizi bir mirasyedi gibi düşüncesizce israf ettik.

Zararlarımız bu kadar da değildir. 1310 senesinden beri hemen her yıl baş gösteren dâhilî harplerle uğraşıyor ve bir sürü masraflar yapıyoruz. Bunlardan başka meşrutiyet inkılâbını yaptık. Onun tabiî ve serdengeçti birer neticesi olan bir sürü masraflarla karşılaştık.

İtalyan taarruzu ve Trablus harbi önümüze çıktı. Onunla pençeleştik. Bitmeden Balkan başladı. Henüz tedarik ettiğimiz bir sürü müdafaa vesaitimizi ve henüz denkleri açılmamış kız gibi malzemeyi büyük ve münbit arazi parçaları ile beraber düşmanlarımıza kaptırdık. Bu arada istikrazlar yaptık.

Büyük harp geldi. Yeniden bir sürü masraflara daldık. Çocuklarımız yiyecek ekmek bulamazken, mahsulâtımız sıfıra inmiş ve ihracatımız durmuşken çöllerdeki baldırı çıplaklara altın dağıtmakla uğraştık. Nihayet mütareke geldi.

Yeniden birkaç emperyaliste miras olacak kadar büyük arazi ile beraber büyük servetler kaybettik.

İstiklâl harbini, gırtlağımızı aşan borç ve milletimizin dibi çıkmış kesesinden kırıntı halinde dökülen paralarla başardık.

Ondan sonra da herkese parmak ısırttıran büyük inkılâplarımız başladı.

Bunların hepsi masrafla olan ve kıymetleri para ile ölçülemeyecek büyük işlerdi. Millî müdafaamızı temin için zarurî fedakârlıklarla mühim müesseseler meydana getirdik.

Sonra yeni bir medeniyeti bütün etrafı ve levahiki ile kabul ettik. Bu son zaferi hayatımız pahasına kazanmıştık. Zafer ve muvaffakiyet içimizdeki dolgun ruh ihtibaslarını ve ıstıraplar içinde geçen hayatımızın sert zenbereğini boşalttı, bir müddet israfa daldık. Bu arada yine dâhilî isyanlar oldu. Büyük masraflarla bastırdık.

Vatanımızın en mamur yerlerini kuduz bir düşman çiğnemişti. Onların kerpiç harabeleri yerine beton kâşaneler yükselttik. Türkiye şehir ve hatta kasabalarının birçoğu rüyasında bile görmediği binalara ve medenî teşkilâta ve tesisata malik oldu. Nihayet Orta Anadolu yaylası üzerinde yeni ve büyük bir merkezin ilk nüvesi olan Ankara şehrini meydana getirdik.

Bu sırada dünyayı kavuran iktisadî buhran bize de çattı. Aklımız başımıza geldi. Tedbirler almaya başladık.

Yukardan beri bütün birer cümle ile geçtiğimiz hâdiseler, iktisadî bakışla her biri tek başına birer büyük hailedir. Bunlar bizim maddî ve manevî birçok hazinele-

rimizi tükettiler. Fakat bütün bunlara mukabil hürriyet ve istiklâlimizi kazandık. Millî hudutlarımız içinde millî mevcudiyetimize sahip olduk.

Bütün bu harikaların meydana gelmesinde olduğu gibi bütün bu iflâs ettirici hâdiselerin karşısında da biricik istinadımız Türk köylüsü oldu.

İşte bu fedakârlıkların büyük zararlarını da Türk köylüsü malı ve canı ile ödedi. İktisadî nazariyeler hilâfına olarak açlığı ahlâksızlığa, sefaleti esirliğe, ıstırabı serseriliğe tercih etti. Biz bu halkın tükenmez bir hazine olduğuna ve onun enerjisine inanıyoruz.

Çünkü o bunları tarihimizin her safhasında isbat etti ve gösterdi.

Kocası cephelerde çarpışırken yaban otları yiyerek yavrusunu emziren Türk kadını, cins bir Türk anası olduğunu lâzım oldukça isbat etti.

Obası açlık ve karanlıkla çarpışırken cephelere damarlarını boşaltan köylümüz arslanlığını her zaman dünyaya gösterdi. Ona bir şey vermeden birçok şey istedik. Verdi. Başımız sıkıldıkça tehlike var gel dedik. Geldi. Böyle bir hazineye ve böyle bir mukaddes kütleye malik olan bir millet hangi buhrandan ve hangi tehlikeden yılar? İstiklâl için ölümle çarpışan ve pençeleşen arslan, yaşamak için sefaletle ve açlıkla didişmekten korkar ve yılar mı?...

Her şeye katlandık ve kazandık. Her şeye katlanacak ve kazanacağız.

Boş midelerimize yumruk basarak çarpışmasını yedi iklimde deneyerek kaşarlanmış bir milletiz. Ot yiyecek, yağ yakacak, çuval giyecek fakat yine ölmeyecek, yine hürriyetimizi ve istiklâlimizi kaptırmayacak ve kurtarıp yaşatacağız. Bütün bunlar hür ve müstakil Türkiye uğruna ve onun için...

Onun için iktisadî seferberlik var. İsraflara, sefahatlere elveda...

Yaban mallarına harp var. Şehir canavarları olan tenezzüh otomobillerine, yılan derisi gibi parlayan ipekli kumaşlara, boş kafaları süsleyen lüks şapkalara, gösteriş budalalarını tapındıran kürklü ve kadifeli parçalara, züppe midelerin hoşlandığı Frenk pirinçlerine harp var.

Asrın hülya aşılayan afyonlu filmlerine, kulaklara rakı içiren kahpe sesli plâklara harp var. Cilâlı tırnaklara, pomatlı suratlara, renkli kravatlara her yerde yurdumuza dikilmiş düşman topu gibi patlayan şampanyalara harp var; iktisadî seferberlik var.

Bütün Türkler bir kalp gibi çarpacak, bir kafa gibi düşünecek ve bir ordu gibi çarpışacak. Onun için diyoruz: *Bütün Türkler bir ordu, katılmayan kaçaktır.*

Ata söylüyor. Biz de onunla beraber haykırıyoruz. Yeni bir Samsun'a ayak bastık. Yeni bir Sakarya'dan geçerek yeni bir Dumlupınar'a ve oradan da yeni bir Lozan'a gidiyoruz.

Gazi'nin kumandasında olarak çarpışacak olan bu ordunun muvaffakiyeti, Türk tarihinin son asırlarda cihana örnek yaptığı ikinci şaheser olacaktır. Sakarya, Dumlupınar yolu ile iktisadî kurtuluşa gidiyoruz. Sakarya, Dumlupınar ve Lozan'a gidiyoruz.

Yolumuz geçen seferki yoldur. Yolumuz Moskova veya Roma'ya değil, Dumlupınar'a gidiyor.

Kabuklu maksatlarla içimize katılanlar varsa, onlara şimdiden haber edelim. Birinci Millî Mücadelede karşılaştıkları hüsranı tekrar denemesinler. Yine mahkemeler, yine sehpalar kurulmasın. Yine sorguya çekilerek ağlayanlar bulunmasın.

Moskova ve Roma'ya değil. Dumlupınar ve Lozan'a gidiyoruz.

Türk milleti fedakârlık ve kahramanlıkta örnekler peşinde koşan bir moda kuklası değildir. Tek başına tarih,

tek başına istilâ ve tek başına inkılâp yapmış, kendi göbeğini kendi kesmiş bir milletiz.

Bazılarının sandığı ve hülyalandığı gibi, Kızıl veya Kara rejimlere değil, Türk milletinin yarattığı Al kanlı Sakarya, Al kanlı Dumlupınar ve al kanla kazanılmış Lozan'a gidiyoruz.

Atsız Mecmua, 1931, Sayı: 8

İktisat ve Millî Müdafaa

Adsız kahramanları,
adsız müstahsilleri kurtarmak lâzımdır.

On yedinci asır sonuna kadar muayyen bir araziye, kâfi miktar halka mâlik olan bir memleket kimseye muhtaç olmadan, kendi millî vasıtalarıyla temin ettiği istihsalatı ile iktisadî istiklâlini temin ve idame ettirebilirdi.

Böyle bir memleketin komşularıyla olan iktisadî mahiyetteki münasebeti onlardan kendisinde mevcut bulunmayan lüks eşyayı ithal etmekten ibaretti.

Bu devirde memleketler, vatandaşlarının ihtiyaçlarını bizzat kendileri temin ederek her hangi bir tehlike karşısında haricî yardımdan müstağni bulunmağa çalışmakta idiler. Hükümet adamlarının vazifesi önce memleket içinde malların serbest bir surette seyrinin temini, sonra da istihsalin teşvik ve himayesinden ibaretti. Fakat sınaî hayatların inkişafı milletlerin iktisadiyatında muhtariyetin önüne demirden bir set çekti. Milletler siyasî istiklâlleri nisbetinde iktisadî hayatlarında birbirlerine bağlandılar. Bir memlekete ait iktisadî hâdiseler başlangıçta yalnız o memleketin malı iken sonraları bunların iyi ve fena neticeleri bütün memleketlere tesir eder oldu. Bugün bir memleketin iktisadî hayatındaki buhranlar o memleketin siyasî hayatları üzerinde de müessir olarak, münasebette bulunduğu diğer memleketlerin iktisadî ve siyasî hayat-

larını da müteessir etmektedir. Parası olmayan bir memleket münasebette bulunduğu diğer memleketten satın almakta olduğu maddelerin tamamını veya bir kısmını satın alamaz, bu netice satıcı memleketi müteessir eder. Milletler arasında tıpkı insanlar arasında olduğu gibi sıkı bir tesanüt ve iş bölümü vardır. Bir memleketin istihsâl fazlası diğerleri tarafından istihlâk edilir, bu suretle cihan iktisadında bir tevazün temin olunur.

Milletleri birbirine bağlayan bu tesanütler arkasında milletlerin bir de mahrem cepheleri vardır. Bu cephelerin adı "*Millî duygular*"dır. Milletler iktisadî münasebetlerini temin edebilmek için birbirleriyle temas ve mübadelede bulunmak ıstırarındadırlar; buna şüphe edilemez. Bununla beraber mübadele ve münasebet mecburiyeti millî duyguların, millî iktisadın ihmal edilmesini tazammun etmez.

Milletler on dokuzuncu asırda milliyetperverlikle beynelmilelcilik arasında çalkanıp durdular. Nihayet bu iki vaziyeti telif etmeğe çalışarak aralarında ticaret muameleleri, hususî gümrük tarifeleri yaptılar; bunlara millî mahsulleri koruyan hükümler koydular. Umumî Harp esnasında bu teamül ve muahedatın kâfi gelmediği görüldü; milletler muhtaç oldukları maddeleri dâhilde temin edememekten mütevellit çok elîm ve çok acı hüsranlar, ıstıraplar geçirdiler. Bilhassa Türkiye'miz bu hüsranlarla bu ıstırapların en şiddetlisini çekti. Umumî Harpten sonra anlaşıldı ki millî müdafaanın temini ancak ve ancak istihsalâtın millîleştirilmesi, tekessürü ve tenevvüü ile kabildir.

Fakat istihsalât; istihlâk ve ihracata bağlıdır. Bir memlekette istihlâk ve ihracattan aşırı istihsal, neticesi vahim akıbetler doğurabilir.

Türkiye'mizin istiklâlini koruyacak evvelâ ordu, sonra millî iktisattır.

Orduyu yaşatacak, ona kuvvet ve hareket verecek, iktisadî kudret verecek iktisadî kudret ve âmillerdir. İktisadî kudret ve âmillerin esası istihsalin tenevvüü, çokluğu ve bunların istihlâk ve ihraçlarından ibarettir. İstihsalde müessir olan dört vasıta vardır:

1- El işleri (iptidaî sanatlar);

2- Toprak;

3- Kudret (elektrik ve mihanikî kuvvetler);

4- Sermaye...

Bugün teessürle kaydedebiliriz ki biz istihsalde henüz el ve kol kuvvetinin âmil olduğu iptidaî iktisat devresinden tamamıyla kurtulamamışızdır. Nüfusumuzun beş altı mislini ferah ferah besleyecek kadar geniş topraklara malikiz. Bu toprak tamamen iptidaî bir şekilde ve istifadeye gayri müsaittir. Ziraatı güneşin rahmetine, suların lûtfuna bağlı bir memleket için ziraat memleketidir denemez. İhracatımızda en esaslı vazifeler gören öyle mıntıkalar var ki yağmurun yağmaması oralarda kıtlığı muciptir.

Ziraî istihsalde iptidaîliğimize rağmen Türkiye ciddî ve fennî esaslar dâhilinde çalışacak olursa Balkan pazar ve panayırlarına ziraî mevad da ihraç edebilecek bir memleket haline gelebilir.

Memleketimiz ziraî kabiliyetinden başka kudret ve mihanikî kuvvet itibarıyla da zengindir. Filhakika memleketteki madenlerden pek az istifade edilmektedir. Buna mukabil çok zengin maden kömürlerimiz, ufak himmetler sayesinde sınaî tesisatta istifade edilecek nehirlerimiz vardır. Bir millî müdafaa; millî iktisadiyatımızı nutuklar; cemiyetlerle değil şeni esaslarla hal ve ikmâl etmek mecburiyetindeyiz. Bunun için istihsalimizi medenî bir hâle sokmak, nehirlerimizi kabil-i istifade bir vaziyete getirmek; madenciliğimizi kazma ve kürek madenciliğinden kurtarmaklığımız lâzımdır.

Bu günkü harpler, medeniyetlerin, cemiyet iktisadiyatının yekdiğeriyle çarpışmasıdır. Bir ordunun askerî kabiliyeti ne kadar çok olursa olsun eğer o süngüsünü bileyecek taşı, mavzerini patlatacak barutu, askerinin sırtına ve karnına lâzım olan mevaddı kendi millî unsurları vasıtasıyla temin edemezse muvaffakiyeti tesadüfe bağlıdır.

Silâhları terketme meclislerinin, enternasyonal kongrelerin temenni ve kararları ne olursa olsun belli bir hakikat varsa, o da bütün milletlerin kayıtsız ve şartsız askerliğe doğru gidişleridir.

Memleketlerin bugünkü tamamiyet-i mülkiyeleri ancak ordularının kuvveti ve askerî sınaîyelerinin mükemmeliyeti ile kurtulabilir. Bu hakikati anlayan bütün milletler silahlanmakta, askerleşmektedirler.

İşte: Polonya, Finlandiya, İtalya, Romanya, Fransa, Rusya.

Harp muahedelerinin amansız kayıtları altında bağlanan Almanya, Bulgaristan, Macaristan'da ise bu askerleşmek ve silâhlanmak arzusu bir hırs hâlini almıştır. Bizim orduya ve askere ihtiyacımız diğer memleketlere nazaran büsbütün başkadır. İsviçre bîtaraflığını devletlere tanıtıp ordusunu tamamen lağvedebilir. Fakat bizim için buna imkân yoktur. Ordusuz Türkiye istiklâlsiz bir toprak; bir hinterlanddır.

Dünün bîtaraf bir devleti olan Belçika bugün İngiliz fabrikalarına on binlerce İngiliz lirası kıymetinde harp levazımı, tayyare sipariş etmektedir.

* * *

Toprağımız çok ve iyi mahsul vermemektedir. Biz bunun sebeplerini bularak izale etmeliyiz. Toprağımızın az mahsul vermesi onunla meşgul olan ellerin ehil olmamasından ileri gelmektedir. Yapılan kimyevî tahliller bilhas-

sa nehir kenarındaki topraklarımızın dünyanın en münbit kara topraklarından olduğunu göstermektedir.

Memleketin her tarafı bol sulu nehirlerle sulanmıştır. Mesut cemiyetler; medenî memleketler için birer refah vasıtası olan nehirler bizde yazın hastalık; kışın ölüm getirmektedir.

Topraklarımızın iyi mahsul vermemesine gelince, bu, teşkilât noksanlığından; küçük ziraat eshabının himaye edilmemesinden ileri gelmektedir.

İş bölümü muasırı bulunduğumuz iktisadî ve sınaî müesseselerin inkişaf ve tekâmülünde çok mühim bir rol oynamıştır. Bizim mektep ve idare müesseselerimize bile henüz girmeyen bu tılsımlı düsturun ziraat erbabı arasında mevcudiyetini iddia etmek bilmem ne derece doğrudur? İş bölümü sisteminin muhtelif müesseselere tatbiki XIX. ve XX. asırların muvaffakiyetini temin eden hâdiselerin en mühimi olmuştur.

Köylümüz çok acıklı bir vaziyettedir. Köy kanunlarının parlaklığı, kelimelerin güzelliği ve nihayet hüsnüniyetin mevcudiyeti kâfi değildir.

Köylünün ziraatında, mesaisinde iş bölümü nedir bilinmez.

Köylü otlakta öküzlerini yayar, sapanını biler, yemeğini, evini yapar, duvarını örer, tarlasını sürer, buğdayını biçer, öğüdür, kasabaya iner, odun satar, gaz alır bunlara mümasil binlerce iş yapar. Köylümüzün böyle muhtelif işleri yapmağa mecbur oluşu, mesaisinde müsbet bir iş bölümünün olmaması, elde etmiş olduğu neticelerin parlak olmamasına sebep olmaktadır. Eğer bir köy halkının bir kısmı yalnız tütün ziraatı ile meşgul olursa bittabi bu köyün tütünü sırasında karpuz, kavun ekip tütün ziraatı ile meşgul olan köyün tütününden çok farklı ve çok nefis olur. Millî istihsalatımızm, millî iktisadiyatımızın belkemiğini teşkil eden mahsulâtımızın tekemmülü

için ziraatımıza iş bölümü esasını sokup köylünün yapacağı işlerde ona ihtisası öğreterek çalıştırmalıyız.

Bu günkü demokrat müesseselerde (köylü) millî refahın, millî müdafaanın en canlı bir unsurudur.

Muhteşem zaferler temin eden muzaffer orduların adsız kahramanları köylüdür. Millî servetleri temin eden fert cüzüleri yine köylüdür. Millî müdafaa kadar millî servetimizi korumağa mecburuz. Bu da ancak köylünün terfihi ile mümkündür. Ziraate müteallik mahsulâtımızı fennî ve medenî esaslar dâhilinde temin ve ihraç etmeliyiz. Bize para veren müşteri: yumurtanın iyisini, incirin kurtsuzunu ister. Binaenaleyh ihracatımızda mühim bir yekûn teşkil eden ziraî istihsalâtımızı medenî bir hâle ifrağ etmeliyiz.

Bunun için Anadolu'nun muhtelif mıntıkalarında resmî devlet panayırları vücuda getirmeliyiz. Bu panayırlara iştirak edecek köylü mahsulünü nakilde devlet vasıtalarından istifade etmelidir.

Köylü mahsulünün tekemmülünde: köylüyü tenvire bilhassa ehemmiyet vermeliyiz.

Binaenaleyh köy tedrisatına: genç köylüyü tenvire bilhassa ehemmiyet vermeliyiz.

Memleketleri kurtaran ordular: Ordulara kuvvet ve hareket veren millî iktisatlarıdır. Memleketimizi korumak için millî iktisadı; millî ziraatı; millî hayatı kurtarmak mecburiyetindeyiz.

Bunun için; adsız kahramanları; adsız müstahsilleri kurtarmaklığımız lâzımdır.

Atsız Mecmua, 1932, Sayı: 11

Millî Kültürü Koruma Kanunu

BELKİ dünyadaki bütün devletlerden daha çok, altı bine yakın kanunumuz var. Bu kanunlardan bazılarının anayasaya aykırı olduğu, birbirini nakzettiği ve antidemokratik olduğu söyleniyor. Partiler arasındaki siyasî mücadelelerden bazılarının antidemokratik kanunlardan çıktığı görülüyor ve gazetelerde demokrasiyi veya inkılâbı koruma kanunu adıyla yeni bir kanunun hazırlanacağı haber veriliyor. Bunların hepsi iyi, fakat kâfi değil. Bize bunlardan daha önce millî kültürümüzü koruyacak bir kanun lâzım. Çünkü bir memlekette rejim mülâhazaları, millî varlık kaygılarından sonra gelmek icap eder. Başka birçok şeyi olmadan bir devlet yaşayabilir; fakat millî kültürü olmadan yaşayamaz. Rejim elbise, kültür gıdadır. Dünyada her türlü rejimle yaşayan devletler var, fakat millî kültürü olmadan yaşayanı gösterilemez. Millî Kültür tehlikeye düştüğü anda içtimaî yapının vitamini azalmıştır. Arkasından zafiyet, çöküntü ve hastalıklar başlayacaktır.

Türkiye bugün müthiş bir kültür buhranı içindedir. Devlet işe karışmazsa bu işin sonu manevî bir kargaşalık olacak, Türkiye topraklarının üzerinde bir "millet" mevcut olmayacaktır.

Türkiye gibi dokuz asırlık bir devletin topraklarında bugün, medenî mazisi olan medenî bir millet yaşıyor.

Halkının % 40'ı okuyup yazan bu millet dünyanın birçok milletlerinden ve bilhassa komşularından ileridedir. Bu milletin yüksek bir askerî ve siyasî geleneği ve gelişmekte olan tarım, endüstri ve maarifi var. Fakat bütün bunlara rağmen bu milletin millî kültürü korkunç bir karışıklık içindedir ve karışıklığın düzeltilmesi için hiçbir hareket görülmemektedir.

13 asırdan beri yazı yazmasını bilen bu milletin bugün mazbut bir imlâsı yoktur. Yeryüzündeki bütün medenî ve yarı medenî milletler arasında imlâsı olmayan tek millet Türklerdir.

Dili, elem verici bir ikilik içindedir. İlmî terimler orta öğrenimde başka, yüksek öğrenimde başkadır. Terimler üzerinde münevverler iki ayrı düşman gurup halindedir.

Türkiye okullarında hâlâ mazbut ve müşterek bir gramer okutulmamakta, profesörler dahi dile hâkim bulunmamaktadır. Bu memlekette çıkan her kitabın sonunda kocaman bir yanlış-doğru cetveli bulunmakta ve her kitabın her sayfasında birkaç imlâ yanlışı göze çarpmaktadır.

Millî kültürümüze ve dilimizin yapısına tamamen aykırı, uydurma soyadları alınmaktadır.

Türkçe addır diyerek yeni nesillere acayip, saçma, gülünç, hattâ bazen yabancı köklü adlar alınmakta, bu adlar takılmakta, bu adlar arasında müstehcen sayılabilecekler dahi bulunmaktadır.

Yine dilimizin yapısına aykırı olarak "bay" ve "bayan" gibi uydurma unvanlar adların başına gelmekte ve kaç yüzyıllık geçmişi olan "beğ", "hanım", "ağa", "paşa" gibi kelimeler atılmış bulunmaktadır.

İsim tamlamalarının (izafet terkiplerinin) sonundaki takıları atarak, "Kiraz Sokağı", "Kefeli Hanı" diyecek yerde Yahudi ağzıyla "Kiraz Sokak", "Kefeli Han" demek gibi fahiş yanlışlar resmî ilânlarda dahi görülmektedir.

Bu fahiş yanlış, maalesef, en milliyetçi müessesemiz olan orduya kadar girmektedir. Türk dilinin yapısı ve zevki gereğince "piyade yüzbaşısı", "süvari teğmeni" "istihkâm binbaşısı" denecek yerde "piyade yüzbaşı", "süvari teğmen", "istihkâm binbaşı" gibi bidatler dili tahrip etmektedir.

Millî kültür alanındaki acı hakikatlerden biri de bugünkü alfabemizin eksik oluşudur. Dilimizi tamamen ifade etmesi için bu alfabeye üç veya dört harfin daha eklenmesi lâzımdır. Türkçe okuyup yazanları hiç şaşırtmadan bu üç dört harfi alfabeye sokmak mümkündür.

Netice şu: Millî kültürümüzü korumak için müeyyideli bir kanuna ihtiyacımız var. Bu kanunun yayınlanmasından önce her bakımdan güvenilir ehliyetli şahıslardan mürekkep bir dernek kurularak alfabeye eklenecek harfler kararlaştırılır ve imlâ kesin olarak tâyin olunur. Ondan sonra neşrolunacak kanunda başlıca şu noktalar gözetilir.

1- Gazetelerden başlayarak tabelalara kadar her türlü yazılı yayın vasıtalarından, imlâ yanlışları için tekerrüründe şiddetlenmek üzere para cezası alınır.

2- Okullarda imlâya ehemmiyet verilir ve bir tatil devresinde bütün öğretmenler kursa çekilerek imlâsı doğru olmayanlar meslekten çıkarılır.

3- Resmî evrakın doğru yazılması için daktilolar kursa ve imtihana tâbi tutulur ve başaramayanlar işlerinden çıkarılır.

4- Tarihçilerle dilcilerden mürekkep bir heyet Türkiye'de Türkçe olmayan adların değiştirilmesi işini üzerine alır. Türkçe olmayan müessese ve coğrafya adlarını en uygun şekilde Türkçeleştirir. Bilhassa Türkçe değil zannıyla cahil gayretkeşler tarafından değiştirilen ve Oğuz boylarına, oymaklarına ait olan yer adları tekrar eski yerlerine verilir (Tarihî bir ananesi olan Konya, Kastamonu

vesaire gibi meşhur ve büyük şehir ve kasabalar tabiî bundan istisna edilir).

5- Bundan sonra doğacak çocukların adlarının mutlaka Türkçe olması mecburiyeti konur. Fakat uydurma adlara mâni olmak için bu heyet tarafından bir ad cetveli yayınlanır. İsteyenler çocuklarına ayrıca bir de islâmî göbek adı takabilirler.

6- Soyadı kanunu değiştirilerek soyadlarının başa alınması ve mutlaka "oğlu" veya "gil" ile bitmesi sağlanır. Herkese tarihî soyadını kullanma müsaadesi verilir. Yeniden alınacak soyadlarının Türk dili ve zevkine uygun olması mecburiyeti konur. Azınlıklar soyadlarını ve adlarını almakta serbest bırakılır.

7- "Bay" ve "Bayan" hakkındaki kanun ilga olunarak eski elkap ve unvanlar asrî bir şekilde canlandırılır ve kime ne deneceği kesin olarak belli olur. Bu hususun hazırlanmasında Anadolu örfü dikkate alınır.

8- Türk dilbilgisi ile Türk tarihi dersleri ilkokuldan lisenin sonuna kadar, her yıl biraz daha mufassallaşmak üzere tekrar edile edile Türk gençliğine sindirilir ve böylelikle olgunluk imtihanına girerken Malazgird savaşını bilmeyen gençlere rastlamak hicabı önlenir. Türk tarihi, umumî tarihten ayrı bir ders olarak okutulup asıl ehemmiyet buna verilir.

9- Resmî ve hususî inşaatta millî mimarlık tarzımızın devamı için bu işler kontrol altına alınır.

10- Bilhassa ordu ve maarifte millî an'aneden mülhem sıhhî, pratik ve ucuz kıyafetler kabul olunur ve bunların kabulünde Batıya karşı hiçbir aşağılık duygusuna kapılmadan hareket olunur. Avrupa'nın eski dinî üniversitelerinden gelen ve bizim profesörlerimiz tarafından, şahsiyetleri pahasına körü körüne kabul olunan o gülünç papaz kılığı kaldırılır.

11- Asrın hızla geliştirdiği medenî ihtiyaçlar ve vasıtalar dolayısıyla her gün yeni yeni terimler çıkmakta ve bunlar dilimize aynen girmekte olduğundan Türkçenin yabancı kelimeler tarafından istilâsını önlemek için gerçekten ilmî bir Dil Kurumu kurulur ve bunun vazifesi her türlü ilim ve ihtisas şubelerine giren yabancı sözlerin derhal en iyi Türkçe karşılığını bulmak olur.

12- Anadolu Türkleri örfünün dikkatle incelenmesi neticesinde, bu incelemeden alınacak ilham ve bilgi ile yeni bir Medenî Kanun ve Ceza Kanunu tedvin edilir.

13- Maziden kalan bütün millî kültür ve medeniyet eserlerimizin hızla onarılmasına başlanır ve bunları tahrip edenler hakkında ağır cezalar konur.

14- Sönmekte olan millî sanat ve sporlarımızı diriltmek için tedbirler alınır, gerekirse bunları öğrenmek için mektepler açılır.

15- Ve nihayet devletimizin adı tam Türkçe olarak değiştirilir ve "TÜRKİYE" yerine "TÜRKELİ" kabul olunur.

Hiç şüphesiz pek çok eksikleri bulunan bu tasarıyı yayınlamaktan maksat, millî kültürü koruma kanununun neleri ihtiva edeceği hakkında bir fikir vermektir. Kanunu hazırlayacak olan komisyon ciddi fikir adamlarından mürekkep olacağı ve acele etmeyeceği için şüphesiz ortaya mükemmel bir eser çıkaracaktır.

Yıllardır süren gevşeklik ve lâubalilikten silkinmek lâzım. Biz bu işi yalnız kendi kuvvetlerimizle en iyi şekilde başaracak durumdayız. İyi niyet ve doğruluk kâfidir.

Orkun, 1951, Sayı: 55

Millî Mefahireye Saygı

MİLLETE büyük hizmetler görmüş insanlar millî mefahirdendir ve bunlara saygı millet fertlerinin vicdan vazifesidir. Millî mefahirin ne olduğunu bilmek nihayet bir kültür meselesidir. Bu kültür aile ocağında, okulda, çevrede ve hayatta öğrenilir.

Söz veya yazı ile millete hitap edenler ise millî mefahirin ne olduğunu bilmeye başkalarından daha çok mecburdur. Çünkü söylemek veya yazarak okutmak bir nevi fahrî öğretmenliktir. Öğretmen yanlışlardan, hele fahiş yanlışlardan korunmak zorundadır.

Bize bu satırları yazdıran sebep son zamanlarda gazetelerde gördüğümüz iki yazı oldu:

10 Ağustos 1974 tarihli bir gazetede "Atatürk'e Benzemek ve Benzetilmek" başlıklı yazı bir millî kahramana hakaretle ve tarihî gerçeklere aykırılıkla dolu idi. Başbakan Ecevit'in Atatürk'e benzetilmesine karşı yazılmış-olan bu makaledeki şu satırlara bakın:

> *"Tarihte birçok şımartılmış büyük adamlar gördük. Bismark'lar, Napoleon'lar, Mussolini ve Hitler'ler, Cengiz'ler, Kromvel'ler hep bir başkasının kalıbına girmiş olduklarını düşünerek hezimete, uğramışlardır."*

Yukarda sayılan altı kişiden Napoleon, Mussolini ve Hitler'i geçelim. Bunlar yenilerek ölmüş insanlardır. Fakat Kromvel, Bismark ve Çengiz, hele Çengiz için "şımar-

tılmış" kelimesi nasıl kullanılır? Kromvel'in İngiliz, Bismark'ın Alman tarihindeki olumlu rollerini de bir tarafa bırakarak Çengiz'e gelelim:

Onu kim şımartmış ve Çengiz kimin kalıbına girmiş olduğunu düşünmüştür? Dünyanın en büyük imparatorluğunu kuran ve Türk birliğini tarihteki en geniş ölçüsüyle gerçekleştiren bir adama şımartılmış demek için Çengiz'den de, tarihten de habersiz olmak lâzımdır.

Eski büyük Türk fatihleri millî destanlarla beslenerek büyüyorlardı. Gönüllerinde yatan arslan, destandaki kahramanlardı. Bu uğurda savaşıyorlardı. Bu yolda can verenler olduğu gibi zafere ulaşanlar da bulunuyordu. Fakat şımartılmış değillerdi. Karakterleri şımarmaya elverişli değildi. Bu sebeple onlar üzerinde kalem oynatırken saygılı dil kullanmak vicdan görevidir. Hele şan ve şeref içinde ölen Çengiz'i hezimete uğramış göstererek millete hitap etmek millî kültürden ne kadar uzak olmaktır...

11 Eylül 1974 tarihli başka bir gazetede de Atila ve Hunlar hakkında yazılan makale Hunlar'ın Türklüğünü müsbet saymıyor ve Kıbrıs'taki Atila Hattı'na verilen adın Batı âlemindeki kötü tesirinden bahsediyor.

Hunlar'ın, asıl adlarıyla Kunlar'ın Türk olduğunu yeniden ispata kalkmak artık dünyanın yuvarlak olduğunu ispatlamak gibi bir şeydir ki bunun üzerinde durmak tamamiyle abestir. Kunlar'ın Türk olduğu daha 18. yüzyılda Deguignes tarafından ileri sürüldüğü gibi, son defa, bundan birkaç yıl önce İstanbul Üniversitesi Türk Tarihi Kürsüsü tarafından davet edilen Prof. Spuler'in konferanslarında da kabul edilmiş ve mesele kapanmıştır. O zaman Hamburg Üniversitesi'nde profesör olan Spuler sıradan bir profesör değildi. Latince ve Yunancadan başka Fransızca, İngilizce, Rusça, Arapça, Farsça, Çince, Moğolca ve Türkçe de biliyordu.

Şimdi tarih ilminin büyük otoritelerinin vardığı sonuçlar dururken, arada bir çıkan ehemmiyetsiz şahısların şu veya bu tarzdaki görüşlerini ele alarak Kunlar hakkında tartışma kapısı açmak abesle iştigalden başka nedir ki?

Atila'ya gelince: Batılıların onu barbar bilmesiyle ne Atila barbar olur, ne de biz Batılılar'a hoş görünmek veya korkunç görünmemek için bir askerî tabirimizi değiştiririz. Atila, Batı'yı hallaç pamuğu gibi atıp boyun eğdirdiği için kötü kişi olmuştur. Kendi milletine karşı ise çok iyi, hakkaniyetli ve büyük siyasî adamdı. Birkaç yüz bin kişiyle hepsi de savaşçı olan birkaç milyon kişiye hâkim olmak ve Avrupa'nın yarısını ele geçirmek hiç şüphesiz insan zekâsının bir eseridir. Aynı işi başka milletler yapamamışlardır. Topyekûn kırgın suçsa bunu ilk yapan Makedonyalı İskender'dir. Fakat o medenî, Atila barbardır. Çünkü İskender Yunanlaşmış bir Makedonyalı idi, Yunanlı sayılıyordu; Atila ise daha sonra Avrupa'yı istila eden Osmanlıların atasıydı.

Bilgin olmak mutaassıp olmaya, duygularının tutsağı olmaya engel değildir. Batılı bilginlerin birçoğu dinî taassupla Türklerin barbarlığını dillerine pelesenk etmişler, hâlbuki Türkler bütün tarihlerinde, en kırıcı oldukları zamanlarda bile Batılıların vahşetini göstermemişlerdir. Avrupalıların yalnız mezhep savaşları sırasında birbirlerine yaptığı vahşet onların başlarını ebediyen eğmeye kâfidir.

Romalıların torunları olan Romenler 17. yüzyılda Türk tutsaklarını kızartarak yemişlerdi. Atila adını kullandık diye bize yan bakacak olan Avrupalılar bunlar mı?

31 Ağustosta açılan Selanik Fuarı'ndaki konuşmasında Yunan Başbakanı Karamanlis de Atila'yı ele almış ve şu sözleri söylemiştir:

"Bazı uygar ülkelerin, Atila'yi yaşatanların planlarını uygulamalarına tahammül göstermeleri utanç vericidir."

Bununla Karamanlis "Avrupalılar bize neden yardım etmiyorlar da Atila gibi bir barbarın adını yaşatanlara tahammül gösteriyor?" demek isteyerek yardım dilenciliği yapıyor ve şunları ilâve ediyordu:

"Yunanlılığın ahlâk ve fazilet üstünlüğünün, acı kuvvetten etkili bir meziyet olduğu tarih boyunca ispat edilmiştir. Aynı tarihî gerçek Kıbrıs'a da tarihî bir miras olarak kalmaktadır."

Karamanlis'in bahsettiği "Yunanlılık ahlâk ve fazileti" acaba Bizans'ın sefahat, rezalet, cinayet ve fuhuş hayatı mı idi? Yoksa eski Yunan'ın homoseksüellik rezaletini Avrupa'ya miras bırakan felsefesi mi idi?

Onun acı kuvvet dediği askerî kuvvet tarihin her çağında meziyet olmuş ve büyük neticeleri o almıştır. Çünkü gerçek fazilet ve ahlâk, fedakârlık ve ölümü göze almak felsefesi olan o acı kuvvette belirmiştir.

Atila hakkında makale yazan yazarın Karamanlis'le aynı fikir hizasında olması herhalde kendisine itibar ve şeref verecek bir durum değildir.

Atila'nın türlü imlâ ile yazılması ve doğrusunun bilinmediği hakkındaki satırları ise doğrudur. Çünkü o kelime bir Türk'ün adının Cermenler ağzında aldığı değişik şekildir.

Türkçesinin "Etil" olması kuvvetle muhtemeldir. Topkapı Sarayı'ndaki *Oğuzname* nüshasında bir "*Etil Alp*"tan bahsedilmesi Türkçede böyle bir ad olduğunu gösterdiğine göre Atila'nın Kunlar arasında "*Etil*" diye anılmış olması ihtimali vardır.

Fakat adı ne olursa olsun, yalnız bir hakan değil büyük bir kumandan olan Atila'nın adını Kıbrıs'a çekmek elbette Türk ordusunun parlak bir buluşudur.

Atila Hattı yarın daha ileriki bölgelere de çizilecektir.

Ötüken, 1974, Sayı: 10

Köycülük

Kerpiç temeller üstüne mermer binalar kurulamaz.

YURDUMUZUN ve milletimizin büyümesi ve yükselmesi, köylerimizin büyümesine, artmasına ve yükselmesine bağlıdır. Bunu hepimiz biliyoruz; fakat herhangi bir işin başında iken bu bildiklerimizi tatbik etmiyoruz.

Bizde köycülüğe resmî teşkilât haricinde ilk olarak merhum Türk Ocağı başlamıştır. Ocaklar muhtelif yerlerde köycülük tecrübeleri yaptılar, kısmen de muvaffak oldular. Fakat bu muvaffakiyetleri umulanın yanında bir katre bile değildir. Ocak, köycülüğü daha ziyade bir gösteriş, lüks veya süs mevzuu gibi telâkki ederdi. Bu daha ziyade bir köycülük sevgisi gösterişinden ibaretti. Bu arada bilhassa yapılması unutulmayan dispanser açmak, köy hastalarına bakmak ve ilâç dağıtmaktan ibaret kalırdı. Şüphesiz bir derdi ve acısı olan insanların şükran ve minneti daha kolay ve daha çabuk kazanılır. Ocak da gönüller fatihi olmak için bu yoldan işe başlamıştı.

Köycülükte bu da lâzım olabilir, fakat köylülerin maddî ızdırapları, köylerin derin karanlıkları, sefaletleri, yoksullukları yanında cüce kalır.

Devlet teşkilâtında köycülük adımını ilkönce atan Dahiliye Vekâletidir. Köy kanunu, bu yolda ele gelen ilk gönül alıcı eserdir. Bundan sonra teşkilât sahasında köycülük gelir. Fakat buna da köycülük demekten ziyade nahiyecilik demek doğru olur. Çünkü esas itibariyle diğerlerine ve eskilere tamamen benzeyen yukardan inme bir teşekküldür. Kazadan nahiyeye iniyor ve tam teşkilli nahiyeler yapmakla uğraşıyor. Bu hareket de şeklen köycülük gibi görünürse de asıl ve esas itibariyle aynı prensibin eseri değildir. Yurdumuzun kurtuluşu köylerimizin kurtuluşuna bağlıdır. Şu halde birinci vazifemiz köylerimizi kurtarmak ve yükseltmektir. Büyük Türkiye'yi köyler yaşatacak, köyler yükseltecektir.

Bu temelleri sağlamlaştırdığımız derecede içtimaî bünyemiz kuvvetlenir. Devlet şeklimiz tunçlaşır. Ancak o zaman ileriye doğru tam bir iman ile bakabiliriz.

Bize göre herşeyden önce ve herşeyin üstünde düşünülecek mevzu köylerimizdir. Fertlerden cemiyetlere ve nihayet hükümete kadar herkes, her zümre ve her teşekkül kendinde gördüğü büyük küçük her cehdi ve her kuvveti köylerimiz için harcamaya, köylümüzün refahı için müesseseler, teşkiller yapmaya mecburdur.

Köy evleri kerpiç harabeler halinde iken Türkiye'de şehirler yapılamaz. Türkiye'de şehirler daima köylerin zararına olarak yapılır ve büyütülür. Sanayi memleketi olmadığımız; için millî istihsale faydalı fabrikalarla dolu sanayi şehirlerimiz de yoktur.

Şu halde bizde şehir, memurların, tüccarların, köylü ile tüccarlar arasındaki mutavassıtların ve daha bilmem nelerin oturduğu yerlerdir. Yani köylünün *uşak*ları şehirde oturur; fakat ne gariptir ki, *efendilerimiz* harabelerde yaşar, onun ücretli hizmetçileri büyük şehirlerin sakinleridir. Köylerde elektirik yapılmadan şehirleri elektiriklemek doğru değildir. Köylerde millî zevkimize göre bir

köy mimarisine uygun programlı bir imar başlamadan büyük şehirlere büyük binalar yapmak caiz değildir. Köylere radyo vermeden şehirliye radyo dinletmek haramdır.

Gübreli çirkefler köy sokaklarını bataklık yaparken, büyük şehirlerin kanalizasyonuna para harcamak yerinde olamaz.

Köy mektepleri mahdut yerlerde ve kerpiç damlar altında bulurken şehirlere ve hatta kazalara süslü ve büyük mektep binaları yakışamaz.

Mevzuun esasında ve düşünme tarzının hareket noktasında fark olduğu için bu misallerin sayısını artırmak, her sahada muhtelif örnekler bulmak kabildir. Bizim kastımız şu şekli veya bu sahadaki devlet tatbikatını tenkit etmek değildir. Biz bütün hedeflerimizin başında düşünülmesi lâzım gelen bir prensibi tebarüz ettirmek istiyoruz. Bu da köycülüktür.

Fertlerden cemiyetlere, mesleklere, içtimaî sınıflara ve devlet teşkilâtına kadar her yerde her işin başında köylerin ve köylülerimizin refahı düşünülmelidir. Bir yerde taş taş üstüne koymak istiyorsak bunu ilkönce en muhtaç köylerimizde yapmalıyız. Bir yere bir gölge verecek ağaç dikmek istiyorsak buna en çorak köyümüzden başlamalıyız. Bir yerde sıhhî bir müessese açmak niyetinde isek bunda da herşeyden önce köylünün ihtiyacını düşünmeliyiz.

Bugün gördüklerimize göre birinci plânda şehirlerle uğraştığımız derhal anlaşılır. Biz, köylerimizin birinci plâna geçmesini istiyoruz. Hiçbir yerde efendinin binasından önce hizmetçilere mesken yapılmaz. Hiçbir yerde efendimiz karanlıkta otururken ecirleri elektirik yakamaz. Bu sözlerde belki bir parça koyu renkli fikirler ve hissiyat şiddeti görenler bulunabilir. Fakat mademki köylüyü her şeyden üstün sayıyor ve bizim bütün muvaffakiyetlerimizin kaynağı tanıyoruz, onu kendimizden çok

düşünmek, kendimize yani şehirlerimize bir şey yapmadan önce onun ihtiyaçlarını dindirmeğe çalışmak borcumuzdur.

Asfalt caddeler üzerinde renkli otomobillerde ve güzel biçimli kostümler içinde geçerken hâlâ kıl şalvar ve yamalı pabuçlarla gezen, kulağı akan yavrusunun başını pis mendillerle bağlayan, bir istida yazdırmak için kapı kapı dolaşan köylülerimizi gördüğümüz müddetçe köycülük yapmaya mecburuz.

Bu saha geniştir. Etraflı bir program ve metotlu bir çalışma ister. İktisattan sıhhate, idareden iskâna kadar her sahada açık ve müsbet bir programımız olmalıdır. Bununla kesemize ve cehdimize göre en lüzumlu yerlerden işe başlamalı ve vakit geçirmeden seferber olmalıyız. Köylülerimiz artık ıssızlıktan, pislikten, öksüzlükten kurtulmalıdır. Köylere canlılık ve şenlik gelmelidir.

Köylerimizden asırlarca ileri gitmiş olan şehirlerde oturur ve eğlenirken bizim canımız, ciğerimiz, herşeyimiz olan köylülerimizi hatırlamayı unutmayalım; belki hatırladıkça acır, acıdıkça sever, sevdikçe de onlar için çalışmaya ve bu çalışmadan zevk almaya başlarız.

Köy mimarisi ve plânları, köy ziraati, köy sıhhat işleri, köy idaresi, köy terbiye ve eğlenceleri, köy hukuku ve köy mükellefiyetleri ayrı ayrı tetkik edilmeli ve çalışma sahası tesbit olunmalıdır. Sırası geldikçe bu programın ana hatlarını düşünebildiğimiz kadar söyleyeceğiz. Gönlümüz öyle ister ki mektep sıralarında her talebeden en yüksek makamlardaki büyüklere kadar herkes, her gün köylerimizi ve onu yükseltme çarelerini düşünsün. Çünkü inkılâp ve istikbalimizin esası köylerimizdir. Cılız ve hastalıklı köklerden büyük gövdeli ve devamlı bir ağaç yetişmeyeceğini daima hatırlamalıyız.

Atsız Mecmua, 15 Eylül 1931, Yıl. 1, Sayı: 5

Halk ve Münevver

Halk münevverler için değil,
münevverler halk içindir.

GEÇMİŞ zamanlardan beri cemiyet hayatımıza bakacak olursak bu memleket münevverlerinin halkına karşı daima az çok kayıtsız, duygusuz, beceriksiz ve hatta ekseri zamanlarda zararlı olduğunu görürüz.

Bu münevver zümre, ancak pek mahdut ve kısa süren müddetler içinde bu halka heyecanla sarılıyor, ona birçok vaitlerle yaklaşıyor ve büyük içtimaî hareketlere kalkıyor. Tanzimat bu hareketlerin yarıda kalmışlarından ve doğarken ölmüş olanlarından biridir.

Sonra bir meşrutiyet inkılâbı ile karşılaşıyor, halka doğru bir hareketin ve halkın ıztırap ve ihtiyaçlarına kıymet vermeğe uğraşan bir uyanışın bu münevverler arasında doğduğunu görüyoruz. O da çok sürmüyor, geçiyor ve büyük harp içinde bozularak, bu halkı aç bırakıp istismara başlıyor.

Münevverler, İstiklâl Harbimiz esnasında büyük bir insanlık ve civanmertlik göstererek halkımızla elele veriyor, onunla kaynaşıyor, onun kıvrandığı ihtiyaçlar içinde kıvranıyor, velhasıl onunla beraber ağlıyor ve onunla beraber gülüyor. Gayeler ve hayatlar müşterektir. Beraber ölecekler veya beraber kurtulacaklardır.

Münevverle halkın bu kaynaşması muvaffak oluyor ve İstiklâl Harbi gibi tarihimizin en parlak ve yüksek sayfalarından birini yazıyoruz.

Yıllarca halk içinde kaynaşan münevver o büyük ıztırap kaynağından birçok acıklı ilhamlar almıştır. Halkı için çalışmak ve onun için yaşamak azmindedir. Halka doğru yeni ve asil bir hareket başlıyor.

Sultanlar kaçıyor, Halifeler koğuluyor, halkı bir ejder gibi asırlardan beri istismar eden tekkelerin, tarikatlerin, beyni kefenli softaların vücutları kaldırılmasa da nüfuzları kırılıyor ve zararları azaltılıyor.

Teşkilât-ı esasiye kanunumuzla halk cumhuriyetini kutluyor ve ondan sonra çıkan hukukî vesikalarla bu inkılâbı tamamlıyor, münevverlerimizin ızdırabını gördükleri ve duydukları halkımıza karşı olan borçlarından bir kısmını ödemiş oluyoruz.

Dün halk içinde duyan insanlar bugün müsterihtir. Çünkü onun için en faydalı rejimi yapmışlar ve onun için düşündükleri bütün hayırlı tedbirleri almışlardır.

Halkına karşı vazifelerini yaparak derin bir nefes alan münevver biraz da kendi dertlerini ve kendi ıztıraplarını düşünmeye ve kendi refahı için çalışmaya ve uğraşmaya başlıyor. Bu onun en tabiî hakkı değil midir?...

Münevver, belki gençlik hülyaları içinde bile düşünemediği bir refaha kavuşuyor. Münevver kendi âlemine çekilmiş, halk ile olan alâkası eksilmiş veya kesilmiştir. Arada bir mutavassıt var: *Yarım münevver.*

Bu yarım münevver eskiden beri vardır. Halk ile münevver arasındaki uçurumu bu dolduruyor. Tanzimatta halka doğru gitmek isteyen münevver muvaffak olamamış, bütün işler bu yarım münevvere kalmıştır. O öyle bir zümre ki, halkı istismar etmesini öğrenmiştir. Az tahsilli çok zekânın neler yapabileceğine en canlı misaldir.

En mukaddes gayelere bile kendi midesini, husyesini ve kesesini dolduracak bir vasıta diye bakıyor.

Meşrutiyet geliyor. Münevver doğruca halk ile temasa geçince bu yarım münevver asıl vazifesi olan kanun ve direktif dahilinde normal ve dürüst çalışma devrine başlıyor. Fakat çok sürmüyor. Münevver halktan uzaklaşıyor ve hatta onu istismara başlıyor, en güzel vasıtası yarım münevverdir.

İstiklâl Harbi ile beraber, münevver tekrar halkın içindedir. Yarım münevverin gözü önünde ve nüfuzu altındadır. Namuslu olmaya ve halka hayırlı yaşamaya mecburdur. Aksini yaparsa, münevver tarafından cezaya çarpılacağını biliyor.

İnkılâplar olmuş, güzel kanunlar çıkmış ve münevver kendi âlemine dönmüştür. Yarım münevvere meydan boş bırakılmış, üstelik eline kuvvetli silâhlar da verilmiştir. Halkın henüz yabancısı olduğu kanunları tatbik edecek ve halkı henüz hiç bilmediği ve pek acemisi olduğu siyasî hayata alıştıracaktır.

Yarım münevver herşeyi kendi arzularına ve menfaatlerine göre tefsir ediyor. Herşeyi kendi refahı, kendi serveti ve kendi obur ihtirasları uğrunda kullanıyor ve harcıyor.

En temiz eserler ve en güzel kanunlar bu yarım münevverin elinde halk için zararlı ve korkunç birer vasıtadır. En şaheser örneğini kazalarda gördüğümüzü bu yarım münevver, en büyük halk ve inkılâp düşmanıdır. Çünkü o severken zehirleyen, iyilik yaparken aldatan ve yutmakla doymayan bir canavardır.

Güzel işler yaptığından emin olarak kendi âlemine dönen münevver aldanıyor. Kuzularını kurda emanet etmiş bir çoban kadar bedbahttır. Onun güzel heyecanları ve güzel eserleri en kirli ellerde ve en fena şekilde tatbik oluyor. Halkın ızdırabı artıyor. Halk için için ağlıyor.

İniltisi duyulmaya başlıyor. Münevverde aldanmış bir adam hiddeti ile canlı bir uyanış var. Kuzularını kurtlara emanet etmenin fenalığını anlamış ve fazla bir hodbinlik ile kendi âleminde bir refaha çekilmenin hatasını duymuştur. Bu uyanmanın en güzel eseri olarak Halkevleri'ni görüyoruz. Münevverlere seferberlik var. Münevverler, yine halkın içine girecek, onu ıztırabına eş ve ihtiyaçlarına kardeş olacaktır. Münevver halk içinde ve halk için çalışmaya başlıyor.

Halka müjde veriyorum. Münevverler sana geliyor. Onun bir sözü vardır, "*Büyük adamlardan zarar gelmez.*" der. Bununla kasdettiği münevverdir.

"*Kanunları bilenler kurt, bilmeyenler de kuzudur. Kurt kuzuyu her zaman yer!*" diyen yine bu halktır. Bu temsil ile de yarım münevveri anlatmak ister. İşte ona müjde veriyorum. Büyük adamlar geliyor. Sırtındaki kurtları yok etmeye, seni yarım münevverin elinden kurtarmaya geliyor. Çok istiyoruz ve diliyoruz ki, artık bu halka doğru gidiş devamlı ve tam imanlı olsun. Bu güzel kaynaşmayı da yanda bırakıp kendi keyfimize ve uykumuza dalmayalım. Halkımızı yine yarım münevverin eline bırakmayalım.

Atsız Mecmua, 15 Şubat 1932, Yıl: 1, Sayı: 10

Bu Yurdun Kutsal Yerleri

BUGÜN "Türkiye" dediğimiz yeri On Birinci Yüzyılda başlayan savaşlarla Rumlar'dan ve onlara tâbi Ermeni ve Gürcüler'den aldığımızı artık herkes biliyor.

Bu topraklar yıllarca süren hücumlarla ele geçirilmiş, sonra yine yıllarca süren savunmalarla korunmuş olduğu için üzerinde oluk gibi kan akıtılmış ülke olarak şüphesiz her karışı ile kutlu sayılabilir. Ancak, milletlerin hâtıralarında bazı savaşlar ve bu savaşlara başbuğluk etmiş kahramanlar vardır ki onların vuruştuğu, öldüğü, öldürdüğü yerler "millet olmak inancı"nın sembolü haline gelir ve kutsallaşır.

Geçmiş zamanın yâdı yani tarih, milletin hafızasıdır. Hafızasını kaybetmiş insan yaşıyor sayılmadığı gibi hafızasız millete de millet denilemez.

Önümüzdeki Ağustosun 26'sında Malazgirt Savaşı'nın 900. yıldönümü kutlanacak, kıyasıya süren Türk-Rum savaşlarının ikinci büyük vuruşması olan (birincisi 1048 Pasin savaşıdır) Malazgirt yâdedilecek, Alp Arslan için, Malazgird'in şehitleri ve gazileri için anıt dikilecektir.

Malazgirt, dikmekle görevli olduğumuz büyük anıtlardan yalnız biri, Alp Arslan da anmakla şeref duyacağımız yurt kurucularından yalnız birisidir. Fırsat ve imkân bulunca hepsini anıp anıtlarını dikmek, hatta Anadolu'nun yabancı köklü ad taşıyan şehirlerine Türk fatihleri-

nin adlarını vermek millî şuurun şahlanacağı zaman ilk düşünülecek şeylerden biri olacaktır. Zarar yok, ansiklopedilerin bazı maddeleri değişsin, varsın yabancılar biraz bocalasın. Biz "Bursa"ya "Orhankent" yahut "Orhanbalık"; "Edirne"ye "Muradkent" yahut "Muradbalık" diyelim de, bu topraklarda maddeden isme kadar her şeyi Türk yapalım da dünya ne derse desin. Vaktiyle "Keşiş Dağı"nı nasıl "Uludağ" yaptıksa, "Ayastafanos" nasıl "Yeşilköy" oldu ve herkes buna alıştıysa günü gelince bütün büyük küçük şehir adları da Türkleşecek ve millî şuurun gereği yerine getirilecektir.

Bugün Anadolu'da Aydın, Bayındır, Ödemiş, Çorum, Kınık, Karaman, Elmalı, Söğüt, Akseki, Turgutlu, Kula, Denizli, Demirci, Dursunbey, Bozkır, Bozdoğan, Yatağan, Kırşehir, Akşehir, Beyşehir, Suşehri, Taşköprü, Eskişehir, Yenişehir, Karaağaç vesaire gibi; Yeşilırmak, Kızılırmak, Göksu gibi ırmak adlarının yanında Türkçe olmayan yüzlerce şehir ve ırmak adlarını Türkçeleştirerek burada yabanın izini bırakmamak yarınki Türkler'in dikkate alacağı büyük işlerden biri olacaktır. Şehirlerimize fatihlerinin adları verilecek; bu fatihlerin, önünde heybetli geçit resimlerinin yapılacağı heykeller ve anıtlar dikilecek, millet onları gördükçe nerden gelip nereye gittiğini kavrayarak aklını başına toplayacak, millî benliğine daha sıkı sarılacaktır.

İnsanlar gördüklerinin ve işittiklerinin tesirinde kalırlar. Propaganda budur. Bugün Türkiye'de bir kısım sefele güruhu tarafından yapılan iğrenç hareketler yıllardır süregelen vatan hainleri propagandasının yeşeren zakkumlarıdır. Gençliğe hitap edenler bu aşağılık yazarlar, profesörler, öğretmenler, romancılar, piyesçiler olmayıp da yurtseverler olsaydı millî manzara büsbütün başka olacaktı.

Bizi bu satırları yazmaya sürükleyen sebep bir gazetede okuduğumuz hem gülünç, hem öfkelendirici bir haber oldu. *Milliyet* gazetesinin 2 ve 3 Mayıs tarihli nüshalarında, meşhur Kasım Gülek'e ait bir röportaj mı, haber mi, neyse, bir yazının bahsettiği teşebbüsü yarın için tehlikeli gördüğümüzden ilgilileri uyarmak istedik. Haber şu:

Kasım Gülek adındaki eski bakan, Roma'da bulunduğu sırada Papa kendisini görüşmeye çağırıp Tarsus hakkında bilgi almış. Kasım Gülek de Tarsus'ta bir Saint-Paul kuyusu, Saint-Paul kilisesi yıkıntısı ve aynı adamın oturduğu söylenen ev olduğunu bildirerek bunlar hakkında açıklamalar yapmış. İsa'nın 12 arkadaşından biri olan Paul, daha doğrusu Paulus hakkındaki bu bilgiden çok sevinen Papa, Tarsus'u Hıristiyanlığın bir numaralı kutsal şehrî ilân etmeye karar vermiş. Böylece Hıristiyanların oraya giderek hacı olmalarını sağlayacakmış. Paulus ile hemşehri olan Kasım Gülek de Tarsus'ta derhal bir "Saint-Paul Derneği" kurmuş. Kuyunun çevresi açılacak, kilise ve ev yıkıntıları onarılacakmış. Böylece de...

Acaba Kasım Gülek bunları elâlemi güldürmek için [mi yaptı? Kasım Gülek, arabasına bine]rek Tarsus köylerini dolaşmış, binlerce köylünün elini sıkarak oy toplamaya çalışarak gazetelere sermaye olmuştu. Fakat bu son hareketinde güldürücülük değil, burukluk seziliyor. Saint-Paul kuyusunun suyunu şişelere doldurup Hıristiyanlara satacağından ve döviz sağlayacağından bahsetmesine rağmen teşebbüsü düşündürücü olmaktan kurtulamıyor. Çünkü:

Bu eğri düşünceyle hareket olunduğu takdirde bütün Anadolu, bütün Türkiye'yi Hıristiyanlığın kutsal toprağı haline getirmek mümkün olabilir. Zira biz bu toprakları Hıristiyanlar'dan aldık. Bizden önce yüzyıllarca Hıristiyanlığın yaşadığı bu ülkenin her şehrinde onlara ait bir hâtıra bulunabilir. Bu şehirlerin, dağların, kayaların

Türkler'e ve fethe ait hâtıralarını canlandırmak dururken daha eski çağını, yabancılara ait hâtıraları yaşatmaya çalışmanın mânâsı nedir? Yeniden bir *"Makamât-ı Mukaddese*" gailesi mi çıkarmak istiyoruz?

Kasım Gülek'i kabul ederek onun gösteriş merakından faydalanıp aldatan şimdiki Papa'nın nasıl domuzuna bir Katolik olduğu, İstanbul'u ziyareti sırasında, Ayasofya'yı gezerken Türk kanunlarını hiçe sayıp bir oldubittiye getirerek, Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil'in gözleri önünde oracıkta diz çöküp ibadet etmesiyle ortaya çıkmıştı. Şimdi aynı Papa, yeryüzünde iş kalmamış gibi İsa'nın, 12 Havarisinden Paulus'un doğduğu şehri, yani Türk Tarsus'u kutsal Hıristiyan şehri yapmak istiyor ve Kasım Gülek de buna alet oluyor.

Paulus denilen herif aslında Saul adında bir Yahudi'dir [ve Romalı Hadrianus'u Hıristiyan yaptığı için] bu adı alıp sonra Roma'da idam olunmuştu. Şimdi Türk Kasım Gülek, bu Yahudi'nin hâtırasını canlandırıp yaşatmak için Tarsus'ta dernek kuruyor, herifin adını taşıyan kuyunun çevresini açtırıyor, kilisesini restore ediyor ve marifet yaptım sanarak sırıtıyor.

Kasım Gülek birkaç fakülte bitirmiş, yarım düzine dil bilen eski bir bakandır. Demek ki bunca meziyet bile, bazen bir adamın sapıtmasına engel olamıyor.

Kasım Gülek, aklı başında ve millî şuurlu bir Türk olsaydı bu ne idiği belirsiz Yahudi'nin kalıntılarını canlandırmak yerine Tarsus'u Türkler'e kazandıran fatihin hâtırasını anmayı düşünür, o yolda faaliyete geçerdi.

Tarsus, Anadolu fatihlerinden meşhur "Kutlamış"ın* oğlu olup Anadolu Selçukluları'nın ilki sayılan "Süleymanşah" tarafından 1082'de fetholunmuştur. Kasım

* "Kutulmuş" yahut "Kutalmış" değil, "Kutlamış"tır. Bana benzeyen diğer isimler Sülemiş, Beklemiş ve Ağlamış adlarındaki beğlere aittir.

Gülek bunu öğrensin ve cidden bu vatanın evlâdı ise şu Yahudi Paulus'u bırakarak 11 yıl sonra 900. yıldönümü gelecek olan Tarsus fethi için şimdiden bir dernek kursun. Turizm Bakanlığı, Tarih Kurumu, Selçuklu Tarihi Enstitüsü gibi kuruluşların da yardımını sağlayarak Tarsus'a büyük bir anıt kazandırsın. Tarsus imar olunsun. Maksat turistlere bir şey göstermekse onlara Paulus Yahudisinin kim bilir hangi basillerle dolu kuyusu değil, Türk kahramanı Süleymanşah'ın anıtı gösterilsin.

[Millî şuurdan mahrum insanlara yakışır] bir gafletle, sanki turistlere yalnız Hıristiyan eserleri göstermek gerekirmiş gibi hep Hıristiyanlıktan kalma eserlerin onarılmasına milyonlar harcadılar.

Bir Yahudi karısı olan ve babasız çocuk doğurmakla tarihte ün yapmış olan *Mukaddes Bakire Meryem*'in asla uğramamış olduğu Efes'teki bir kiliseyi onun adına izafe ederek turistik hale getirdiler. Papalık bunu da sevinçle kabul etti. *Noel Baba* diye ne olduğu belirsiz bir herif adına Antalya'da bir makam ihdas ettiler. Birçok yerlerde gizli kalmış kiliseler ortaya çıkarılarak onarıldı.

Bunlar yerine Selçuklulardan kalıp harab olmaya yüz tutmuş sanat nefîseleri onarılabilir ve turistlere bu eserler gösterilebilirdi. Bundan başka Türkiye'ye turist diye gelenlerin çoğu tarih ve arkeoloji için değil, dinlenmek ve denizden faydalanmak için gelmektedir.

Döviz sağlamak arzu olunur bir şeydir ama bunun için Türkiye'yi Hıristiyanlığın kutsal şehirleri ve makamları manzumesi haline sokmaya lüzum yoktur. Bu, millî bir cinayet ve Anadolu'da Bizans'ı diriltmek isteyen Yunanlılar'ın eline koz vermek olur.

Yalnız döviz sağlamak gibi maddeci bir düşünceyle hareket ettikten sonra Ayasofya'yı kilise yapmak bize milyarlar, milletçe Hıristiyan olmak ise trilyonlar kazandırır.

Hükümetin dernekler için yeni bir kanun hazırlamakta olduğunu işitiyoruz. Umarız ki bu yeni kanunla millî çıkarlara aykırı düşen dernekler kapatılır ve insanlar gülünç ve zararlı olmaktan kurtarılır.

Tarsus gibi yiğit Yörükler'in şehrinde kapkaranlık bir adam olan Papa'nın hatırı için mütereddi bir Yahudi olan Paulus'un adına kilise döküntülerini onarmak gibi millî ruhu incitecek davranışlardan sakınılır ve dünyada "ciddiyet" denen bir nesnenin mevcut olduğu hatırlanır.

Ötüken, 1971, Sayı: 90

-III-

TÜRKÇÜLÜK MÜCADELESİ YAZILARI

Başvekil Saraçoğlu Şükrü'ye Açık Mektup

SAYIN BAŞVEKİL,

Hem Türkçü, hem de Başvekil olduğunuz için size bu açık mektubu yazıyorum. Yalnız Başvekil olsaydınız bunları yazmak emeğine katlanmazdım. Çünkü Türkçü olmayan bir başvekile hitab etmenin ne kadar boş olduğunu bilirim. Yalnız bir Türkçü olsaydınız yine yazmağa lüzum görmezdim. Çünkü faydasız kalacak olduktan sonra, sizden daha eski Türkçülerle yurdun dertlerini her zaman konuşabilirim. Fakat Türkçü olarak idare makinasının başında olduğunuz için sizinle konuşmaktan faydalar doğabileceğine inanıyor, onun için size hitab ediyorum.

Millet Meclisinde, 5 Ağustos 1942 günü verdiğiniz nutukta "*Biz Türküz, Türkçüyüz ve daima Türkçü kalacağız. Bizim için Türkçülük bir kan meselesi olduğu kadar ve lâakal o kadar bir vicdan ve kültür meselesidir!*" demiştiniz. Türk tarihiyle uğraşmış bir münevver olarak söyleyebilirim ki ne ırkımızın, ne de devletimizin tarihinde, Türk milliyetçiliği resmî bir ağızdan bu kadar kesin sözlerle hiçbir zaman açığa vurulmamıştı. Bu sözlerin Türkçü çevrelerde nasıl sevinçle karşılandığını anlatmağa lüzum yoktur. Fakat aradan bir buçuk yılı aşan bir zaman geçtiği halde biz bu Türkçülüğün iş alanına geçmediğini görmekten doğan bir sıkıntı içindeyiz. Fikirler iş hâline geldiği za-

man mânalanır. Buna ülkü deriz. İş haline gelmeyecek fikirler ise ham hayalden başka bir şey değildir. Yetmiş yıldan beri işlene işlene bugünkü durumuna erişen kuvvetli Türkçülüğün artık tatbikat alanında da kendisini göstermesi zamanı elbette gelmiştir. İşte bu satırların güttüğü istek, size, Türkçülüğün niçin yalnız sözde kalarak, bu günün imkânları nisbetinde, iş haline gelmediğini sormak ve Türkçülük tatbikat sahasına geçmediği için yurdumuzun düşmanı olan fikirlerin nasıl gelişip yayıldığını anlatmaktır. Bir başvekile hangi sıfat ve cüretle bu soruyu soruyorsun diyemezsiniz. Halkçı bir hükümetin başvekili iseniz, mensup bulunduğunuz partinin gazeteleri tarafindan birçok defa tekrarlandığı gibi rejimimiz demokrat bir rejimse ve siz de birçok defa söylediğiniz gibi halk arasından yetişmiş olmaktaki gururu belirten sözlerinizde samimi iseniz ve eğer Millet Meclisinin azaları hakikaten bizim vekillerimiz iseler, siz de bir başvekil, halk adamı, demokrat, halkçı ve Türkçü olmak dolayısıyla beni dinlemeğe mecbursunuz. Yok, bunlar doğru değil de birer gösterişten ibaretse, şüphesiz, benim bu hitabım cüretkârlığı da aşan bir küstahlıktır ve bunun ilk karşılığı da Orhun'un susturulmasıdır.

Sayın Başvekil!

Esefle söylemeğe mecburum ki Türkçülük nazariyat sahasında kalmağa devam ederken, bu milletin ve bu ülkenin düşmanı olan solcu fikirler bazen sinsi, bazen açık yürümekte, büyümekte, propagandasını yapmakta devam ediyor. Halbuki sizin Türkçü ve partinizin altı okundan bir tanesinin de milliyetçilik olmasına göre bunun böyle olmaması icap ederdi. Pek uzun konuşarak esastan ayrılmaktansa örnek vererek bugünün gerçeklerini göstermek daha doğru olacağından size memleketimizin, kanunlarımızın milliyetçiliği ile, sizin Türkçülüğünüzle bağdaşması kabil olmayan olayları göstereceğim:

Birkaç gün önce, Baltacıoğlu İsmail Hakkı'nın Eminönü Halkevinde verdiği bir konferansta mühim bir hâdise oldu. Gazetelerin ancak mizah sütunlarında yer alan bu hâdiseyi bilmem işittiniz mi? Herhalde işitmemiş olacağınız bu vak'ayı ben size kısaca anlatayım: Baltacıoğlu' nun milliyetçilik lehinde söz söyleyeceğini haber alan bazı zümreler (yani solcular, komünistler, yani vatan hainleri) bu konferansta bir hâdise çıkarmağa karar veriyorlar. Konferans günü salonun sol tarafını (dikkatinizi çekerim) dolduruyorlar ve konferansçı kürsüye geldiği zaman lüzumundan fazla, dakikalarca süren alkışlarla ilk nümayişi yapıyorlar. Fakat bu nümayiş alkış şeklinde olduğu için kimsenin aklına kötü bir şey gelmiyor. Herkes bunu terbiyesiz bir sevgi gösterişi sanıyor. Konferansın bir yerinde Baltacıoğlu hoşa giden bir jest ve teşbih yaptığı zaman herkes gülümsüyor. Fakat sol taraf bu gülümseyişi kahkahalar şeklinde uzun zaman devam ettiriyor. Yine kimsenin aklına bir şey gelmiyor. Herkes bunu kıt terbiyelilerin bir gülüşü sanıyor. Fakat biraz sonra, Baltacıoğlu Türk tiyatrosundan bahsettiği sırada yine aynı sol taraftan bir öksürük başlıyor, çoğalıyor, gürültü halini alıyor. Yine kimse bunun bir komünist nümayişi olduğunun farkında değil.

Konferansçı gürültüden dolayı susmağa mecbur kalıyor. Herkesin gözü öksürenlerin üzerinde iken sol tarafın en arkasından bir nefer kalkıyor ve öksürenlere doğru: "*Üniversite gençleri! Dinlemeğe mecbursunuz!*" diye bağırıyor. İşte ozaman salondakiler ilk önceki alkışın, daha sonraki kahkahanın ve şimdiki öksürmelerin mânâsını anlıyor. Münevver bir Türk olduğu anlaşılan nefer elbiseli gencin sert ihtarı üzerine bir anda öksürmeler kesiliyor ve o anda işi kavrayanlardan milliyetçi bir tıbbiyeli sağ taraftan ayağa kalkarak öksürenlere: "*Namussuz komünistler! Milliyetçilik hakkında söz söylendiğinden böyle yapıyorsunuz*

değil mi?" diye haykırıyor. Tabiidir ki, haysiyet ve namusu bir burjuva uydurması diye telâkki eden komünistlerden kimse bu tahkire aldırmıyor. Yalnız kendilerine çevrilmiş olan ateşli bakışlar altında sinip susuyorlar. O zaman, Baltacıoğlu, nümayişçilere bakarak şöyle diyor: "*Korktuğum için sustum sanmayın. Sadece acıdığım için sustum.*" Hatip, konferansına devam ediyor. Kendisine has olan belâgatle komünistliği paçavraya çeviren bir kaç söz söylüyor. Artık bu kadarına dayanamayan ve konferansın bitmek üzere olduğunu sezen marksist taslakları salonu terketmeğe başlıyorlar. Fakat bunu da nümayiş şeklinde ve kasdî bir gürültü ile yapıyorlar. Salonun dışında, holde ikişer, üçer kişilik gruplar halinde toplanan bu güruhun arasında merak dolayısiyle dolaşan milliyetçi bir üniversite genci bu taslaklardan birinin, Baltacıoğlu'na tulumbacı ağzıyla bir küfür savurduktan sonra " ....*Bize milliyetçilik dolması yutturacaktı*" dediğini işitiyor. Bu sırada içeriye resmî kılıklı dört beş polisin geldiğini görünce taslaklar çabucak sokağa fırlayıp kayboluyorlar.

Fakat şaşılacak nokta şu ki: Halk Partisinin bir mebusu, Halk Partisinin bir müessesesinde vatan ve millet düşmanları tarafından tahkir olunduğu halde kimsenin kılı kıpırdamıyor. Ne Halkevi, ne polis bir takibat veya tahkikat yapmağa lüzum görmüyor. Aynı gece Leylî Tıp Talebe Yurtlarında milliyetçilerle solcular arasında başlayan münakaşa dövüşe binmek üzere iken her yerde daima görülen uzlaştırıcı tarafsızların araya girmesiyle mesele kapanıyor.

Sayın Başvekil!

İşte Türkçülüğün hâkim olduğu bir Türk ülkesinde böyle bir olay oluyor. İşin en kötü ciheti de bu nümayişi yapanların hem üniversiteli, hele birçoğunun devlet parasıyla talebe yurtlarında okuyan talebeler oluşudur. Demek ki devlet bilmeden koynunda yılan besliyor. Kızıl

gözlü, sinsi ve zehirli yılanlar... Bu yılanlar yarın birer doktor olup yurt köşelerinde vazife aldıkları zaman ilk işleri baltalama hareketlerine girmek olacak, vatanı arkadan vuracaklar, bekledikleri kızıl sabahı Türkiye'ye getirecek olan yabancı ordulara ajanlık edeceklerdir. Zaten toplu ve teşkilâtlı bir halde daha şimdiden konferanslarda nümayiş yapmaları da bu günden ajanlık etmeğe başladıklarının delilidir. Bu nümayişi yapanların arasında, Almanya'ya tahsile gönderilerek komünistlik yaptığı için talebe müfettişi tarafından geri alınan, fakat bazı mebus amcalar sayesinde Ankara Üniversitesine doçent olarak giren bir komünistin iki kardeşinin bulunması da bilmem ki ibretle bakılmağa değmez mi?

Acaba böyle bir vak'a başka ülkelerde olabilir miydi? Rusya'da marksizme, Almanya ve İtalya'da milliyetçiliğe aykırı en ufak bir hareket nasıl karşılık görürdü?

Hatta şu küçük Bulgaristan'da bulgarlık aleyhindeki bir söz veya hareket tasarlaması nasıl karşılanırdı? Herhalde kökünden kazınmak suretiyle karşılanırdı. Yazık ki anayasamızla yasak edilmiş olan yabancı fikirleri benimseyen ve yarın devlette münevver tabakayı teşkil edecek olan çocuklar milliyetçiliğe karşı geldikleri halde onlara birşey yapmıyoruz.

İstanbul'da Türklüğe karşı yapılan küstahlıklar bu kadar değildir. Yine Halkevinde İstiklâl Marşı çalınırken ayağa kalkmayan melezler, bir erkek lisesinde Türkçülükle alay ederek "*Arabacı araba olmadığı gibi Türkçü de Türk değildir*" diyen tarih öğretmeni, bir kız ortaokulunda talebesine "*Türk değil misiniz? Allah belânızı versin. Alman veya İngiliz olmadığıma pişmanım!*" diyen başka bir tarih öğretmeni hep millî şerefimize saldıran, fakat karşılık görmediği için küstahlığını artırmakta devam eden mikroplardır.

Bu mikropların tehlikesini artık örtbas edecek çağda

ve durumda değiliz. Vaktiyle Başvekil İsmet Paşa "*Hava tehlikesi vardır; en aşağı 500 uçağımız olmalı*" diyerek tehlikeleri olduğu gibi göstermek usulünü koymuş, sizden önceki başvekil Refik Saydam da "*Devlet teşkilâtı A'dan Z'ye kadar bozuktur, düzeltmek ister*" diyerek açık konuşma usulünde bir adım daha atmıştı. Siz de ihtikârla başa çıkamadığınızı, zeytinyağı ticaretiyle uğraşan bazı kimselerin devletin başına belâ olduğunu söylemekle bu çığırda devam etmekte olduğunuzu gösterdiniz. Bunlara bakarak kuvvetle umuyorum ki sizinle açık konuşmak kabildir. Gerek Reisicumhur İsmet İnönü, gerekse siz nutuklarınızda milletin işbirliğini istememiş mi idiniz? İşte ben de sizin samimî sözlerinize bütün millî ve şahsî samimiyetimle cevap vererek iş birliği yapıyor, Devlet işlerine, yukardan baktığınız için ancak aşağıdan görülmesi kabil olan ve sizin nazarınıza ulaşamayan bazı olayları size haber veriyorum.

Sayın Türkçü Başvekil!

Yukarda anlattıklarımı münferit vak'alar olarak sayamayız. Solculuk, gördüğü müsamaha ve kayıtsızlıktan faydalanarak sinsi sinsi ilerliyor. Liselerde bu fikre saplanmış hastalar görülüyor. Bunlar arkadaşlarına "*Yakında hepiniz komünist zindanlarında çürüyeceksiniz*" demek cüretini gösterebiliyor. Yüksek öğretimde bu hastalık daha çok artıyor. Arasına gayrımemnunları, gayrıtürkleri de alarak büyüyor. Yalnız mahrem ve samimi düşünce halinde kalmayarak hareket haline geçiyor. Boy boy dergileri çıkıyor. Bu dergilerde hep aynı teranelerle ahlâka, vatan ve şeref duygusuna, millet hakikatine saldırılıyor. Taassupla mücadele ediliyormuş gibi gözükerek mukaddesatla eğleniliyor. Bu dergilerden biri kapatılınca aynı imzalarla bir başkası çıkıyor. Bu işsiz güçsüz serseriler parayı nereden buluyor? Satılmayan, bedava dağıtılan

dergileri nasıl yaşıyor? Fakat en zorlusu siz bunlara nasıl göz yumuyorsunuz? Dergilerle ve hatta gündelik gazetelerle işlenen bu vatan düşmanı fikrin bazen devletçi, bazen vatancı; bazen insancı, bazen ilimci kılıklarla Türk milletini zehirlemesine niçin müsaade ediyorsunuz? Niçin bu memlekete istiklâli çok görmüş, onu başkalarına köle etmek istemiş olanlara yüksek makamlarda yer veriyorsunuz? Bunlar demokrasinin icapları ise o zaman memlekette, bilhassa ilmî alanda da geniş bir fikir hürriyeti olması gerektir. Bu sözlerim, demokrasiye has tesamüh ile karşılanırsa daha söyleyecek çok sözlerim vardır. O zaman ben size ilmî sahada bile fikir hürriyetinin nasıl olmadığını, bu hürriyeti boğmağa çalışanların kimler olduğunu, bizi başkalarına köle etmek istedikleri halde mühim mevkiler işgal edenlerin listesini, Türkçülükle eğlenen, Türk geldiğine pişman olan öğretmenlerin kimler olduğunu söyleyebilirim ve inanın ki sözlerimi şahitler ve maddî delillerle ispat edebilirim. Fakat bunun için bu ön sözümün nasıl karşılanacağını bilmem lâzımdır. Bu sözlerimin göreceği karşılık Türkiye'de ciddî bir hürriyetinin olup olmadığını gösterecek, millet fertlerinin hiçbir karşılık beklemeden hükümete yardım etmesi kabil midir, bunu ortaya koyacak, sizin de hakikî bir demokrat olup olmadığınızı belirtmek bakımından pek önemli bir sonuç vererek daha birçok karanlık noktaların aydınlanmasına yardım edecektir. Aksi takdirde, eski bir tarihî efsaneyi tanzir ederek diyebilirim ki, 700 yıl önce Anadolu'ya gelen 400 arslana karşılık, bugün 400 koyun halinde çadırlarımızı yeniden dererek arslanların geldiği yolun tam dikine doğru yola koyulmamız gerekecektir...

(Maltepe, 20 Şubat 1944 Pazar)

Orkun, 16 Şubat 1951, Sayı: 20

Başvekil Saraçoğlu Şükrü'ye İkinci Açık Mektup

SAYIN BAŞVEKİL,

Orhun'un Mart sayısında size hitaben yazdığım açık mektup Türkçü çevrelerde çok iyi karşılandı. Yurdun türlü bölgelerinden aldığım mektuplarla telgraflar büyük bir efkâr-ı umumiyeye tercüman olduğumu bana anlattı. Size gelince, bunu sizin de iyi karşıladığınızı biliyorum. *Orhun*'u okuduğunuz zaman hiçbir şey söylememiş, yalnız acı acı gülümsemiş olsanız bile yine iyi karşılamış olduğunuza inanırım. Çünkü ben o acı gülümseyişin mânâsını anlarım. Çünkü gönlünüzün bizimle birlikte çarptığına, yurt meselelerini tıpkı bizim gibi düşündüğünüze inancım vardır.

Orhun'un resmî makamlar tarafından tamamen normal karşılanması da Türkiye'de yazı hürriyeti olduğunu göstermek, hükümetin samimi Türkçülüğünü belirtmek bakımından çok iyi oldu. Çünkü her bakımdan su katılmamış Türk olan *Orhun*, bir Türk ülkesinde, bir Türk hükümeti tarafından kapatılamazdı. Türkçülüğün dâvasını haykıran, Türklük düşmanları üzerine resmî bakışları çekmek isteyen *Orhun* gibi bir dergi ancak Türk düşmanlarının hâkim olduğu bir ülkede, meselâ çarların veya haleflerinin ülkesinde kapatılabilirdi.

Sayın Başvekil!

Bizim anayasamıza göre komünizm Türkiye'de yasaktır ve devletimiz milliyetçi bir devlettir. Türk ırkının hususî yapısına, ahlâkî ve millî temayüllerine aykırı olan komünizmi Türkiye'ye sokmak isteyenler millet bakımından soysuz ve nâmert oldukları gibi kanun nazarında da haindirler. Hiçbir millet kendi millî yapısına düşman saydığı fikirleri kendi ülkesinde yaşatmaz. Hürriyetin ve demokrasinin anayurdu olan İngiltere'de bile, savaş başlar başlamaz faşist fırkası lâğvedilip azaları hapse atıldı. Bütün dünyada, yurt düşmanlarına müsamaha gösteren, hattâ onlara mevki ve salâhiyet veren tek devlet Türkiye'dir. Bu müsamaha devletin kuvvetinden, kendisine güveninden de doğabilir. Fakat Türkiye'nin en kuvvetli olduğu bir çağda, büyük ve şanlı Fatih'in yaptığı müsamahanın sonradan başımıza ne belâlar getirdiği düşünülürse, yurt ve millet düşmanlarına müsamaha göstermedeki büyük tehlike derhal anlaşılır. En sağlam gövdeleri yere vuran şey de küçücük birkaç mikrobun o gövdede bir köprübaşı kurmasıdır. Derhal temizlenmezlerse zamanla çoğalıp uzviyetin can alacak bir noktasını tahrip ederler. Sonrası yıkım ve ölümdür.

Türkiye'de komünistler var mıdır sorusu bir takımları tarafından sorulabilir. Şunu unutmamalı ki komünistler hiçbir zaman biz komünistiz diye açıkça kendilerini ortaya vermezler. Onlar Halk Partisinin çok elâstiki olan altı okundan, halkçılığı alarak kendilerini halkçı yurtsever gibi ortaya atarlar. Fakat onların hakikî benliğini anlamak için dâhi olmağa lüzum yoktur. Irk ve aile düşmanlığı, din ve savaş aleyhtarlığı, faşistliğe hücum perdesi altında milleti baltama, yurdumuzdaki azlıklara karşı aşırı sevgi, her şeyi iktisadî gözle görüş onları açığa vuran damgalardır. En büyük düşmanları olan milliyetçilere ırkçılık noktasından saldırmaları, milliyetçilikte ırkçılığın

temel olduğunu bilmelerinden dolayıdır. Temeli yıkılan yapının bir anda çökeceğini de çok iyi kestirmişlerdir.

İşte bu usta komünistler, komünizm aleyhtarı ve Türkçü Türkiye'de sinsi sinsi her yere al atmışlar, mühim mevkilere geçmişler, tuttukları köprübaşlarından Türkiye'yi tahrip etmek için şiddetli bir taarruza girişmişlerdir. Fakat bunlar sınırlardan gelen mert bir düşman olmadıkları için kolayca sezilemezler. Bunlar, paraşütle inen bozguncu casuslar gibi ülkemizin üniformasını giymiş olduklarından her Türk bunları seçemez. Onun için bunlar sinsi silâhlarıyla birçok Türkü vurup milliyetçilikten ayırabilirler.

Sayın Başvekil!

Sözü çok uzatmamak için bu ikinci mektubumda maarif sahasına girmiş olan komünistlerden bahsetmekle iktifa edeceğim. Bunlar, vatan düşmanlarına karşı pek kayıtsız davranan Maarif Vekâletinin gafletinden faydalanarak mühim yerlere geçmişler ve oradan zehirlerini saçmağa başlamışlardır. Maarif Vekâleti Türklük düşmanlarına karşı o kadar gaflet içinde bulunuyor ki size yazdığım ilk mektubumda talebesine "*Türk değil misiniz? Allah belânızı versin! Alman veya İngiliz olmadığıma pişmanım*" diyen bir tarih öğretmeninden bahsettiğim halde şimdiye kadar bu öğretmenin kim olduğunu araştırmak zahmetine bile katlanmadı. Bununla beraber Maarif Vekâletine hak vermemek de elden gelmiyor. Çünkü onun kullandığı memurlar arasında öyleleri var ki bu zavallı tarih öğretmeni onların yanında vatan kahramanı kadar asîl kalıyor. Örnek mi istiyorsunuz? İşte sırasıyla veriyorum:

1- Bugün Maarif Vekâletine bağlı Dil Kurumu azasından ve Ankara'daki Devlet Konservatuvarının öğretmenlerinden bir "Sabahattin Ali" vardır. Hemen bütün kendi-

sini tanıyanların komünistliğini bildiği Sabahattin Ali 1931 yıllarında Konya'da 14 ay hapse mahkûm edilmişti. Sebebi de başta o zamanki Reisicumhur Atatürk olduğu halde bütün devlet erkânını ve rejimi tehzil eden manzum bir hezeyannâme yazmasıydı. Bazı mısralarını bugünkü bazı meb'usların da bildiği bu hezeyannâmenin tamamını Konya'daki adliye arşivinden bulup çıkarmak kabildir. Sayın Başvekil! Buraya bilmecburiye yazarken büyük bir ıztırap duyduğum iki mısraında (beni mazur görmenizi rica ederim) bu vatan haini şöyle diyor:

İsmet girmedi mi daha kodese?
Kel Ali'nin boynu vurulmuş mudur?

Maarif Vekâletinin sevgili memuru olan bu komünistin, hapse girmesini temenni ettiği İsmet, pek kolaylıkla anlayacağınız gibi, o zamanki başvekil, şimdiki reisicumhur ve hepsinin üstünde İnönü zaferlerinin başkumandanı İsmet İnönü olduğu gibi, boynunun vurulmasını istediği Kel Ali de, Ayvalık'ta Yunan'a ilk kurşunu atan alayın kumandanı Ali Çetinkaya'dır. Bu hezeyanları yazan Sabahattin Ali, bugün kültür işlerinin mühim bir mevkiinde, Maarif Vekili Hasan Âli'nin şahsî sempatisi sayesinde, batırmak istediği Türk milletinin parasıyla rahatça yaşamaktadır.

2- Bugün Ankara'daki Dil Fakültesi'nde folklor doçenti olan bir Pertev Naili Boratav vardır. Nasıl bir komünist olduğunu bilhassa ben çok iyi bilirim. 1936'da Maarif Vekâleti tarafından Asur ve Sümer dillerini öğrenmek için Almanya'ya gönderilmişti. Fakat daha Türkiye'de iken başladığı komünistliği orada azıttığı için arkadaşları, Ziya Karamuk (şimdi Samsun Lisesi Müdürü), Fazıl Yinal (şimdi Ankara'da arşiv mütehassısı) ve Şükrü Güllüoğlu (şimdi İstanbul'da ticaretle meşgul) tarafından kendisine ihtar yapılmış, aldırmayınca resmen

şikâyet edilmiş ve Maarif Vekâleti tarafından gönderilen müfettiş Reşat Şemsettin (şimdi mebus) tarafindan suçu sabit görülerek derhal Türkiye'ye döndürülmüştür. Pertev Naili 6 yıl tahsil ettikten sonra doçent olacaktı. Fakat komünizmin faziletine bakınız ki yarıda kalan iki yıllık bir tahsilden sonra Türkiye'ye dönünce ilk önce Maarif Vekâletinde bir ambar memuru tâyin edilmişken bazı mebusların araya girmesiyle folklor doçentliğine getirildi ve dört yıl kazanmış oldu. İlk mektubumda size anlatmış olduğum Eminönü Halkevindeki nümayişte, salonun sol tarafında oturup gürültü çıkaranlar arasında işte bu Pertev Naili Boratav'ın iki tıbbiyeli kardeşi de vardır.

3- Bugün İstanbul Üniversitesi'nin Pedagoji Enstitüsü başında bir Profesör Sadrettin Celâl vardır. Türkiye'de bu kürsüye lâyık birçok kimseler varken onun buraya getirilmesinin sebebi sırf Maarif Vekili ile arasındaki şahsî dostluktur. Bu Sadrettin Celâl 1920'de Moskova'daki Enternasyonal Komünist Kongresine Türkiye mümessiliyim diye giden,1921-1924 yıllarında İstanbul'da "*Aydınlık*" diye azgın bir komünist dergisi çıkararak Türk milliyetini baltalamağa çalışan, Lenin' bir dâhi peygamber gibi yutturmağa çabalayan, Türkiye'e bir sınıf ihtilâli yaparak Türk milletini birbirine kırdırmağa uğraşan, birçok askerî tıbbiyelilerin komünist olarak okuldan kovulmasına sebebiyet veren (şimdi rusçadan tercümelerle edebî komünizm yapan Hasan Âli Ediz ve Anadolu'a bir kasabada mahpus olan Hikmet Kıvılcım bu askerî tıbbiyelilerdendir), sonunda bu yüzden kendisi de hapse giren bir vatan hainidir. Bir vatan hainini ve hapisten çıkmış bir sabıkalıyı Türk üniversitesinde Pedagoji Enstitüsünün başına getirmek şaheser bir gaflettir.

4- Bugün Ankara'aki Dil Kurumu'un azasından ve geçen devrenin mebuslarından (evet sayın başvekil: Partinizin mebuslarından) bir Ahmet Cevat vardır. Türkçeyi

tıpkı İstanbul Rumları ağzıyla konuşan bu dilci de 1920 yıllarında Rusya'a kaçmış ve orada "Türk Komünist Fırkası Merkezî Komitesinin Haricî Bürosu" azası olmuştur. Trabzon'a 1921'de halk tarafında linç edilen 16 komünist hakkında Rus komünistlerinden Pavloviç'e yazdığı mektubu, *Orhun*'un 20 Şubat 1934 tarihli dördüncü sayısında neşretmiştim. Pavloviç'in "*İnkılâpçı Türkiye*" adı ile 1921' de Moskova'a neşrettiği kitabın 119-121'inci sayfalarından alınan bu mektubu tekrar neşrediyorum:

Aziz Yoldaşım Pavloviç,

28 Kânunusanide Trabzon civarında vahşicesine öldürülerek denize atılmış olan Yoldaş Suphi ile Türkiye Komünist Fırkasının Merkezî Komitesi azalarından 4 kişi ve 12 diğer komünist yoldaşlar hakkında sizinle ciddî görüşmek istiyorum.

Kaybolan yoldaşlarımız hakkında epey zaman malûmat alamadık. Fakat sonra onların Trabzon burjuvazisi tarafından elde edilmiş cellâtlar tarafından öldürüldükleri anlaşıldı.

Ta Erzurumdan başlarak bizim yoldaşlarımız aleyhinde nümayişler başlamıştı. Halka diyorlardı ki: "Rusyadan gelmiş olan komünistler bolşeviklerdir. Onlar mağazaları kapamak için geldiler. Kimsenin almak ve satmak salâhiyeti olmayacaktır. Sonra taharriyata aşlanacak, herkesin eşyası ve parası müsadere olunacaktır. Komünistler dinsizdir. Allaha inananları hapise atacaklardır. Din, ticaret ve hususî mülkiyet bolşevikler tarafından menedilmiştir."

Nümayişçiler arasındaki burjuvazi tarafından para ile elde edilmiş ve polis teşkilâtı tarafından komünistler aleyhine tevcih edilmiş cahil şahsiyetler çoktu. Bunlar bizim yoldaşlara hücum ederek taşlamışlar ve parça parça etmeğe kalkışmışlardı. Yolda bizim yoldaşlara kimse ekmek ve atları için yem satmıyordu. Hükümet ise bolşe-

vikleri himaye rolünü takınmağa çalıştığını göstermek istiyordu. Komünistleri müdafaa için hükümetin tedbir aldığı yalandır. Bizim mevsuk menbalardan aldığımız haberlere göre polisler ahaliyi dükkânları kapamağa teşvik ettikleri gibi, müdafaasız kalmış olan yoldaşlarımızı taşlamak için de halkı tahrik etmişlerdir. Bu gibi hücumlara yoldaşlarımız dört yahut beş şehir ve kasabada maruz kalmışlardır. Fakat bu yoldaşlar en vahşî hücuma Trabzon'da uğramışlardır. Bunlar Trabzon'a gelir gelmez ahalinin bağırıp çağırmaları ve tahkirleri altında limana sevkedilmişlerdi. Burada onların üzerinde bulunan birkaç tabancayı aldılar ve sonra cebren bir motora koyarak denize açıldılar. Bu motorun arkasından ikinci bir motor da sahilden ayrıldı. Bu motorda silâhlı adamlar vardı. Bizim arkadaşları bağladılar ve süngüleyip denize attılar. Ertesi gün her iki motor sahildeydi. Ve bunların tayfası herkese Türk komünistlerinin denizin dibine gittiklerini anlatıyorlardı. Rusya Şûralar Cumhuriyeti mümessili, yoldaşlarımızı istikbal etmek istemiş, fakat vali buna mâni olarak mümessilin evinden çıkmamasını emretmiş, aksi halde halk tarafından parçalanacağını bildirmiştir. Rus mümessilinin bu vak'ayı Moskova ve Ankara'ya haber vermesi ve bizim yoldaşların cellâtlar elinden alınmasına çalışması lâzımdı. Fakat yazık ki o sırada Trabzon'daki Rus mümessili cesur bir adam değildi. Trabzon'da bunu bilmeyen yoktur. Motorlar ve sahipleri malûmdur. Bu hâdisenin belediye reisiyle Millî Müdafaa Cemiyeti riyaset divanı tarafından yapıldığı söyleniyor. Burada (=Rusya'da)ise meseleye dair henüz bir karar alınmamıştır. Fakat artık susmak da imkân haricindedir. En iyi ve cesur arkadaşlarımızdan 16 yahut 17'sini kaybettik. Bizimle hemfikir olup o cellâtların tecziyelerini istemelisiniz. Trabzon'a gelecek her komünistin öldürülmesine karar verilmiştir. Anadolu burjuvası barbarca yaptığı cinayetlerden

mesul olmadığını gördüğünden komünistleri şiddetle takipte devam ediyor. Cellâtlar tarafından öldürülmüş olan bizim en değerli yoldaşlarımızı müdafaa etmeği üzerinize alacağınızı ümit ederim. Komünist selâmları ve hürmetler.

Ahmet Cevat
Türk Komünist Fırkası Merkezî
Komitesinin Haricî Büro azası

Görülüyor ki Giritli Ahmet Cevat, millî ve dinî geleneklerine çok bağlı olan Trabzon halkının, din ve mukaddesat aleyhine tahrikat yapan 16 komünisti yok etmesini "Anadolu burjuvalarının barbarlığı" diye vasıflandırıyor. Bu hareketi Türk polisi ve Millî Müdafaa Cemiyeti (yani Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti) yaptırmış diyerek Kurtuluş Savaşında önderlik eden ve Halk Partisinin başlangıcı olan teşkilâtı tahkir ediyor. 16 serseri gebertildi diye yabancı bir devleti Türkiye işlerine karışmağa kışkırtıyor. Bütün bunları yaptıktan sonra da yılan gibi Türkiye'ye süzülerek sizin partinize girebiliyor ve geçen devrede mebusluğa kadar yükseliyor. Şimdi de Türk dilini yaratacak olan Dil Kurumu'nda bütün dillerin Türkçeden çıktığını ispata yeltenecek kadar milliyetçilik yapıyor. Biz buna razı değiliz sayın başvekil. Akıl ve mantık da razı değildir. Müstakil Türkiye'yi yaratan ve bu gaza topraklarının altında sıradağlar gibi yatan şehitlerimizin ruhları da buna razı değildir. Siz, demokrat Türkiye'nin cidden demokrat olduğuna inandığımız başvekili herhalde milletin arzusunu yerine getireceksiniz. Buna inanıyoruz.

Sayın Başvekil!

Bu saydıklarım, komünist oldukları müspet vak'alar ve vesikalarla bilinen kimselerdir. Yoksa bunların yanın-

da daha birçoklarını saymak her zaman kabildir. Boğaziçi Lisesinin son sınıfında iken arkadaşlarına karşı komünizmin müdafaa ve propagandasını yapan, onların millî mukaddesat diye bildikleri şeyleri tahkir eden, "*Günün birinde hepiniz komünist zindanlarında çürüyeceksiniz*" diye bağıran ve hükûmete haber verilmekle tehdit olunduğu zaman: "Ben karakola gidersem on beş dakikada çıkarım ama siz girerseniz kolay kolay çıkamazsınız" diye mukabil tehdit savuran Doğan Aksoy, nihayet Rusya'ya kaçarken yakalandığı, evrakı arasında Moskova damgalı mektup zarfları bulunduğu, dolabında Lenin vesairenin fotoğrafları yakalandığı ve millî mukaddesata karşı olan hareketleri arkadaşlarının şahitliğiyle sabit olduğu halde maalesef mahkûm edilmedi. Dâvasında şahit olarak benim de bulunduğum bu komünistin bilâkis lise imtihanlarını vermesine müsaade edildi. Şimdi felsefe talebesi olarak üniversitede bulunuyor. Esefle söylemek icabeder ki bugün Kars valisi olan babasının nüfuz ve hatırı kullanılarak mahkûm edilmesi gereken bu mikrop, serbest bırakıldı.

Sayın Başvekil!

Bunları gören vatanperver Türk çocuklarının kafasından neler geçtiğini bir lâhza düşündünüz mü? Bu çocuklar bazan bana: "*Testiyi kıranla suyu getiren bir olduktan sonra niçin çalışalım? Niçin yurdumuza bağlı olalım?*" diye sordukları zaman ben makul bir cevap veremedim. Bu cevabı sizden rica ediyorum.

Evet! Komünistler gizli propagandalarla ordumuzun arasına kadar sokulmağa çalışıyorlar. Yine esefle söylüyorum ki hükümet bir ordu mensubunu komünistliğe bulaşmış gördüğü zaman ciddileşiyor da binlerce maarif mensubunu kıpkızıl komünist gördüğü zaman aldırış etmiyor. Maarif Şûrasında "*Aile bir zehirdir*" diyerek cemi-

yetimizin temelini yıkmak isteyen bir Sadrettin Celâl'i pedagoji profesörlüğünde tutmakla bütün alay kumandanlarını komünistten seçmek arasında ne fark var? Talim heyeti arasında komünistler kaynaşan Dil Fakültesi'nde solcu doçentlerin yapacağı zarar iki yedek subay talebesinin komünistliğinden bin kere korkunç değil midir? Daha birkaç gün önce İstanbul Tıbbiyesinde kimya doçenti Halit, asker talebelere hitaben: "*Askerlerden nefret ederim*" diye bağırdı. Bu sözün altında bir solcu temayülün açığa vuruluşunu sezmiyor musunuz?

Bu solcuların, artık eski fikirlerinden caymış oldukları da müdafaa makamında söylenebilir. Fakat "sözü namus saymak" hususundaki geleneğimizi "*burjuva budalalığı*" diye gören komünistlerin verdiği söze inanmak, vatan ve millet karşısında en büyük gaflet değil midir? Dün dönenlerin yarın yine dönmeyeceklerine hangi teminatla inanabiliriz? Onlar samimî olarak dönmüş olsalar bile vaktiyle işlemiş oldukları suçtan dolayı, hiç olmazsa bugün millet işlerine karışmak hakkından mahrum edilmeli değil mi idiler? Tövbekâr olmuş bir fahişe, artık namuslu sayıldığı halde, nasıl namuslu ailelerin harimine alınmazsa eski düşüncelerinden dönmüş olan komünistlerin de devlet harimine alınmamaları gerekirdi. Yüzellilikler de affedildi. Fakat onlara hükümet makinesinde en küçük bir vazife veriliyor mu? Yüzellilikler acaba komünistlere göre daha mı suçludurlar? Unutmamak lâzımdır ki bu komünistler yurdumuzun içinde kalıp devlette yer işgal ettikçe yarın sınırlarda yurdu korumağa koşacak olan Türk çocukları kendilerini ve cephe gerilerini emniyette saymayacaklardır. Acaba hangi düşünce ve hangi taktik, vatan çocuklarının bu emniyetsizlik duygusunu gidermekten daha üstün tutulabilir? Fransa'da olup bitenler, hükümette yer almış komünistlerin bir vatanı nasıl batırdıklarını parlak bir örnek halinde göstermiyor

mu? Bu komünistleri ilerde Türkiye için seve seve can verecek Türkçü gençlerin tutabileceği yerlerden uzaklaştırmak, farz-ı muhal, bir mesele doğursa bile, bu mesele, Türk oğullarını ızdırap içinde bırakmaktan doğacak millî zaaf kadar tehlikeli olabilir mi?

Sayın Başvekil!

Bütün milliyetçi Türkler sizinle beraberdir. Sizden, tarihimizin bu çetin ânında vatan düşmanı komünizmin ezilmesini, bir daha başkaldıramayacak şekilde ezilmesini istiyorlar. Mevcut kanunlar kâfi değilse bu bozguncular ocağının kökünü kurutmak için yeni kanunlar yapınız. Kanun, millî vicdanın mâkesi olursa mânâsı olur. Millî vicdan vatan düşmanlarının tepelenmesini istiyor. Yurtsever Türk çocuklarının gözü önünde kötü bir örnek olan "komünistlere mevki vermek" usulünü derhal kaldırınız. Yukarıda verdiğim örnekler yarının neslini yetiştirecek olan maarif sahasının bu mikroplarla nasıl bulaşmış olduğunu gösteriyor.

Haydarpaşa Lisesindeki son hâdise bu bulaşıklığın görülüp bilinen son delilidir. Bu olaylar karşısında Maarif Vekâletine de büyük bir vazife düşüyor: Bu vazife klâsiklerin tercümesinden, sanki yabancı dil ve hatta Türkçe öğretimi pek yolunda gidiyormuş da sıra kendisine gelmiş gibi bazı liselere konulan Lâtince ve Yunanca derslerinden daha ileri ve üstün bir vazifedir. Bu vazife Türk marifini öğretmen olsun, öğrenci olsun, bütün komünistlerden temizlemek vazifesidir. Maarif Vekâleti bir yandan dersine bir tek gün gelmeyen öğretmenden doktor raporu isteyecek kadar güvensizlik gösterirken, bir yandan kanunlarımızla yasak edilen fikirleri Türkiye'ye sokmağa çalışmış olanlara karşı şaşılacak bir güvenle hareket ediyor. Bunu Maarif Vekâletinin kötü niyetine veya kasdî hareketine yoramayız. Çünkü o takdirde Maarif Vekâle-

tinin de vatan ihanetinde ortaklığını kabul etmek icabeder. Bunu, olsa olsa, gaflete verebiliriz. Her ne kadar bir vekilin gafleti mazur görülmezse de kendisine yapılan ihtarlarla bunu tamir ederek iyi niyetini göstermesi her zaman kabildir. Aksi takdirde vekillik sandalyesinin, dilediğine dilediği mevkii vermek için kurulmuş bir lüks sandalyesi olarak telâkkisi mânâsı çıkar ki bunu da demokrat ve halkçı Türkiye Hükümetine yakıştıramayız. Maarif Vekâleti şimdiye kadar *İnönü Ansiklopedisi*'yle ve birçok kitapların ithafiyle devlet başkanına karşı olan bağlılığını göstermeğe çalıştı. Bu bağlılığın samimî olduğunu ispat zamanı gelmiştir. Millî Şef'e karşı o hezeyanları yazmış olan vatan haini başta olmak üzere bütün bu saydığım komünistleri hâlâ mühim vazifelerde tutmak bu bağlılıkla tezat teşkil eder. Bağlılığın ispatı için bunların vazifelerine derhal son verilmesi zarurîdir. Hattâ, şimdiye kadar her nasılsa bir gaflet eseri olarak bunları vazifede tutmaktan doğan utancı silebilmek için bizzat Maarif Vekilinin de o makamdan çekilmesi çok vatanper-verane bir jest olurdu.

(21 Mart, 1944, Maltepe),
Orkun, 2 Mart 1951, Sayı. 22

Türk Milletine Açık Mektup

AZİZ TÜRK MİLLETİ!

3 Mayıs 1944 sonrasının, küçük mikyasta da olsa, hortlama temayülleri göstermesi karşısında vicdanımızın sesine uyarak bu açık mektubu yayınlamağa ve senin asil vicdanına ve üstün aklıselimine hitap etmeğe karar verdik.

Haklarında üvey evlât muamelesi yapılmak, imkân olsa bir kaşık suda boğulmak istenen ve muarızlarının dilinde adları "*Irkçı Turancı*"ya çıkarılmış olan millî şuur yaratıcısı Türkçüler, bugün her zamandan fazla, seninle dertleşmek ihtiyacını duymaktadırlar. Zira, öz vatanlarında, nâhak yere ve neşriyat yolu ile vuku bulan iftira ve isnat yağmuru karşısında kendilerine senin şefkatli, senin âdil, senin küçük hislere kapılmaz, basit kinlere tenezzül etmez, iman dolu, temiz yüreğinden daha yakın, daha sıcak hiçbir varlık tasavvur edemezlerdi.

Ey demokrasi ve hürriyet uğrunda binbir cefaya katlanan asil Türk milleti! Memleketimizde totaliter bir zihniyetin şiddetle hüküm sürdüğü yakın bir mâzide, 3 Mayıs 1944'te, milliyetçi gençliğin komünistliği, komünistleri ve onları himaye edenleri tel'in için yaptığı, senin de takdirini kazanan, nezih ve manidar nümayiş ve bu nümayiş bahanesiyle, aslında zayıf olan mevkilerinin sar-

sılmakta olduğu vehmine düşen sandalye düşkünlerinin teşvik ve tahrik ederek yürüttürdükleri muhakemeler silsilesi malûmundur. Henüz polis tahkikatı bile neticelenmeden, efkâr-ı umumiye velveleye verilip dehşete düşürtülerek Türkçüler hakkında yapılan gaddarâne neşriyatı elbette hatırlarsın. Radyolarla, nutuklarla, konferanslarla, derslerle, gazete ve dergilerle, resmî kitap, tebliğ ve tamimlerle, imanlı Türk milliyetçisi olmaktan başka kabahatları bulunmayan Türkçülük aleyhinde senin kulağının nasıl doldurulduğunu; şuuru kaybetmişçesine vuku bulan propagandalarla huzurunun nasıl kaçırıldığını da elbette unutmamışsındır.

Netice ne oldu?

Aylarca aleyhlerinde en gaddarâne şekilde atılıp tutulan Türkçüler;

İsimleri darağaçlarında "vatan hainleri" "darbe-i hükûmet yapacak ihtilâlciler" "Almanya ile işbirliği yapan satılmışlar" olarak sallandırılan Türkçüler;

Özlü bir vatan ve milliyet anlayışına; Türklüğe istiklâl, Türke hürriyet, içtimaî ve iktisadî refah ve adalet idealine dayanan, şuurlu milliyetçilikleri, imansız telkinlerle Irkçılık-Turancılık şekline sokturulan Türkçüler;

"Şeyh Sait isyanı müsebbiplerine, bolşeviklik maznunlarına ve hattâ mahpuslarına yapılmamış olan" en ağır işkenceler ve en bayağı muameleler, haklarında revâ görülen Türkçüler;

Mütemadiyen aleyhlerinde sövülüp sayılırken, tek kelime ile nefislerini müdafaa imkânı verilmeyerek, gazab-ı ilâhî ile yarışmak isteyen fânilerin hışmına uğramış zavallılar derecesine düşürtülerek, her şeyden üstün bildikleri izzetinefisleriyle oynanmak istenen Türkçüler; seleflerinin yiğitlik ve celâdet meziyetlerine bihakkın vâris bulunan şanlı Türk Ordusunun kahraman mümessillerinden teşekkül eden Askerî Örfî mahkeme tarafından,

aleyhlerindeki isnatların hiçbiri varit görülmeyerek, toptan BERAAT ETTİRİLDİLER.

Asil Türk milleti! Tecelli eden bu sarih, kâfi ve âdil netice karşısında sen bir hayli hayret ve pek çok da asabiyet duymuşsundur. Zira, aleyhlerinde o kadar kat'iyetle atılıp tutulan, sövülüp sayılan insanların toptan beraati, senin için tam bir sürprizdi. Asabiyet duymuş olmalısın; zira, senin temiz kalpliliğinle, inanma kabiliyetinle o kadar açıkça ve o kadar kaale almazcasına alay edilmiş oluyordu ki... Adı Irkçı-Turancıya çıkartılan Türkçüler de, şeref ve namuslarına leke kondurulamamış vatandaşlar sıfatiyle, millet ve memleket içindeki yerlerini tekrar almaktan memnundular. Aylarca mâruz kaldıkları gayri insanî muamelelerin unutulamayacak hâtırasını hafızalarından silip atmaları mümkün olmasa da; müsebbiplerin tarziye vereceğini umacak kadar safdilleşmeseler de; yakınlarının, dostlarının artık kendilerini "tehlikeli şahıs", "vatan haini" telâkki etmeyerek dertlerini ve çektikleri ıstırabı unutturmakta gösterdikleri dostça gayret, ihtirassız gönüllerine bir bahar semasının ferahlığını serpiyor; bu da onlara bol bol yetiyordu.

Aradan aylar geçti. Memleketimizde esmeye başlayan demokrasi havasının aydınlığında iplikleri pazara çıkan Türkçülük düşmanları, yeni hasımlarla uğraşmaktan Türk milliyetçilerine sataşmağa fırsat bulamaz oldular. Demokrasi ile başları belâda idi. Hesap vermeye vermeye, millete verilecek o kadar hesap birikmişti ki... Mızrağı çuvala sokmanın imkânı yok. Vaziyet pek müşkül ve çok berbat. Nisbî bir hürriyete rağmen, tarafsız matbuatın devamlı hücumları altında, kafdağlarına tırmanan burunlarının bir hayli sürtülmüş ve binaenaleyh, nemrudâne huylarının biraz olsun hafiflemiş olduğu beklenebilirdi. Derken vâki ifşaat karşısında şeref ve haysiyeti galeyana gelen sabık bakan Hasan Âli, Prof. Avukat Kenan Öner

Beğ aleyhinde bir dâva ikame etti. İşte bu dâva dolayısıyle vuku bulan şehadetler, Türkçülerin beylik düşmanlarının "mevki-i müstahkem"lerini yeniden tehlikeye düşürmüş ve cemaziyülevvellerini açığa vurmak istidadını göstermiş olacak ki, mütemadi darbeler altında bunalmış olmaları gereken bu adamlar, Türkçülük aleyhinde yeni baştan ve hakikatin her an kendilerini yalanlamakta olmasından da zerrece sıkılmayarak, iftira ve isnat çirkefini etraflarına saçmak için debelenmeğe başladılar. Kırılası kalemlerde "Irkçılık-Turancılık" maskesi altında milleti iğfal ve "memleketi Almanlara peşkeş çekmek" tarzında ifadesini bulan "hiyanet-i vataniye" töhmeti; vatanseverlikleriyle, millî olan her şeye şiddetli bağlılıkları ile, mertlik ve şeref anlayışları ile mâhut kalemşörlerin el ve dil uzatamayacağı muhteşem bir şâhika teşkil eden Türkçülere, hâlâ, savrulmaktadır.

Bu ağır itham karşısında: Askerî Temyiz Mahkemesinin büyük bir celâdetle verdiği bozma kararına rağmen;

2 Numaralı Askerî-Örfî Mahkemenin toptan ve kat'î beraat hükmüne rağmen;

Anayasamızın ve diğer kanunlarımızın sarahatına göre, ne ırkçılığın ne de Turancılığın suç olamayacağının kat'î sûrette tahakkuk etmesine rağmen;

Yabancılarla iştirak veya hiyanet-i vataniye şüphesini tevlit veya teyit edecek en küçük bir emare dahi ortaya konulamamış olmasına rağmen;

Türkçülüğün, Türk milletinin hayat görüşünden, ruhundan ve Türk tarihinin derinlikleriyle Türklüğün halihazır zaruretlerinden ilham alan; milliyet, hürriyet ve içtimaî adalet dâvalarını kendine dert edinmiş; tamamen yerli ve millî bir mefkûre olduğunun bir mütearife hükmünde bulunmasına rağmen;

Demokrasiden, kanun hâkimiyetinden, eşit adaletten sıksık bahsedilmesine rağmen:

Bir taraftan henüz polis tahkikatı bile neticelenmeden kendilerine en ağır suçlar isnat olunan Türkçülerin temize çıkmaları için beraat etmeleri dahi kâfi görülmezken; diğer taraftan, komünistlik maznunlarının, haklarındaki muhakeme sona erinceye kadar temiz vatandaşlar olarak kalacakları beyan edilmek suretiyle ibda olunan muhteşem tenakuza rağmen;

Böyle aşikâr tenakuz ve tezatların millî vicdanda huzursuzluklar yaratacağı bedihî olmasına rağmen:

İnsan iz'anının, insan mantığının, insan vicdanının isyanına, kükremesine rağmen susulamaz; Türkçüler susmayı kendi ahlâk, kendi şeref, kendi mertlik, kendi insanlık anlayışlarına yediremez, kendi karakterleriyle bağdaştıramazlar! Zira, her Türk gibi onlar da; şerefli insanlar olarak doğdular; şerefli insanlar gibi yaşamak ve ölmek isterler. Zatî şereflerini korumak için feda olunamayacak hiç bir maddî veya manevî varlık tasavvur edemezler. Türkçülerin her şeyleri gasb ve müsadere olunabilir; fakat şerefleri kendilerinindir. Onu ne Falih Rıfkı ve emsali ne de başka hiç bir kuvvet gaspedemez; hiç bir kuvvet şerefleriyle oynayamaz! Hiç bir kuvvet karşısında susmamak ve boyun eğmemek -iftiharla söyleriz ki- en baş meziyetimizdir ve daima da öyle kalacaktır! Bir Türkçü, dik başını eğecek iki kuvvet tanır: ALLAH ve millî vicdanının mâkesi olan KANUN!

Aziz Türk milleti!

Türkçülük düşmanlarının vicdana ağır gelen bu haksız tecavüzleri karşısında mahkemeye gitmek ve mütecavizleri birer birer mahkûm ettirmek tamamen mümkün ve kabildir. Ancak Türkçüler şimdilik bunu yapmıyorlar ve yapmayacaklar. Zira mütecavizlerden daha açık ve daha esaslı hesap sorulacak günler mukadderdir ve muhakkaktır! Onun için sana hitap ve senin akl-ı selimine iltica ettik. Hükmünü sen ver!

Bu vesile ile Cumhuriyet Hükümetinden, Cumhuriyet Adliyesinden ve İstanbul Örfî İdare Komutanlığından gayet sarih ve hâlis bir talebimiz var:

Türkçülerin yabancı, herhangi bir devletle irtibatlarını isbat eder mâhiyette herhangi bir vesikaya mâlik iseler idamlarını dahi mucip olsa ortaya konulması lâzım gelir! Bu hitap, aynı zamanda, Falih Rıfkı Çelebi ve rüfekâsına da şâmildir; onlar da, erkek ve mert iseler, palavrayı bırakıp sarih konuşsunlar ve delilleri varsa efkâr-ı umumiye önünde ortaya döksünler. Zira, "Zahir halin aksini iddia eden kimse, müddeasını isbatla mükelleftir" ve buna mecburdur! Şunu bilelim ki, Türk vatandaşının şeref ve haysiyetiyle oynamak yetkisine "Kanun" dahi mâlik değildir; aksi takdirde "ihkak-ı hak" meşru olurdu.

Aziz Türk milleti; huzurunda hürmetle eğiliyoruz; Çünkü, en büyük, en gerçek, en yüce kuvvet sensin!..

Zulmün topu var, güllesi, kal'ası varsa,
Hakkın da bükülmez kolu, dönmez yüzü vardır.
Göz yumma güneşten, ne kadar nuru kararsa
Sönmez ebedî her gecenin gündüzü vardır.

Kürşad, 1947, Sayı: 4

Bozkurt Korkusu

BOZKURT millî sembolümüzdür. Türkler çok eski çağlarda, totem devrinde kendilerinin bir Bozkurt'tan türedeğine inanmışlardır. Böylece Gök Türkler dişi, Dokuz Oğuz-On Uygurlar erkek Bozkurt'un soyu sayılmış, Kun yani Oğuzlar'a ise Bozkurt büyük yürüyüşlerde kılavuzluk etmiştir.

Totem ve itibarî ata her millette, boyda, urukta vardır. Bunlar milletin vicdanına siner, ilmin bugünkü ilerleyişi karşısında insanların kurttan türemesine imkân olmadığı kabul olunmakla beraber Bozkurt millî sembol olmakta devam eder.

"*Bozkurt da ne oluyormuş? Nihayet bir hayvan*" deyince iş değişir. O zaman dünyada hiçbir şeyin manevî değeri kalmaz. Kutlu tanınan, sevilen, sayılan her varlığa bir kulp takılır:"Ana", nihayet çocuğu dünyaya getiren bir dişidir. "Bayrak", renkli bir bez parçasıdır. "Devlet Başkanı" herhangi bir adamdır. "Anayasa" sıralanmış maddelerden ibarettir. "Ahlâk", açıkgözlerin ahmakları yolmak için uydurduğu bir yalan, "aile" ve "disiplin" insanlara sıkıntı vermekten başka rolü olmayan lüzumsuz şeylerdir.

Denk kuvvetteki iki komşu devletten birindeki millet yukardaki tarifleri kabul etmiş, ikincisi kutlu prensip ve varlıklara inanmışsa, bu ikincisi günün birinde ötekini mutlaka yener, hatta haritadan siler.

Ebedî barış teranesine inanmak cehalet, hamakat, ihanettir. Ebedî barışın asla gelmeyeceğine, milletler ve devletler arasındaki kıran kırana güreşin sonuna kadar devam edeceğine en iyi örnek son Pakistan-Hindistan çatışmasıdır. Dünyanın en sefil ve süfli milleti olan Hind'ler ele geçen fırsatı kaçırmayarak Doğu Pakistan'ı, ilerde yutmak üzere Pakistan'dan koparmasını başardılar.

Coğrafyası ve tarihi bakımından tehlikeli bir bölgede yaşayan Türkiye güçlü olmaya mecburdur. Güçlü olmanın şartlarından biri manevî alanda kuvvetli olmak, millet fertlerini birleştirecek prensiplere, sembollere, şahıslara bağlanmaktır.

Türkiye'de, Türkçülükle komünizm çarpışırken hükümet iki tarafa da aynı gözle bakamaz.

Biri yurdu büyütmek, biri parçalayarak başka devletlere bağlamak olan iki fikri eşit tutmak çılgınlıktır.

* * *

Konya'da çıkan *Yeni Meram* gazetesinin 7 Ocak 1972 tarihli sayısında, oradaki Selçuk Eğitim Enstitüsü'ndeki olaylardan bahsolunuyor. Öğrencilerden 300'ü aşan bir topluluk, okula Bozkurtlu rozetle geldikleri için okul müdürü "Yusuf Ziya Beyzadeoğlu" bunları Disiplin Kuruluna vererek cezalandırmış. Bozkurtlu rozetle gelirlerse, okula alınmamaları kararlaştırılmış.

Bozkurtlu rozet millî-tarihî bir semboldir. Türk Devleti'nin bir okulunda bunu takanları cezalandırmak aklın, idrakin, millî şerefin, millî duygunun asla kabul edemeyeceği bir davranıştır.

Yeni Meram gazetesine göre müdür bu hareketi şöyle tevil etmektedir:

30 Aralık günü 300'e yakın öğrencinin Bozkurt rozeti takarak okula geldikleri görüldü. Öğrenciler arasında bu

durum huzursuzluklara, kıpırdanmalara neden oldu. Biz öğrencilerimize rozet takmanın yasak olmadığını, yalnız Bozkurt rozetiyle enstitüye girmelerinin kesinlikle yasaklandığını bildirdik. Bu karara uymayan öğrencileri sınıfa almadık.

Müdür bu kararın sebebini geçen yılki olaylarda arayarak şöyle diyor:

Öğrencilerimizin kimisi Mao şapkası giydi, sol yumruğunu kaldırdı. Kimi kalpakla okula geldi. Sağ yumruğu ile selâm durdu. Ardı arkası kesilmeyen çatışmalar çıktı. İşte biz bunların önüne geçmek ve bu ortamı silmek için bazı tedbirler almayı kararlaştırdık.

Yani müdür, sıtmayı cibinlikle tedavi etmeye kalkmış. Bir kere Maocularla kalpaklıları eşit tutmak dünyadan haberi olmamak demektir. Maocunun görevi ve düşüncesi Türkiye'yi yıkmak; kalpaklı dediği Türkçülerinki ise yaşatmaktır. Müdür, Maocu dediği vatan hainlerini topyekûn tardetmediyse görevini yapmamış demektir. Onlar yarın öğretmen olarak Türk çocuklarını zehirleyecekler, bunun günahı şu garip isimli Beyzadeoğlu'nda olacaktır. Bir de kalpaklıların selâm verdikleri hakkındaki söz müdürün kavl-i mücerredidir. Türkçüler yumruk kaldırarak değil, adam gibi selâm verirler.

Bozkurt rozetinden tedirgin olanlar varsa milliyetçilik düşmanı olan kimselerdir. Onların yola getirilmesi lâzımdır. 12 Mart Muhtırası Bozkurt rozeti taşıyanlara değil, sol yumrukla selâm verenlere karşı yapıldı.

Millî Eğitim Bakanı'nın dikkatini çekiyorum: Bu işe el koyarak olayı aydınlatsın.

Konya Eğitim Enstitüsündeki öğretmenlere acımamak da elden gelmiyor. Demek bunların içinde Bozkurtun ne olduğunu bilen kimse yokmuş. Peki bunlar ne bilir?

Atatürk'ü değil mi? Onu da bilmezler. Bilselerdi Atatürk hakkında İngilizce "*Bozkurt*" diye kitap yazıldığından haberleri olacakta.

Bozkurt'tan bu korku neye?

Yoksa Beyzadeoğlu kendisini kuzu mu sanıyor?

19 Ocak 1972, *Ötüken*, Sayı: 98

Devletin Yüksek Kademelerinde ve Gizli Teşkilâtı İçinde Hainler ve Casuslar mı Var?

Yön adlı bir aşırı solcu derginin 25 Eylül 1964 tarihli 78. sayısında devlet kuvvetlerini derhal harekete getirmesi gereken bir yazı yayınlandı. "Millî Emniyet Teşkilâtı Islah Edilmelidir" başlığını taşıyan bu imzasız yazıda devletin iç ve dış güvenliğini sağlayan Millî Emniyet Teşkilâtının başında bulunan bazı kimselere şiddetle çatılarak bu teşkilâta ait mahrem iki belge yayınlanmaktadır.

İmzasız makalenin özeti şudur:

1) Demokrat Parti zamanında, Hâkim Hidayet adında bir Millî Emniyet mensubu, Millet Meclisinin gizli bir oturumunda İnönü'yü komünistlikle, hiç değilse komünistleri korumuş olmakla suçlandırmış.

2) Millî Emniyet'in içinde hâlâ önüne geleni komünistlikle suçlamayı ve *Yeni İstanbul* ile ona benzeyen gazeteleri Millî Emniyet raporları ile beslemeyi huy edinmiş köhne elemanlar varmış.

3) Bugün Millî Emniyet'in en önemli yerinde bulunan zat dahi bu köhne zihniyetlilerden biri imiş.

4) Bu zat, genç kaymakamların önünde onların hocası olan bir profesörü uluorta komünistlikle suçlamakta mahzur görmemiş ve Hariciyeye girmek isteyen gençlerin

istikbali, ancak Kemal Satır'ın işe karışmasıyla kurtarılmış.

5) Bugünkü Millet Meclisi'nde bütün partilerin katılmasıyla kurulan "Komünizmle Mücadele Grupu" içinde bulunan Adalet Partili Pehlivanoğlu ve Tevetoğlu gibi gayretli üyeler Millî Emniyet Teşkilâtına verdikleri bir raporla Kemal Satır, Turhan Şahin, Muammer Erten, Kemal Demir gibi bakanları şüpheli ve çok tehlikeli şahıslar olarak ihbar etmişler. Millî Emniyet arşivinde böyle bir vesika olduğunu da Millî Emniyet'in eski başkanı Fuat Doğu Paşa bir sohbet konuşmasında söylemiş.

Yön Dergisinde bu iddialardan sonra, Millî Emniyet tarafından 31 Temmuz 1959'da, o zamanın İçişleri Bakanı Namık Gedik'e verilen iki gizli yazının bazı parçaları yayınlanmakta ve bunlar üzerinde bir takım vatanî (!) ve millî (!) düşünceler ileri sürülmektedir. Bu gizli yazılardan biri Millî Emniyet'in başında bulunan Ziya Selışık, biri de Millî Emniyet Müfettişi Ergun Gökdeniz tarafından yazılmıştır. *Yön*'e bakılırsa bu iki kişi, yazılarına ekledikleri raporlarla bir takım vatandaşları komünistlikle suçlayarak mahkûm ettirmek istemişler.

Yön'ün yazdıklarından çıkan ilk sonuç şudur: *Yön* dergisi Millî Emniyet'in gizli raporlarını elde edebilecek ve Millî Emniyet başkanının bazı sırları fâş ettiği özel konuşmaları duyacak kadar Millî Emniyet'le içli dışlıdır. Yahut o teşkilât içinde *Yön*'ün ajanları vardır. Bu çok mühim konuya daha sonra gelmek üzere şimdi yukarda sıraladığımız maddeleri birer birer gözden geçirelim:

1) Demokrat Parti zamanında, Millet Meclisi'nde gizli bir oturum yapılarak Millî Emniyet'e mensup bir hâkimin mebuslara saatlerce süren bir konferans verdiği doğrudur. Fakat *Yön*'ün iddia ettiği gibi ne bu hâkimin adı Hidayet'tir, ne de İnönü'yü komünistlikle itham etmiştir. Bunlar düpedüz yalandır. Biz, o devrede mebus olup gizli

oturumda bulunan iki dostumuzdan bunun tafsilâtını dinledik. Millet Meclisine kendi adı ile, sanı ile takdim edilen Millî Emniyet hâkimi bu gizli oturumda belgelere dayanan uzun bir konuşma yaparak Türkiye'deki komünist faaliyet ve teşkilâtı hakkında bilgiler vermiş, bu açıklamalar Meclis üyeleri üzerinde çok olumlu ve derin tesir yaptığı için komünistlerin cezalarını artıran meşhur 141 ve 142. maddeler kabul edilmiştir. Yine o iki dostumuzun belirttiğine göre Millî Emniyet hâkimi, konuşmasını büyük bir ciddiyet ve tarafsızlıkla yapmış, İnönü'nün aleyhinde bulunmak şöyle dursun, partilere ve particilere ait tek kelime dahi sarf etmemiştir.

Görevleri dolayısıyla tarafsız olmaları gereken Millî Emniyet mensuplarından zaten başka türlü davranış beklenemezdi. *Yön* dergisi mademki mahrem belgeleri dahi elde edecek kadar marifetlidir, o halde o gizli oturumun tutanaklarını da ele geçirerek Millî Emniyet hâkimin neler söylediğini öğrenmeliydi. Belki bunu da öğrenmiştir ama maksat, komünistler aleyhinde bulunanları çürütmek olduğu için gerçekleri söylemek işine gelmemektedir.

2) Yön'ün bir iddiası da yine Millî Emniyet'in gizli faaliyetini bildiği hakkındaki açıklamasıdır. Şöyle ki: Millî Emniyet teşkilâtı içinde bulunan köhne elemanlar önüne geleni komünistlikle suçluyor. *Yeni İstanbul* ile ona benzeyen gazeteleri Millî Emniyet raporlarıyla besliyorlarmış. Bu müthiş iddia karşısında ne söylenebilir? Ya *Yön* dergisi Millî Emniyet'ten daha kuvvetli, gizli belgeleri aşıracak kadar korkunç bir teşkilâta sahiptir, yahut bunlar Millî Emniyet'i çürütmek için yapılmış iftiralardır. Kazdığı kuyuya düşmek diye buna derler. *Yön* cevap versin: Millî Emniyet'in böyle bir faaliyeti varsa bunu nasıl ve nerden biliyor?

3) Bugün Millî Emniyet'in başında bulunan Ziya Selışık, köhne düşüncelilerden biri imiş. Şahısları az çok örtülü olan Millî Emniyet mensuplarının kimliği hakkında hüküm vermek için İngiliz veya Rus gizli servislerinden yardım görmeksizin sonuca varmak imkânı yoktur. *Yön* bu imkânsızlığı imkâna çevirerek insanı hayretler içinde bırakıyor. Ziya Selışık'ın kim olduğunu bilmiyoruz. Yalnız hangi partinin hükümeti tarafından olursa olsun güvenlik işlerinin başına getirilmesi için güvenilir kişi olması gerektiğini biliyoruz. *Yön*'ün Ziya Selışık'ı yıkmaya uğraşması bile tek başına iyi bir nottur. Çünkü *Yön*, çoktan belli olmuş yönü ile millî değerleri baltalamaktan başka bir iş yapmayan ve sayfalarında komünistlikten hüküm giymiş yazarlara yer vererek karakterini açığa vuran bir dergidir. Onun yerdiğini övmek için Koca Râgıp Paşa'ya atfedilen fıkrayı hatırlatacağız: Aynı zamanda şair, filozof, tarihçi ve bilgin de olan Sadrazam Koca Râgıp Paşa, siyasî prensiplerini soran birisine: "*Moskof elçisinin isteklerinin aksini yapmakla devleti doğru yolda idare ettiğime emin oluyorum*" diye cevap vermiştir. Bunun gibi, biz de, Türkçülere daima faşist, kafatasçı tekerlemesiyle saldıran *Yön*'ün yerdiği insan mutlaka iyidir inancını saklıyoruz. Bugün Millî Emniyetin başında bulunduğu *Yön* tarafından haber verilen Ziya Selışık herhalde, İstiklâl Savaşında İstanbul'da kurulan M. M. Grupu gibi milliyetçi gizli teşekküllerden birinin başındaki Albay Hüsamettin Ertürk'ün *İki Devrin Perde Arkası* adlı eserinde (s. 505) zikrettiği Topçu Mülâzim-i Evveli Gözlüklü Ziya Bey olacaktır. Yani mütarekenin tehlikeli günlerinde ölümü göze alarak, İngiliz nöbetçilerinin beklediği depolardan silâh ve cephane aşırıp millî orduya kaçıran fedailerden biri...

Böyle bir insanın, bir takım vatandaşların komünist olduğu hakkında İçişleri Bakanına rapor vermesi sebebiy-

le aleyhinde bulunmak ancak komünistleri himaye etmek kaygısı ile izah olunabilir. Millî Emniyet, Moskova uşakları olan komünistleri yurdun içinde ve dışında kovalayarak adalete teslim ettiği, yani Türkiye'yi vatan hainlerinin tahribatından koruduğu için takdire değer bir müessesedir. Böyle bir müessesenin başında bulunup da o millî hizmetleri yöneten ve komünizmi ezen insanlara millî ahlâk ve millî düşünce ancak saygı duyar. Komünizmi tepeleyenlere "köhne zihniyetli" demenin muhalif mefhumu "komünizmin ileri zihniyet olduğunu söylemektir". Mülâzim-i Evvel (Üsteğmen) olduğu zamandan, yani 1920'den beri bu gizli işlerin bağlı olduğu branşlarda çalışarak şefliğe kadar çıkmak ve bu arada hem Halk Partisi, hem Demokrat Parti zamanlarında bu işlerin kompetan mevkiinde bulunmak Ziya Selışık'ın komünizm işlerinde nasıl bir uzman olduğuna yeter tanıktır. Bu arada Atatürk'ün meşhur Eskişehir nutku da unutulmamalıdır: *Türklüğün en büyük düşmanı komünizmdir. Her görüldüğü yerde ezilmeli... Yön* buna ne buyurur?

6) Ziya Selışık'ın genç kaymakamlar önünde onların hocası olan bir profesörü uluorta komünistlikle suçlamış olup olmadığını bilmiyoruz. 600 mebusun önünde söylenmiş bir nutku tamamen değiştirerek uydurduğu Hâkim Hidayet masalından sonra *Yön*'ün hiçbir sözüne inanılamaz. Genç Kaymakamlar dediği kimseler Mülkiye mezunları olduğuna göre bunların komünistlikle suçlanan hocaları da herhalde Sadun Aren olacaktır. Onun aşırı solcu olduğu malûmdur. 1951'deki büyük komünist tevkifatında Sadun Aren hakkında da tevkif müzekkeresi kesilmişse de yurt dışına gittiğinden tevkif olunamamış, uzun zaman sonraki dönüşünde yapılan muhakemesinde ancak delil kifayetsizliği yüzünden mahkûmiyetten kurtulmuştu.

5) Türkiye'de komünizm kanun dışı olduğu için Komünistlerin gizli çalıştıklarını, kanunların eksik ve gedik taraflarından faydalanarak yayın yaptıklarını, şüphesiz *Yön* de herkes gibi, hattâ herkesten çok bilir. Millet Meclisi'nde her partiden üyenin katılmasıyla kurulan "Komünizmle Mücadele Komisyonu" bu gedikleri kapamak ve komünistlerin soluğunu tıkayacak tedbirleri almak üzere kurulmuştur. *Yön* dergisinin, bu komisyonun çalışmalarından fena halde gocunduğu görülmektedir. *Yön*'e inanmak gerekirse bu komisyonun iki üyesi, Pehlivanoğlu ile Tevetoğlu, Millî Emniyet'e gizli bir rapor vermişler ve bugünkü kabinenin dört bakanını tehlikeli şahıslar olarak jurnal etmişler. Bu jurnal Millî Emniyet arşivinde duruyormuş. Yöncüler nasılsa bunu aşıramamışlar ama mevcut olduğunu Fuat Doğu Paşa'nın bir konuşmasından öğrenmişler. Fuat Doğu Paşa, Millî Emniyet'in eski bir şefidir ve şimdi kıta hizmeti gören bir generaldir.

Millî Emniyet'in başında bulunan bir generalin gizli vesikalar hakkında özel konuşmalarında ifşaat yapmayacağı tabiidir. Nitekim *Yön*'deki bu isnadı general yalanlamış, demek ki *Yön* burada da yalan söylemiştir. Bundan başka Pehlivanoğlu ile Tevetoğlu'nun komünizmle mücadele için toplandıklarını unutarak komünizmle asla lekelenmemiş olan dört bakan hakkında gizli rapor vermeleri için çıldırmış olmaları icab eder. Nitekim Pehlivanoğlu, *Yön*'ün bu iddiasını yalanlamıştır.

6) 1959 yılındaki İçişleri Bakanı Namık Gedik'e verilen ve üzerinde gizli işaretli bulunan yazıların, okuyucular için biraz müphem ifadesinden faydalanan *Yön*, Ziya Selışık'ı vicdansızlıkla suçlamak istiyor. Yazı aynen şudur:

Bizce malûm ve endişe vermeye başlayan duruma müdahale için kanunî bir fırsat zuhur etmiştir. Meselenin siyasî bir aksülâmel yapması hatıra gelebilir. Fakat

ortada hukukî bir dayanak olduğu gibi bir daha fırsat zuhuru da müşkül olabilir. Kanaatimce evvela işi katiyen gizli tutup sonra bir komünist mevzuu olarak ele almak mümkündür. Saygılarımla arzederim.

Millî Emniyet Hizmetleri
Reis Yardımcılığı
Ziya Selışık

Bu yazı asıl raporu takdim eden yazıdır. Asıl raporda şüphesiz zararlı faaliyet gösterenler hakkında bilgi ve deliller bulunmaktadır.

Yön dergisi, Ziya Selışık'ın yazısını koyduktan sonra şu mütalâada bulunmaktadır:

Yazıda mahiyetini açıklamakta fayda görmediğimiz bir zararlı faaliyet bahis konusudur. Fakat Selışık, bu zararlı faaliyetin "siyasî bir aksülâmel" yapmasından çekinmektedir. Bunun için Namık Gedik'e, asıl suç konusunu gizli tutup, meseleyi, "bir komünist mevzuu olarak ele almayı" tavsiye etmektedir! Önüne geleni komünistlikle suçlamada" Millî Emniyet Başkanı adına yazı yazan zat en ufak bir sakınca görmemektedir.

Yön okadar milliyetçi ve yurtsever bir dergi ki Ziya Selışık'ın raporunda bahsedilen zararlı faaliyeti açıklamakta sakınca görüyor. Haydi milliyetçilik şampiyonluğunu ona bırakalım da kendisinin açıklamadığını biz söyliyelim: Bu zararlı faaliyet komünizm ve kürtçülüktür, Gazetelere, geçmiş; yerli ve yabancı uyruklu Kürtlerin hem Kürt devleti kurmak, hem de komünizm hususundaki faaliyetleri mahkemeye düşmüş; kanunî unsur kifayetsizliğinden beraetle sonuçlanmış, hattâ bu sırada içlerinden Ziya Şerefhanoğlu adında biri Bitlis'ten senatör seçilmiş ve nihayet Askerî Yargıtay, bu Kürtçüler hak-

kındaki beraet kararını hem usulden, hem de esastan bozmuştur. Şimdi Genelkurmay Başkanlığı Askerî Mahkemesinde duruşmalarına yeniden başlanmıştır;

Ziya Selışık'ın Kürtçüler hakkındaki yazısına gelince, ondan çıkan anlam şudur: Millî Emniyet tarafından takib olunan ye Türkiye'yi parçalamak emelini güden Kürtlerin komünist faaliyetleri hakkındaki deliller olgunlaşmış ve adliyeye götürülecek duruma gelmiştir. Kürtçülük hakkındaki faaliyetlerini adliyeye intikal ettirmekte ise şimdilik belki hukukî ve siyasî sakıncalar vardır. İşin komünizm yönü olgun hale gelmişken bu fırsatı kaçırmayarak o cepheden harekete geçilmelidir.

Bu böyledir. Yoksa Kürtçüleri Kürtçülükten dolayı değil de, uydurma bir komünizmden ötürü mahkemeye vermek diye bir şey yoktur. Nitekim işin gazetelere geçen safhalarında Kürtlerin her iki suçtan da yargılandıkları görülmüştür.

Türkiye'de komünizm teşkilât ve faaliyeti kanun dışı bırakılmıştır. Şimdiye kadar yapılmış olan birçok tevkif ve muhakemelerde gizli "Türkiye Komünist Partisi"nin ele gelen gizli faaliyet programında "*Müslüman azınlıklardan Kürtlere ve Lâzlara Moskova'nın emri ve idaresi altında olmak şartı ile istiklâl verileceği*" açıkça yazılıdır. Bunu Yöncülerin de bilmesi icap eder. İşte asıl önemli olan ve üzerinde şiddetle durulması gereken nokta da budur.

Şimdi, konunun can alacak noktasına gelelim: *Yön*, devletin gizli dosyalarında ve arşivlerinde bulunan ve ilgililerden başkalarınca görülmemesi gereken iki vesikayı nasıl elde etti? Devletin emniyetine ilişkin vesikalar ancak devletin düşmanları tarafından çalınır. *Yön*, devletin düşmanları safında mıdır? Böyle değilse bu vesikaları niçin ele geçirmiştir? Bütün bunlar ağır suçlardır. *Yön* bunların hesabını vermeye mecburdur. Yoksa devletin mahrem vesikalarına el uzattıktan sonra sözde vatanper-

verlik pozu takınarak "tamamını yayınlamakta mahzur gördüklerini" iddia etmelerini ve muhtevasını çürütmek kasdı ile ortaya atılmalarını kimse yurtseverlik diye yutmaz.

Komünistler aleyhindeki bir rapor olması dolayısıyla Moskova'nın elde etmek için milyonlar verebileceği bir vesikanın *Yön*'de yayınlanmasının korkunç bir mânâsı vardır ve bu mânâ Türkiye'de komünizmi yok etmek isteyenlerin zihniyetini "korkunç zihniyet" diye vasıflandıran *Yön*'ü korkunç bir durumla karşı karşıya bulundurmaktadır. Evet! O belgeleri nasıl elde etmiştir? Yahut o belgeleri kendisine kim vermiştir? Ve acaba *Yön*'ün elinde bulunan vesikalar, İçişleri Bakanı Namık Gedik'e verilen asılları mı, yoksa Millî Emniyet'te bulunması gereken suretleri midir? Bütün bunlar cevap isteyen korkunç sorulardır.

Bu gizli vesikaların açıklanmasıyla şimdi pek-çok kimse şüphe altına girmiştir. Haksız yere şüphe altında kalan suçsuz insanları bu zandan kurtarmak için bu işin mutlaka aydınlığa çıkarılması ve mahrem vesikaları çalan vatan haini hırsızların yakalanması lâzımdır.

Bakın, kimler zan altında kalıyor:

1) Bir kere Millî Birlik Komitesi üyeleri zan altındadır. Çünkü 27 Mayıs 1960 hareketinin başında olan bu üyeler devletin bütün evrakına ve idaresine bilfiil el koymuştur. Bu arada tevkif olunan bütün bakanların gizli veya açık yazıları, dosyaları da onların eline geçmiştir. Bu sebeple yalnız onların elinde bulunması gereken böyle mahrem vesikalar ancak onlardan biri tarafından dışarıya aktarılabilir.

2) Millî Birlik Komitesine girmedikleri halde ihtilâle katılan ve bakanları tevkif eden subaylar ve Harbiyeliler de şüphe altındadır. Namık Gedik'in evi aranırken bu ya-

zıları bulan bir subay veya Harbiyeli onu kendine saklayarak sonradan dışarıya ifşa etmiş olabilir.

3) Millî Emniyet mensupları da şüphe altındadır. *Yön*'de yayınlanan metin Namık Gedik'e verilen aslı değil de onun bir kopyası ise bu kopya ancak Millî Emniyet arşivlerinden elde edilerek dışarı çıkarılabilir. Bu takdirde de Millî Emniyet'in, hiç olmazsa arşivine bakan mensupları şüphe altında kalır.

4) İçişleri Bakanlığı da şüphe altındadır. Namık Gedik'in evrakı normal olarak bugünkü İçişleri Bakanlığı dosyalarına intikal ettiyse, onun ifşa edilmesinden bütün yüksek kademeleriyle İçişleri Bakanlığı sorumludur.

5) *Yön* mecmuasının sahipleri ve sorumluları ile o yazıyı yayınlayan imzasız yazıcı da şüphe altındadır. Çünkü bunlar gizli vesikaları ne Millî Birlikçilerden, ne ihtilâle katılan subay ve Harbiyelilerden, ne de Millî Emniyet ve İçişleri Bakanlığı mensuplarından değil de büsbütün başka bir vasıta ile elde etmiş olabilirler. Bu vesikaları gizli usullerle değil de sokakta bulmuş olmasalar bile yayınlamaları yine ağır bir suçtur ve bu davranış millî sorumluluk duygusundan tamamı ile yoksunluğu gösteren açık bir delildir.

Şimdi resmî makamlara hitap ediyorum. Bu resmî makamlar Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Ankara Savcılığı, Millî Emniyet Servisi ve Emniyet Genel Müdürlüğüdür.

Bu yazım bir ihbardır. Millî Emniyet'in mahrem vesikaları çalınmış ve yayınlanmıştır. Bunu çalacak kadar ustalık gösteren hırsızların devlet muhaberatını, Genelkurmay plânlarını, gizli emirleri de elde ederek yaymaları kabildir. Demek ki millî güvenlik tehlikededir.

27 Mayıs günü Namık Gedik'in evinde arama yapan subaylar kendiliklerinden başvurarak olayı açıklayacak bilgileri adlî mercilere vermeli, tabiî senatörler derhal

toplanarak aralarında solcu unsurlar olduğu hakkındaki söylentileri yalanlayacak bir bildiri ile bu işin kendileriyle ilgili tarafını aydınlatmalıdır. Nitekim *Yön*'ün imalı bir ifadesinde "*Ahmet Yıldız'ın bu işten en çok üzülen şahıs olduğu*" kaydı vardır. Bunun ne demek olduğu açıklanmalıdır.

Vatandan, milletten dem vuran Yöncüler gerçekten vatan ve millet kaygısında iseler bu gizli vesikaları hangi kanaldan elde ettiklerini kendiliklerinden açıklamalı ve Fuat Doğu Paşa'nın özel konuşmasında söylediğini iddia ettikleri şeyleri nasıl öğrendiklerini Türk kamu oyuna bildirmelidir.

Yöncülerin bu yiğitliği gösteremeyecekleri muhakkak olduğu için resmî makamlar derhal ve şiddetle harekete geçerek devlet sırlarına kadar uzanan vatan ve millet hainleri kimlerse onları ortaya çıkarmalı ve resmî sırlarının çocuk oyuncağı haline geldiğini görerek yarınından kaygı duyan Türk milletine gerken güven verilmelidir.

(7 Ekim 1964), *Ötüken*, 15 Ekim 1964, Sayı: 10

Düşmanlara Koz Veriliyor

27 Mayıs 1960'tan sonraki ayların birinde, durumun Türkiye için siyasî bakımdan pek sağlam gözüktüğü bir sırada, Kıbrıslı bir öğrenci bana: "*Rumlar yakında Türklere karşı harekete geçeceklerdir*" demişti. Tecrübesiz bir gencin bu kanaatine katılmamış, bunu nerden çıkardığını sormuştum. Çünkü o zaman Adada ne 10.000 Yunan askeri ne de ağır silâhlar vardı. Hattâ yerli Rumlar bile henüz gereğince silâhlanmamıştı. Böyle bir durumda Rumlar neye güvenerek Türklere saldıracaklardı? Bunu öğrenciye sordum: "*Türkiye'deki iç çekişmelerden, milletin iki kampa ayrılmış olmasından faydalanacaklar*" diye cevap verdi.

Zaman genç öğrenciyi haklı çıkardı. Rumlar bütün fırsatları kullandılar. Biz burada birbirimizi yer ve edebî şantajlarla vakit geçirirken zayıf durumdan kuvvetli duruma geldiler.

Dikkat olunursa bugün de, aynı duruma gelinmiştir. Parti kavgaları, perde arkası oyunlar, Zonguldak olayları, mebus maaşlarına zam, solcu tahrikler, demeçler, tavizler, kitap toplamalar ve arkasından Kıbrıs'ta Rum hareketi...

Yabancıya, hele düşmana koz vermede eşimiz yok. Kafalar işlemiyor. Siyasî tahmin yapan politikacı bulunmuyor. Üstelik de memleket mukadderatını yönetenler

ne kısa, ne de uzun vadeli bir millî siyaset güdemiyor. Günlük politika ile bir devlet ancak bu kadar idare edilir.

Yunanlılar 10.000 askeri Kıbrıs'a sokmadan önce Türk çetecileri sokulacaktı. Onlar davranmadan önce azık ve cephane stokları yapılacaktı. Böyle ufak işlere tenezzül olunmayıp iç politika tertipleri, parti transferleri, sosyal adalet, reform, reform, yine reform gibi önemli ve büyük işlerle uğraşıldı. Ancak yumurta kapıya geldikten sonra Kıbrıs'a dönüldü.

Şimdi pirincin taşını ayıkla bakalım. Savunmada kalmayı siyasî marifet sananlar, düşmanın teşebbüsü ile harekete geçenlere belki bir şey olmayacak. Millet tatlı bir uykudan sert bir darbe ile uyandığı zaman akıllar başa gelecek ama o zaman da iş işten geçmiş olacak.

Uyanalım. Elimizde çok imkânlar var. En iyi savunmanın saldırı olduğunu artık öğrenelim. Kendi kozlarımızı kullanalım. Basiretli yapılan her hareket beynelmilel cihan piyasasında yapanın yanına, haksız da olsa, kâr kalıyor. Haklı davamızı yozlaştırmadan biz de öyle yapalım. Bunun neler olduğunu, iş başındakiler şüphesiz herkesten iyi bilir.

İhtiyatkârlığı korkaklık derecesine getirmekle yalnız kaybederiz. Atılganlık, tehlikeyi göze almak, kazancın baş şartıdır.

Yaşamaya en çok hak kazananlar, ölümü göze alanlardır.

(17 Mart 1965), *Ötüken*, Mart 1965, Sayı: 15

Birleşmiş Milletler İdeali

TÜRK milletinin saflığı, dışardan gelen sosyal akımlara kapılmaktaki aşırılığı ile göze çarpmaktadır. Kapılanların ön safında aydınlar gelmekte ve bunlar halk tabakasını da kendileri gibi olmaya zorlamaktadır.

İslâmiyetten önceki çağda millî şuur çok yüksek olduğu için yabancı kültürün kötü etkisine aydınlar arasından karşı çıkanlar görülmüş ve bunlar dediklerini yaptırmışlardır. Kunlar ve Gök Türkler zamanındaki iki kişiyi örnek olarak göstereceğim: İkisi de günümüzün başbakanı seviyesinde olan bu aydınlardan biri, Kunlar çağındaki Çun-hang-yue (bunun Türkçe adını bilmiyoruz), öteki de Gök Türkler çağındaki Bilge Tonyukuk'tur.

Bu ikisi Çin âdetlerinin ve Budizmin kabulüne engel olmuşlardır. İşin önemli tarafı ise ikisinin de Çin'de doğmuş ve Çin kültürüyle yetişmiş olmalarındadır. Bugün bir Batı ülkesinde doğup öğrenimini orada yapan değil, birkaç yıl orada kalan, hatta yalnız o ülkenin dilini bilen aydınlar arasındaki aşağılık duygusuyla ölçüştürüldüğü zaman bu davranışlardaki büyüklük bütün parlaklığı ile ortaya çıkmaktadır. Bugünün Batı kültürüyle yetişmiş gerçek aydınları arasında, aşağılık duygusundan uzak küçük bir azınlık vardır ki bunların hepsi milliyetçi ve Türkçü'dür.

İslâmlık çağındaki Türklerin, İslâmlığı, Türklüklerini unutarak benimsemelerindeki trajediyi bir yana bırakarak, Batı medeniyetine girerken kapıldığımız tesirlere kısa bir göz atalım: Önce parlamentarizm hastalığı... Fransa'yı gören, gözleri kamaşan aydınlarımız Fransa'daki parlaklığın parlamentodan geldiğini görerek veya sanarak bizde de aynı usul uygulanırsa her güçlüğün çözüleceğine inandılar. Fransa'da tek millet, Osmanlı İmparatorluğunda birçok millet olduğunu düşünemediler. Bir Osmanlı parlamentosunda Türklerin azınlıkta kalacağını, başkalarının söz sahibi olacağını tarihî safiyetleriyle idrak edemediler.

1908 meşrutiyetinde *"hürriyet, müsavat, uhuvvet"* prensipleri ortaya çıktı. Uhuvvet yani kardeşlik Osmanlı İmparatorluğundaki bütün unsurların kardeş olmasıydı. İmparatorluk milletleri sarmaş dolaş olurken buna ciddî olarak inananlar yalnız saf Türklerdi. Silâhları Türk kanına bulanmış komitacı Balkanlıların ve Osmanlı devletini yıkmak için daha o zamandan beri İngilizlerle anlaşmış Arapların böyle bir şeye inanmayacakları belliydi.

Cumhuriyetten sonra dış siyaset manevraları dolayısıyla ortaya çıkan Türk-Rus dostluğu da, gerçek komünist olanlar dışında, bir hayli aydını tesiri altında bıraktı. Bunlar mazinin artık unutulduğuna, yeni bir çağın başladığına, Batı emperyalizmine karşı Ruslarla dostluğun zaruri olduğuna, Ruslar'ın Türkiye aleyhinde artık kötü niyetleri kalmadığına inandılar. Rusya, Boğazlar'da üs Doğu Türkiye'den toprak isteyinceye kadar tatlı uykularından uyanmadılar.

İkinci Cihan savaşından sonra da aydınların gözünü bağlayan büyü Birleşmiş Milletler ideali oldu. Kore savaşına katılan tugayımızdan her söz açılışta Türk milletinin Birleşmiş Milletler ideali uğrunda kan döktüğü söylenip durdu. Hiç kimse "Birleşmiş Milletler" arasında Rusya'nın

da bulunduğunu, o Rusya'nın Kuzey Kore ve Komünist Çin'e silah yardımı yaparak Birleşmiş Milletler ordusuna karşı dolambaçlı yollardan savaştığını ve Türk tugayının çok ileri bir hatta yalnız Türkiye için çarpışmakta olduğunu hatırına getirmedi.

Türkler tarihî saflıklarıyla yine kendilerinden geçtiler. Kırk yıllık "Çin"e İngilizce veya Amerikanca "Çaynez" demekten başlayarak insanlığın menfaati için kan döktüklerine inandılar. Birleşmiş Milletler'deki her milletin ebedî kardeş olduklarını sanarak yine tatlı Oğuz uykularına daldılar.

1963 Noelinde Kıbrıs Türkleri kırgını başlamasaydı bu uyku sürüp gidecekti.

Bu kaçıncı hayal kırıklığı, kaçıncı aldanış?

Kafası yanlış işleyen, muhakemesi donmuş aydınlarla Türk milleti bir uçurumdan öteki uçuruma sürüklene sürüklene işin sonu nereye varacak?

Bir yandan Ümmetçilerle Nurcular şeriat prensipleriyle bizi Araplaşmaya sürüklerken öte yandan Marksistler ve aşırı solcular sosyal adalet vaadiyle Moskoflaşmaya doğru götürmek istiyor.

İnsanların kardeş olduğu ve olacağı kuruntusundaki başka bir grup, milliyetçiliği lüzumsuz bir engel sayarak Türk milletini hümanizme, Amerikanlığa çekmeye uğraşıyor.

Millî ahlâkın baltalanmasının doğurduğu faydacı bir grup ise tam bir yozlaşma içinde, hayvanî bir ihtirasla kazanç ve eğlence ardındadır.

Athenagoras, Amerika'dan Türkiye'ye gelerek Ortodoks başpapazı olduğu zaman resmî makamların siyasî sebepli tutumları bir yana, halktan, hele aydınlardan gördüğü itibar, her şeyin olup bittiğine, kardeşliğin başladığına inanan saf düşüncenin sonucu idi.

Başpapaz, Kudüs'e giderek Papa ile görüştükten sonra aklı başına gelen aydınların yarın yeniden bir gaflet uykusuna dalmaları için tek ilaç millî şuurdur. Millî şuurlu öğretmenlerin yetiştireceği yeni nesiller, millî şuuru besleyecek okul kitapları, propaganda yayınları, millî şuuru geliştirecek radyo yayını, filim, tiyatro vb... Yoksa Birleşmiş Milletler reklâmı arasında uyuşmak mukadderdir.

Birleşmiş Milletler ideali denen şey bir andlaşma methidir ve uluslar arasındaki bütün anlaşmalar gibi geçicidir. Ne kadar süreceğini kimse kestiremez. Kesin olarak bilinmesi gereken nesne bunun da ebedî olmadığı ve daha şimdiden imzalarını düşünmeden onu bozanların bulunduğudur.

Ebedî bir andlaşmaya inanmak fertler için bir budalalık, fakat milletler için intihardır.

Bu ne biçim bir Birleşmiş Milletler idealidir ki içlerinden bazıları diğer bazılarıyla açıktan veya dolambaçlı olarak Kora'da, Laos'ta, Viyetnam'da çarpışır? Nasıl bir idealdir ki içlerinden biri, bir grup adına, ötekilerini can evinden vuracak bir üs olur da karşı taraf bunu ancak mukabil tehdit ve tedbirle önler?

Birleşmiş Milletler idealinin gülünç iflâsına, daha doğrusu iflâsının anlaşılmasına en kesin tanık Kora'da savaşan Türk gazilerinin, kazandıkları madalyaları Birleşmiş Milletlere geri vermesidir.

Gerçekleri görmek ve hayale kapılmamak mecburiyetindeyiz. Birleşmiş Milletler ideali diye bir şey yoktur. Birleşmiş Türkler idealinin kabul olunmadığı bir devirde Birleşmiş Milletler idealinden bahsetmek, ev yapamayan adamın saray yapmasından bahsetmek gibidir. Ancak bir dış politika konusu olan ve yalnız Dışişleri Bakanlığı'nın yürüteceği Birleşmiş Milletler meselesini millete mal etmek, demiryoluna başını dayayıp uyumaktan farksızdır. Yaşamak isteyen uyanık olur ve yalnız kendi millî çıkar-

larını düşünür. Komünizme karşı kurulmuş NATO'nun ortaklarından İngiltere'nin Komünist Çin ve Küba'ya makine, silah, yiyecek ve kamyon satması millî bencilliğin nerelere kadar vardığını göstermektedir.

Bizi uyuşturan bu fanteziyi şöyle bir tarafa bırakalım da şimdilik yalnız "Birleşmiş Türkiye ve Kuzey Kıbrıs" ülküsüne sarılalım, yeter...

(14 Mayıs 1964), *Ötüken*, 15 Mayıs 1964, Sayı: 5

Tarihin Akışı Değiştirilemiyor

İNSANLAR daha iyi ve kutlu bir hayatın özlemi içindedirler. Zekânın gelişmesiyle içinde yaşadığı sefaletin korkunçluğunu kavrayan insan, bahtiyar olmak için bir yandan enerji harcarken bir yandan da mânevi yönden bunun sebeplerini hazırlamaya uğraşmıştır.

Daha iyi ve güzel bir hayat için bazen gerçekçi, bazen ülkücü, bazen de hayalci ilkeler ortaya atılmış, tarih bu ilkelerin çarpışmasıyla dolup taşmıştır.

Gerçekçi ilkeler uygulanması kolay, akla yatkın gelen, kısa vadeli ve büyük fedakârlık istemeyen ilkelerdir. Türkiye'nin sanayileşmesini istemek gerçekçi bir düşüncedir. Uygulanması kolay olduğu için her aklın kabul edeceği niteliktedir. Kısa vadelidir. En çok 40-50 yılda gerçekleşecek bir plâna muhtaçtır. Büyük fedakârlık istememektedir. Yapılacak en büyük fedakârlık 40-50 yıl için çalışma saatlerini biraz artırmak, sarfiyatı biraz sıkmak gibi basit tedbirlerden ibarettir. Millet hayatında 40-50 yıla çok denemeyeceği gibi masrafından kısmak da ciddi bir fedakârlık sayılamaz.

Ülkücü ilkelerin uygulanması güçtür. Bunlar her aklın kolaylıkla kabul edemeyeceği kadar parlak ve heybetli düşüncelerdir. Uzun vadelidirler ve sonsuz fedakârlık, kan ve can vergisi isteyen nesnelerdir. Fakat milletlerin gönlünü sevinç ve heyecanla dolduran yürütücü kuvvet-

lerdir. Tarihin en büyük kahramanlıkları ve fedakârlıkları bunlar uğrunda yapılmıştır. Çetin çarpışmalar isteyen ülküler, çetin savaşçılar yetiştirmek bakımından da olağanüstü ortamlardır. Ülkücü ilkeler, uğrunda çarpışan insanları yükseltip Tanrı'ya yaklaştıran ilkelerdir.

"*Kızılelma*" bunlardandır.

Dünyada en büyük hak yaşamaktır. Ülküler, insanları bu haktan vazgeçirecek kadar büyük ve kuvvetlidir. Kabul etmelidir ki yüz binlerin hayattan vazgeçmesinde görülmemiş bir ululuk ve yücelik vardır.

Hayalci ilkeler, gerçekleşmesine imkân olmayan, hasta beyinlerde türemiş serseriliklerdir. Kendini insanlara sevdirerek değil, aldatarak veya zorbalıkla kabul ettirebilir. Mekadonyalı İskender'in bütün insanları tek millet yapmak istemesi buydu. Anarşistlerin hükümetleri kaldırmak istemesi de budur. Son örneği ise komünizmdir.

Fakat tarihin akışı değiştirilemiyor. Sömürücülük diye ilân ettikleri, düşman sayıp savaş açtıkları burjuva metodlarına Kremlin komünistleri yavaş yavaş dönüyorlar. Çünkü kırk yıllık hayalin kendilerine neye mal olduğunu anlamaya, malihülyadan ayılmaya başladılar. İnsanlarda anadan doğma "mülkiyet" düşüncesinin, "hürriyet" sevgisinin, "millet" ve "din" duygularının olduğunu anladılar. Dönüyorlar. Sovyetlerdeki bütün milletler kültür bakımından ilerleyip direnecek duruma geldiği için artık ister istemez kaytarıyorlar.

O eski bayağı ve utanmaz komünist urcûfelerini şimdi Çinlilerle Arnavutlara bir de bizim memleketteki solaklara bıraktılar.

1964'te Rusya'yı gezip de intibalarını yazan Yugoslav Edebiyat Profesörü Dr. Mihaylof'un şu satırları ibretle okunmaya değer:

Bilhassa Rus gençleri, kapitalist düşüncelerin, memleket içinde geniş çapta yayılmasına yol açmakta ve Kremin'i tehdit etmektedir.

Rusya'da, son yıllarda doğan ve sür'atle gelişen orta sınıf halk, politika değil, iyi ve yüksek bir hayat seviyesi peşindedir ve bu haklarını elde edebilmek için de, hükümetle, her türlü eski kafalı bürokrat idarecilerle mücadele etmektedir. Gelişmelere bakılacak olursa, Sovyet Rusya'nın yüzdeyüz kapitalist bir ülke olarak belirmesi uzun yıllara değil, önümüzdeki birkaç yıla bağlı olan bir mesele olarak kabul edilebilir.[1]

Görülüyor ki tarihin akışını değiştirmeye yeltenenler, sonunda beyinsiz kafataslarını gerçeğin kayasına çarpacaklardır. İşçiye hak tanınması başka şey, onun medenî bir topluluğa hâkim olması başka şeydir. Toplum hâkimi daima "burjuva" denilen aydın ve yürütücü sınıf kalacaktır. İşçinin hâkimiyeti, milletleri Hotanto durumuna getirmekten başka sonuç veremez.

Yugoslav profesörünün yazısı bizdeki solcu hayvanların gözünü açar mı, sanmıyorum. Onlar Mihaylof hakkındaki hükümlerini elbette vermişlerdir. Faşist ve gerici...

(15 Eylül 1965), *Ötüken*, 24 Eylül 1965, Sayı: 21

---

[1] *Yeni Gazete*, 25 Temmuz 1965.

İlericiler

DİSİPLİN, medeniyetin getirdiği bir davranış şeklidir. Medeniyetin doğurduğu meseleler birçok fedakârlığı gerektirdiğinden insanlar hürriyetlerinden, haklarından ve çıkarlarından vazgeçmek suretiyle bu disipline uyarlar.

Bugünün medeniyetinde romantik hürriyet yoktur. Hürriyet yalnız vicdanlarda ve kafaların içindedir. Davranış hürriyeti geri kalmış toplumların işidir. Hürriyetin sınırsızlığı ise ancak hayvanlara mahsustur.

Kendilerine "ilerici" ve kendileri gibi düşünmeyen herkese "gerici" diyen bir züppeler ve hayvanlaşmış insanlar topluluğu işte bu sınırsız hürriyeti istiyorlar. Bir topluluğu diri tutan disiplinlerden hiçbirini tanımak istemiyorlar. Kanunlarda işlerine gelmeyen maddeleri kaldırmak davasını güdüyorlar. Ahlakı tahrip etse dahi basının kayıtsız hürriyetini savunuyorlar. Serbest aşk istiyorlar.

Kanunlar hürriyeti kısmak, yani insanları hayvanlıktan kurtarmak için yapılır. Kanunlar kötülük yapmak hürriyetini, toplumu yıkmak hürriyetini, ihtikâr hürriyetini, cinayet hürriyetini önlemek için yürürlüktedir. Bir toplumu diri tutmak için gerekirse fikir hürriyetine de gem vurulur. Her toplumun ayrı bir mizacı, ayrı allerjisi, ayrı eğilimi vardır. Bunun dışına çıkılmaz. Çıkılınca rezalet ve fecaat olur.

İsveç, Norveç ve Danimarka'da kadınlar için sun'i aşılama ile gebelik kanunu vardır. Aslına bakılırsa sağlam nesil yetiştirmek için bu usul pek yerindedir. Ama bu yerinde olan işi gel de Türkiye'de uygula bakalım. Yer yerinden oynar. Çünkü Türk Milleti'nin düşünüş tarzı, ahlâk prensipleri ve insanlık gururu büsbütün ayrıdır.

Basın hürriyeti de böyledir. Her şeyi sayıp söyleyemezsin. Basında fikir ve duygu değeri, bilim gerçeği, millî fayda unsuru olmalıdır. Bunların hiçbiri yokken, basın hürriyeti adına ahlâk veya sinir bozucu, millî duyguyu incitici yazılar yazmakla hangi insanî fayda sağlanır? Fikrin bir sıhhati olmak lâzımdır. Erkek ve kız kardeşlerin birbirleriyle evlenmesini savunan fikir, fikir midir?

Şu sön günlerde Babeuf üzerinde koparılan fırtına kadar gülünç bir davranış olabilir mi? Acaba Babeuf dünyaya gelmeseydi insanlık, hattâ Fransa ne kaybederdi? Bu adamın eserinde Türk kanunlarına göre suç unsuru bulan savcı yanılıyor da onu savunanlar mı doğruyu söylüyor? Yasa gerektirdi mi, Kürt Said'in eserleri nasıl toplatılıyorsa Frenk Babeuf'ünküler de öyle toplatılır.

Babeuf için gösteri yapan zavallılar bu davranışlarıyla tarihe geçeceklerine inanıyorlarsa ne mutlu onlara!... Hele mahkemeye kadar gelerek kendisini sanıklar arasına kattıran kahramana hiç diyecek yok. Yalnız bir küçük nokta: Bu muhteşem kabadayılığı sıkıyönetim zamanında yapmalıydılar.

İlericilerin savunduğu serbest aşka gelince, onların istediği bu hürriyet yalnız ve ancak hayvanlarda vardır. Pagan Roma'nın serbest aşk yüzünden nasıl rezaletlere sahne olduğu unutulmamalıdır. Dinlerin erkek-dişi ilişkileri üzerindeki baskısı da bu rezaletlere karşı sosyal bir tepkiden başka birşey değildir.

İlerici-gerici tabirlerini komünistler çıkarmıştır. Eskiden *terakkiperver* ve *mürteci* kelimeleri vardı. Fakat bugünkü ilerici-gerici anlamında kullanılmıyordu.

Bugün herkes tarafından kullanılan bu kelimeler aşınmış, mânâsız, medlûlsüz hâle gelmiştir. Hele kendilerine ilerici diyen iğrenç maskaraları gördükten sonra namuslu insanlarda bu kelimeye karşı bir düşmanlık bile belirmiştir.

İlerlemek, yurtta herkesi en aşağı ilkokuldan geçirmek ve dünya çapında üniversiteler kurarak dünya çapında bilginler yetiştirmektedir.

İlerlemek yurtta yüksek bir ahlâk seviyesi ve aile düzeni, fertler arasında sevgi ve saygı yaratmak, her türlü ahlâksız ve anormal fert ve akımları tasfiye etmek, hak ve ahlâk düşüncelerini kafalara sokmak, siyasî sınırlar dışında kalan soydaşlara yardım elini uzatabilmektedir.

Yoksa ilerlemek fikir ve düzen bozucu yazılar yazmak veya yazıları Türkçeye çevirerek milleti birbirine düşman sınıflara bölmek, çirkin ve ahlâksızca yayınlar yapmak, millî mukaddesatla alay etmek ve yabancılara sinsi sinsi uşaklık etmek değildir.

(8 Aralık 1964)

Ötüken, 15 Aralık 1964, Sayı: 12

Sosyal Yüzsüzlük

BİR milletin dertlerini açık yürek ve iyi niyetle konuşmak varken, eksiklerle yanlışları yurtseverlik duyguları içinde tenkid etmek dururken her konuyu, her çareyi yalnız kendisi bilirmiş gibi tavır takınıp da kendisi gibi düşünmeyenlere hınçla, kinle saldıran, iftira atan o türedi yok mu, işte vatan haini, millet düşmanı tipinin müşahhas örneği odur.

Sen, başka hâkimiyetlerdeki Türkler'den mi bahsettin? Türedi hemen karşındadır. Seni emperyalistlikle suçlayacaktır. Türk soyunun üstünlüğünü söyledin, azınlıkların ihanetinden mi söz açtın? Sana kafatasçı diyecektir. Gelenek, mazi, din lüzumludur mu dedin? Gericiliği yapıştıracaktır.

Ve arkasından aynı plâk tekerlemeleri: Sosyal adalet, ağalar, üretim araçları, alt yapı-üst yapı, derebeğlik sistemi falan, filan...

Türediye göre ağaların toprağını alıp kollektif çiftlik kurdun mu ortalık hemen güllük gülistanlık olacaktır. Üretim araçları devletin olunca asalaklar ortadan kalkacak, atom çağına gireceğiz. Sosyalizm sihirli bir değnektir. Zaten Namık Kemal sosyalistti. Atatürk ise ileri sosyalistti. Rusya bize yardım etmeseydi Kurtuluş Savaşı olur muydu? O Kurtuluş Savaşı ki Türk işçi ve köylüsü-

nün kapitalistlere karşı ayaklanmasından başka bir şey değildi.

Bu herzeleri bıkmaksızın döktüren türedi, içki masası başından savurduğu tekerlemelerle bütün meseleleri bir çırpıda çözüveriyor.

Halbuki tarihin bir akışı, milletlerin sosyal kanunlara bağlı oluşu vardır. Taş çatlasa, bir toplumu bu kanunlar sınırının dışına itemezsin. Milliyetçilik sosyal bir kanundur. Yüz bin yıl mı, beş yüz bin yıl mı, her ne kadarsa, insan topluluklarının olgunlaşa olgunlaşa vardığı bir sonuçtur. Bunu kaldıramaz, yok edemezsin. İnsanları tek millet yapmak isteyen Makedonyalı İskender gibi budalalar çıkmış, bu gayeye varmak için İran'a Yunanlı göçmenler getirmek gibi çocukça davranışlar sonunda sapıtarak kapıldığı yarı-tanrılık iddiası içinde yok olup gitmiştir.

Komünistler de milletleri inkâr ederek işe başladıkları halde üç-beş yıl geçmeden çarların siyasetine vâris çıkmış, millet düşüncesine söve söve milliyetçilik yapmak gibi bir garabete düşmüştür. Çünkü milliyetçilik ölmez bir fikir ve yüzlerce yüzyılın muhassalasıdır.

Komünist rejimdeki Rusya'da Troçki ile Yahudiler'in, Stalin'le Gürcüler'in tasfiyesinde Rus milliyetçiliğinin şuuraltı hamlesini görmemek için kör olmak lâzımdır. Komünizm milliyetçiliği reddediyor idiyse Kızıl Çin neden Rusya'dan toprak istiyor? Neden tarihî miras diye, bir zamanlar kısa bir süre ele geçirmiş olduğu topraklarda hak iddia ediyor?

Tarihî mirasın sözü mü olur? Bu bir milliyetçilik terimi değil mi? Nüfusu fazlaysa onları neden Rusya'ya yollayarak Sovyet vatandaşlığına kabul ettirmiyor? Çin veya Sovyet vatandaşı olmak arasında ne fark var?

Komünist nazariyatına göre fark olmamak gerek ama oluyor işte... Çünkü milliyetçilik ana sosyal kanundur. İnsanlar var oldukça milletler ve bunun sonucu milliyet-

çilikler de var olacak ve milletler, zaman zaman, millî çıkarlar yüzünden çatışacaktır.

Bu, böyle olduğu halde, türedi bunları bilmemezlikten gelir. Çünkü satılmıştır. Ya dışardan beslendiği için, yahut işlediği ağır bir suçun belgeleri kendisini oynatanların elinde olduğu için görmemezlikten gelecektir. Artık ipliği pazara çıktığı, kime uşaklık ettiği belli olduğu halde direnecek, tepinecektir. Tepinmeye mecburdur. Aldığı direktife göre kılık, fikir, taktik değiştirecek; dün burjuva diye sövdüğü Namık Kemal'i bugün sosyalist diye göklere çıkaracak; dün kara dediğine bugün ak demekten utanmayacaktır. Utanmak da nedir? Burjuva uydurması değil mi?

Yıllardır memleketimizde uygulanan yanlış, yetersiz, hattâ olumsuz öğretimin sonu olarak yetişen manevî değerlerden yoksun, kafası iyi işlemeyen ve hepsinden kötüsü "rahat" ve "kolay kazanç" ardındaki maddeci nesil, bu materyalist balonlara pek çabuk kanmaktadır. Onların ağzında da sosyal adaletten başka lâf yoktur. "*Sosyalizmden başka kurtuluş yolu yoktur*" tekerlemesiyle bütün çapraşık davaları çözüveren bu zavallılar, birçok yerlerde, kendisine verilen toprağı yine ağaya devrederek gönül rızasıyla ırgat durumuna geçenlerin nedeni, niçini üstünde beyin yoramamaktadır. Sokağın ve kırların sefaletinden lüks konağa alındıktan sonra konfora dayanamayarak yine sokağa kaçan çingene kızının ruhî durumunu düşünmeden hüküm verenler gibi, bu zavallılar da yüzlerce yıllık alışkanlık, gelenek, zaruret ve ruhî durum gibi âmilleri hesaba katmadan sihirli değnek masalıyla avunup avutmaya çalışıyorlar.

Hele bir sosyalizm ilân olunsun her şey güllük gülistanlık, öyle mi? Öyleyse yüzbinlerce insan neden ölümü göze alarak sosyalist ülkelerden kapitalist ülkelere kaçıyor? Neden hâlâ dünyanın en ileri ülkeleri kapitalist-

ler tarafında? Kuzeyin ileri ülkelerindeki sosyalizmin (yâni sosyal demokratlık yahut hıristiyan sosyalistliğin) türedilerin ileri sürdüğü sosyalistlikle adaşlıktan başka ne benzerliği var? O ülkeler önce ilerlediler, sonra sosyalist oldular. Başlarında hâlâ kıralları, şatolarında hâlâ kontları ve baronları var. Ama herkes bolluk içinde ve bahtiyar. Çünkü bu, tarihî bir gelişmenin sonucudur. Türedi ise önce sosyalizmini (hem de nasılını) ilân edip sonra gelişmek istiyor ama olmuyor işte. Tabiatın olduğu gibi toplumun da kanunları var: Çocuk kuvvetlenir, sonra yürür. Önce yürüyüp sonra kuvvetlenmez.

Türk milletinin dâvası yüksek millî şuur ve millî inanç, yâni kuvvetli milliyetçilik içinde başarılacak dâvadır. Milliyetçilik yâni Türkçülük ilkeleri içinde akıl, bilgi ve metodla çalışarak sonu getirilecek bir konudur. Sihirli değnek dâvası değildir. Cumartesi günleri de tatil yaparak, genelevler kurarak ve turistlere hoş görünerek çözülecek dâva değildir.

Memlekette ne kadar beyinsizin öttüğünü anlamak için cumartesi tatili ve genelev teklifi gibi ahmaklıklara (aynı zamanda ahlâksızlıklara) bakmak ve demokrasinin düştüğü sefaleti görerek toparlamak lâzımdır. İş başındakilerin. "Demokrasi elden gidiyor" naralarından ürkmeyerek tedbir almaları, her işin başına o işin uzmanını getirmeleri, demokratik metodların vatan düşmanlarını koruyan aksaklıklarını pek yürekle gidermeleri, gerektiğinde zamanla yozlaşmış kurumları koparıp atmaktan çekinmemeleri lâzımdır. Yoksa bu sosyal yüzsüzlük sürüp gidecek, Türkiye'yi bilinmeyen ve istenmeyen yönlere doğru iterek önümüzdeki yüz yıl için büyük millî felâketlere yol açacaktır.

(7 Kasım 1964), *Ötüken*, 14 Kasım 1964, Sayı: 11

Ahlakî Adalet
1500 Harbiyelinin Macerası

1944-1945 YILLARINDA Irkçılık-Turancılık davasından dolayı tutuklu bulunduğumuz sırada, bunun son aylarını geçirdiğimiz Tophane'deki Askerî Cezaevinde ilgi çekici bir olay geçti: Casusluktan sanık bir er, cezaevinden kaçıp yakalandıktan sonra prangaya vuruldu. Hayat hikâyesi şöyle idi:

Lisenin son sınıfında bir tek dersten dönerek mezun olamamış. Kendisine göre, haksızlığa uğrayarak döndüğü bu dersin öğretmenine düşman olmuş. İstikbalinin mahvolduğunu düşünerek kendisini mahvetti diye telâkki ettiği öğretmene karşı düşmanlığı kin haline gelmiş. Kin burada da durmamış. Öğretmenden öğretmenin mensup olduğu topluma, yani Türk milletine sıçramış. Talihsiz, aynı zamanda iradesiz ve şüphesiz ahlâksız olan bu genç, Türk milletine düşman olunca kendi istikbalini mahveden bu milletten intikam almaya karar vermiş. Askere alındığı zaman, kültür seviyesi dolayısıyla kendisini 1. Ordu Karargâhında yazıcılığa kadar getirmişler. Ordunun bütün gizli yazışmaları, çift aylı tezkereler hep elinden geçtiği için bunların kopyalarını çalarak, sırf Türkiye'ye kötülük olsun diye, önce Alman konsolosluğuna, onlardan yüz bulamayınca da Rus konsolosluğuna götürmüş. Ruslar tabiî, mal bulmuş Mağribî gibi kabul ettikleri bu

gençten bir hayli faydalandıktan sonra durum anlaşılarak genç yakalanmış.

Bu acıklı olaydan çıkan sonuç şudur: İnsanları en çok çileden çıkaran şey haksızlığa uğramaktır. Tepkiler, haksızlıklarla orantılı olarak derece derece serttir. Bazen de tepki yeni bir haksızlık olarak ortaya çıkar. İstikbali mahvolan gencin vatana ihaneti gibi.

Bunun birçok örneklerini yakın tarihimizde de görmüşüzdür. İttihad ve Terakki Fırkası'nın rezilce haksızlıkları, muhtelif partilerden bir çoklarını vatan ihanetine sürüklemiş, bu ihanet edenler arasında kültürlü, aydın, hattâ bilgin kimseler de bulunmuştur. Haksızlığa uğradığı için vatana ihanet eden adamın mazur görülecek hiçbir tarafı yoktur. O, yine bir haindir.

Ancak onun bu ihanetinde onu ihanete zorlayanların da suçu vardır.

Nasreddin Hoca fıkrasında olduğu gibi önündeki çukuru görmediği için çukura düşen suçlu, fakat o çukuru oraya kazan da yine suçludur.

Herkesin çok sağlam karakterli, yüksek ahlâklı olmadığı bir gerçektir. Yüksek karakterli insanlar hangi şartlar içinde kalırlarsa kalsınlar yurtlarına ihanet etmezler. Fakat karakteri zayıf olandan sinirleri zayıf olana kadar derece derece birçok insanlar ihanet etmeseler bile topluma küserler, köşeye çekilirler, bir ruh hastası olarak yurt için ebediyen kaybedilmiş insanlar haline gelirler. Onların bu duruma gelmelerine sebep olanlar suçludur. Memlekete fenalık etmiş kimselerdir.

Bu yazı peşrevinden maksadım henüz kanamaktaki yara olan bir konuya değinmek, 1500 Harbiyeli hakkında, hele bunların içinde hapis hayatı yaşayan talihsizler hakkında birkaç söz söylemektir. Onlardan gazete sütunlarında biraz bahsolunduktan sonra bermutat hepsi unu-

tuldu ve boynu bükük 1500 genç kendi kaderleriyle başbaşa bırakıldı.

Şimdi ben burada, vaktiyle bir askerî okuldan tardolunmuş ve üniformayı çıkararak başıbozuk elbisesi giymenin ızdırabını tatmış bir insan olarak bu eski Harbiyelilerin, kimse tarafından bilinmeyen, fakat ölçmek kabil olsa göklere kadar yükseleceği belli bulunan ızdırabından bahsetmek istiyorum.

Kendi maceramda ben, Türk kanunları bakımından haksızdım. Türkçü ve ırkçı olduğum için, Türk üniforması taşımasına rağmen Bağdatlı bir Arap olan Birinci Mülâzim Mesut Süreyya'ya selâm vermeyi reddettiğim için tardolunmuştum.

Fakat bu 1500 eski Harbiyelinin durumu büsbütün başkadır. Onlar "emre itaat" prensibi ile, arkadaşlık ve mertlik zihniyeti ile yetiştirilmişler, arkadaşlarını yalnız bırakmayı en büyük utanç saymışlardır.

Alarm verildiği zaman bu 500 genç, silâh başı edecek yerde herbiri bir bucağa sıvışıp kaçsaydı acaba makbul mü sayılacaklardı? Bugün subay olmaya lâyık görülmeyen bu çocuklara o zaman takımlar ve taburlar emanet edilebilecek miydi?

21 Şubatın da, 20 Mayısın da olacağı biliniyordu. Burada bir suçlu varsa bu 1500 çocuk değil, ayaklanmaların yapılacağını bildiği halde tedbir almayan, Talât Aydemir'le yakınlığı olanları Harbokulu'nda ve Ankara'da bırakan o zamanki hükümettir. Ortada elle tutulur bir delil yokken Talât'la yakınlığı olanları uzaklaştırmanın antidemokratik olduğunu söylemek pek çocukça olur. Mahkemenin beraat ettirdiği gençleri Harbokulu'ndan çıkarmak çok mu demokratiktir? Yıllardır sivil zihniyetin dışında, disiplin ruhu ile yetişen bu gençleri alabildiğine hürriyet içinde yaşayan üniversitenin şurasında, burasındaki boşluklara, gediklere yerleştirerek görev yaptığına inanmak

bile bile aldanmadan başka bir şey değildir. Bunlar, arasında maddî imkânsızlık dolayısıyla yüksek öğrenimini bırakanlar da bir haylidir ki bu da ayrı bir toplum yarasıdır.

Fakat hapiste olan Harbiyeliler daha büyük bir yaradır. Bütün siyasî davalarda olduğu gibi piyango onlara isabet ettiği için içerdedirler. Aralarında orta öğrenimini büyük güçlüklerle yapan, tahsil parasını sağlamak için tatillerde, hatta okul sürelerinde akşam vakitleri çalışarak Harbokulu'na kadar yükselenler vardır. Şimdi bu Harbiyelilerle azgın bir denizde saatlerce yüzerek karaya ulaşan fakat bastığı toprak parçasının çöktüğünü gören bir insan arasında ne fark var? Bunlar ne kadar güçlük, ne kadar sıkıntı ile yüksek öğrenime kadar yükselmişlerdir! Başlarına gelen felâketin kendilerini çökertmesi, ruh bakımından sarsıntıya uğramamaları, toplum için kaybolmamaları başlıca bir kaygı olmak lâzımdır. Adalet karşısında herkes eşittir demek eski bir Harbiyeli ile bir hırsız eşittir anlamına gelmez.

Adaletin, bugünlerde sözü çok edilen sosyal adaletin yanında bir de ahlâkî adalet vardır ki herkesin seviyesine ve yurda yararlılığına göre muameleye tâbi olması demektir. Vicdanların ve mantığın kabul ettiği gerçek adalet de budur.

Türkiye bir intikal çağında olduğu için bir takım haksızlıklar oluyor, ızdıraplar çekiliyor, birçok insanların geleceği karanlığa gömülüyor, çirkin işler yapılıyor. Diyelim ki bunlar, kaçınmak mümkün olmadığı için yapılıyor.

Fakat bir de önlenmesi elimizde olan şeyler vardır ki onları yapmamak millî bir suç olur. İnsanları kendi devletinden soğutan her haksızlık millî bir suçtur. Bugünlerde böyle bir davranış Balıkesir Cezaevindeki 21 eski Harbiyeliye karşı yapılmıştır. Bu 21 kişi, normal bir cezaevi olan bu binada, yaklaşan tahliyelerinden sonra girme-

yi tasarladıkları fakülteler için fikrî hazırlık yaparak, okuyarak ızdıraplarını azaltmaya çalışıyorladı. Birdenbire gelen bir emirle Bigadiç, Sındırgı, İvrindi, Dursunbey ilçelerine beşer kişi, Kepsut'a bir kişi olmak üzere dağıtıldılar. Sebep bir disiplinsizlik yapmaları değil, yeni infaz kanununa göre Balıkesir Cezaevinin yalnız hırsızlara tahsis olunması...

İnsafın o yerde nâmı yok mu?

Hırsızlar yani ahlâksızlar müşahede altında bulundurulacak diye ihtilâlciler yani yiğit kişiler, yahut buyruğa başeğen askerler yani ahlâklı gençler gayrısıhhî, gayriinsanî yapılara dağıtılacak. Hele arkadaşlarından ayrılarak Kepsut'a tek başına gönderilen o garip genç kim bilir hangi it uğursuzların yanında çile dolduracak?

Bunlardan Bigadiç'e gönderilen beş kişi iki buçuk metre çapındaki bir odaya tıkılmışlardır. Şahane bir odadır. Türlü haşarat yetmiyormuş gibi kene bile vardır ve fareler yatakların üzerinde gezinmektedir. Rutubetten perişandırlar. Küçücük odada soba kuracak yer yoktur. Beş yatak, beş bavul bu izbeyi tamamen doldurmaktadır. Ufak bahçelerinden bir su akmaktadır. Hayvanların da ortak olarak içtiği bu suyu her ihtiyaçları için kullanmaktadırlar. İçtikleri su da budur. Doktorun yaşanmaz diye rapor verdiği bu yerde bu gençlerin yatmasına vicdanlar nasıl razı oluyor? Burada, en iptidaî şartlar içinde doğup büyüyenleri bile yatırmak kalblere eza verirken, memleketin en aydın tabakasına mensup beş kişi burada nasıl barındırdıyor?

Şu memleketin haline bakın: Vatan haini Nazım Hikmetof Bursa'da, âdeta lüks içinde yaşatıldı. Şehirde dolaştırıldı. Karısının oraya gelip gece kalmasına izin verildi ve Hikmetof'un veledi burada peydahlandı.

Vatan haini Sabahattin Aliyef de Konya'da hastaneye naklolunarak aynı itibarı gördü.

Ama iş Türk Harbiyelilere gelince o zaman infaz sistemi işlemeye başladı. Soğuk ve rutubetin başladığı bu günlerde bu 21 genci sığındıracak bir yer mi yok? 15 milyarlık bütçesi olan devlet, tesadüflerin mağdur ettiği bu talihsizlerin sağlığını korumak, onların kaybolmasına engel olmak için birkaç bin liralık bir masraf yaparak bunları insan gibi yaşayacakları bir binaya götüremiyor mu? Böyle bir bina yoksa kiralanamaz mı? Bütçe imkânsızlığı mı? Mebus maaşlarına zam için 40 milyon liralık tahsisat ne kolay kabul edilmişti!...

Bu satırlarımla Adalet Bakanına hitap ediyorum:

Sayın Bakan: Büyük vaadlerle iş başına gelmiş bir hükümetin üyesisiniz. Bir haftada üç maddelik bir kanun çıkararak bu çocukların tahliyesini sağlayamaz mısınız? Bu gençlerin millet ve vatana bağlılığından kimsenin şüphesi olmazsa da uğradıkları haksızlıklar dolayısıyla yarın aralarından birkaç sapıtmış kimse çıkarsa bunun günahı onları bu hale getirenlerle son aylarını o berbat yerlerde geçirmek emrini verenlerde ve bu arada sizde olacaktır...

Bu çocukların gizli kalmış ızdırapları, yüzyıllardan beri çekilenlerin bir özetinden başka bir şey değildir. Ufak bir himmetle bunları dindirmek mümkünken bunu yapmayıp da tıpkı dalaşan köpekler gibi insanların birbirini yemekle ömür tüketmesi, bunu görev sayması insanlık için yüz karası bir kepazelikten başka bir şey değildir.

İnsanlığı utanç haline getirenler utansın...

(14 Kasım 1965), *Ötüken*, 22 Kasım 1965, Sayı: 23

Millî Savunma Gücünün Yokedilmesi

MİLLÎ SAVUNMA gücünün biri maddî (yani insan ve silâh), biri de manevî (ülkü ve ahlâk) olmak üzere iki temele dayandığını herkes bilir. Maddî temel unsurları göze görüldüğü için bunu ölçüp tartmak kolaydır. Şu kadar yüz bin askerimiz, şu kadar uçak ve tankımız var demek mümkündür ve bununla övünmek, geleceğimizin sağlanmış olduğunu hesaplamak kabildir. Fakat manevî unsur gözle görülmez. O ancak kesin sonuç alanında kendisini belli eder. Onun değerini, gücünü, neler yapabileceğini, kesin sonuç alanından önce yalnız uzman "ülkü mühendisleri" hesaplayabilir.

Maddî unsuru hazırlamak kolaydır. Bir millet her zaman askerini hazırlayıp kendi fabrikalarında yapacağı, bu mümkün değilse yabancı fabrikalara yaptıracağı silâhlarla onu donatabilir. Bu iş kısa bir zamanda da yapılabilir.

Manevî unsur hazırlamaksa o kadar kolay değildir. İnsanların kafasına bir düşünceyi, gönlüne bir sevgiyi sokmak için çok uzun zaman ister. Bunun hazırlığı okul ve ailede başlar. Ailelerin bunu başaramayacak kadar aşağılık olduğu ülkelerde ise okulun görevi iki kat ağırlaşmıştır.

Okul demek öğretmen ve program demektir. Millî sevgiyle tutuşmamış öğretmen, millî kültür ve sevgi yerine beynelmilel kültür ve insan kardeşliği fikrini vermeyi amaç

edinmiş programlarla hiçbir şey olmaz. Millî kültür, millî ülküyü ve millî düşmanları öğreten kültürdür.

Çocuk daha ilkokulda "*Büyük Türklük*" düşüncesiyle yetiştirilir. Siyasî sınırlar dışında şu kadar Türk olduğunu öğrenir. Onları kurtarmanın kutlu bir dava olduğu onun gönlüne ateşten harflerle yazılır. Anayurdu sömürmekte olan Rus ve Çin'in millî düşman olduğu öğretilir.

Böyle yapılmaz da çocuklar sosyalist ve hümanist safsatalarla, bütün insanların kardeş olduğu masalıyla yetiştirilirse bugün örneklerini tümen tümen gördüğümüz bir ahmaklar yığını peydahlanır ve on Türk büyüğünün adını saymaktan âciz olan güruh, tanınmış artistlerle profesyonel futbolcuların adını bülbül gibi saymakta eşsiz bir kabiliyet gösterir.

Bu kötü sonuçtan sorumlu olan Turancılıktan ödü patlayan korkaklara hitap ediyorum: Elbette Turancı olacaksın. Türk olduğun halde Turancı değilsen adam değilsin demektir. Türk'ün yalnız millet olduğunu bilmiyorsan, buna rağmen tutsak soydaşlarını kurtarmak ülküsü ardında değilsen hayvandan farkın yoktur. Çünkü insanı insan yapan, yani hayvandan ayıran ancak büyük düşüncelerdir. Kazanç ve refah, iktisadî kalkınma gaye değildir. Bunu gangsterler de ister. İktisadî kalkınma Türk ırkını büyük ve kutsal savaşa hazırlamak için nihayet bir vasıtadır.

Anayurdun yakılıp yıkılacak, Türkler yok edilecek, sen burada "Biz 32 milyonun refahı için çalışıyoruz" deyip tekerleme savuracaksın.

Düşmanın yok mu? Ölmüşsün demektir! Büyük düşünceler için ölümü göze alamıyor musun? İnsanlıktan çıkmışsındır! Yanı başında veya içinde senin kuyunu kazmakta olanları göremiyorsan, zekânı kaybetmişsindir.

Korkmak ne demek? Korku hayvanî bir duygudur. Kendini bir ülküye vermiş olan insan ve millet hiçbir şeyden korkmaz.

"Maceradır" diye millî ülkü tahrip edile edile bugün elde ne kaldı? Okullarda çocuklara telkin edilen Atatürkçülük bile gayri samimî bir tören durumuna getirilip kızılların ağzına sakız verildi.

Millî ülkü tektir, değişmez. Adı Türkçülüktür. Buna yapışmadıkça, bunu okullara sokmadıkça, basında ve yayında Türkçülük düşmanlığına son verilmedikçe sonumuz karanlıktır.

Türk milleti bu demokratik tepişmelerle mi kurtulup yükselecek? Mezhep ve din haline gelmiş particiliklerle mi kalkınacak? Yanı başımızdaki müttefikimiz, Avrupa'nın veled-i zinası olan Yunanistan, topraklarımıza gözlerini dikmiş, Batının kendisini desteklemesinden, bizim uyuşukluğumuzdan faydalanarak Megalo İdea'ya doğru adım adım ilerlerken biz ne yapıyoruz? Sadece "olayları dikkatle izliyoruz".

Millî savunmanın manevî unsuru Türkiye'de yıkılıp yakılmaktadır. Bazı fakülte ve yüksek okullar solcu züppelerle doludur. Bunlarla uğraşan, bu meseleleri düşünen bir makam, olayların tehlikesini açıkça söyleyen bir kimse yoktur. Herkes iyimserdir. Herkes neşelidir. O kadar ki memleketimizde Ruslara yaptırılacak yedi büyük tesisin biri votka fabrikası olacaktır. Memlekette zekâ ve şuurun nereye düştüğünü görüyor musunuz? Yalnız şu votka fabrikası bile bir devleti batırmaya yetecek kadar dehşetli bir gaf iken bize bir şey olmayışı yine Çağrı Beğ'le Tuğrul Beğ'in mucizesi olacak: Temeli çok sağlam atmışlar.

Millî ülkü, millî düşmanlık ve kutsal bencillik kafalarla gönüllere girmedikçe, millî savunmanın manevî yönü baltalandıkça isterse 50 tümenin, 20 tank tugayın,

10.000 uçağın olsun. Beş para etmez. Önce yürek ve inanç, sonra silâh...

Bunu sağlamak için önce memlekette bir millî ruh estirmek lâzımdır. Gözüpek, tuttuğunu koparır bakanlar lâzımdır. Yeni kanunlar lâzımdır. Türkiye'yi yeniden kurmak lâzımdır. Bunun için de bir millî lider lâzımdır.

Millî savunma gücümüzün manevî unsurunda bugün bilerek ve bilmeyerek yapılan yıkmanın önüne geçilmelidir. Geçilmezse ne olacağı bellidir.

Korkunç silâhlarına, elverişli coğrafya şartlarına ve 15 milyon nüfusuna rağmen manevî unsurdan yoksun olduğu için tüfek patlatmadan Almanya'ya teslim olan Çekoslovakya ile manevî unsurunun sağlamlığı sayesinde koca Rusya'ya karşı eşit şartlarla savaşan 3 milyon nüfuslu Finlandiya'yı düşünmek, düşünebilen kafalar için kâfidir.

Ötüken, 1965, Sayı: 23

Propaganda

DÜNYADAKİ en masum fikirlerden tutunuz da en şeytanî akidelere kadar bütün mezhep ve mesleklerin yayılması için propaganda şarttır. Birçok insanlar haklı ve yerinde buldukları fikirleri yaymak için propagandayı açıkça yapmaktan çekinmezler. Bu, meşrudur. Hattâ devletler dahi bu işin ne kadar gerekli olduğunu takdir ettiklerinden radyoları, sinemaları, basın ve yayını bu işe tahsis etmişlerdir. Almanya'nın bir propaganda bakanlığı bile vardı.

Propaganda o kadar tesirlidir ki, hattâ bazen bu gayeye matuf olmayan şeyler bu neviden sonuçlar verdiği için kanunlar bazı olayların gazetelerle alelade vukuat olarak neşrini dahi yasak etmiştir. İntiharlarda olduğu gibi...

Propagandanın bu kadar müessir olduğu anlaşıldıktan sonra gayrımeşru, kanunlara karşı, hattâ milletin varlığına karşı bile neler yapılabileceği akla gelir. Propaganda binbir türlü şekilde, binbir türlü vasıta ile yapılabilir. Meselâ Türkiye'de komünizm ve Moskofluk lehinde propaganda mı yapılacak? İlk önce Rus romanları tercüme ettirilir. Ucuz fiyatla satışa çıkarılır. Bu romanların muharrirleri için methiyeler yazılıp göklere çıkarılır. Onların ölüm veya doğum yıllarında törenler, ayinler, jübileler yapılır. Yazıcılara karşı bir sevgi yaratıldıktan sonra da

tabiî, sıra yazıcının mensup olduğu millete gelir ve bu böylece gider...

Memleketimiz propagandaya değer vermesi bakımından olduğu kadar, menfî propagandaları sezip önlemek yönünden de öteki memleketlerden çok geridir. Bununla beraber propagandanın değerini anlamış ve zayıf da olsa propagandaya girişmiş bulunuyoruz. Fakat hayırlı maksatlarla yapılan propagandanın yanında, kötü niyet ve hain hayallerini olgunlaştırmak isteyenler propagandasına daha çok hız verildiği, hattâ bu nevi propagandanın bugün bile hızını hâlâ alamadığı, bazı acı hakikatlerle kendisini gösteriyor. Bilgisiz insanlar arasında daha çok başarı gösterdiği birçok örneklerle sabit olmuş olan kızıl propaganda bizim yurdumuzda kendisine bu son günlerde büsbütün başka bir saha ayırmış bulunuyor. Küçücük ve en masum yürekleri ve beyinleri zehirlemek yolunda bir rota almış olan bu kızıl propaganda, menfi faaliyetini öyle ustaca yürütmüş ve öyle elverişli bir duruma getirmiştir ki bugün belki bu işe alet olanlar dahi ne yaptıklarının farkında değildirler. Şimdi vereceğim tek, fakat kuvvetli örnek hem gafletimizi açığa vuracak, hem de menfi propagandanın, eğer sistemli yapılırsa nelere başvurmak, nasıl uzak yollardan dolaşmak zorunda kalacağını, fakat her şeye rağmen kendi yolunda başarılı bir adım atmak imkânını elde etmiş olacağını gösterir.

Doğan Kardeş adlı çocuk dergisi, Ankara devlet radyosunun da himmetiyle memlekette tutunmuş bir dergidir. Son zamanlarda bu dergi "Bu Toprağın Masalları" adı altında, çocuklar için derlenmiş masallar yayınlamağa başladı. Ne hayırlı, ne masum bir iş değil mi? Bu serinin birinci numarası olan "Nar Tanesi"nin üzerinde Eflâtun Cem imzası var. Kitabı önce Ankara radyosu tavsiye etti. Ana ve babalar için güvenilen selâhiyetli bir ağız... Arkadan Millî Eğitim Bakanlığı, *Tebliğler Dergisi*'nin 17 Şubat

1947 tarihli 421'inci sayısında yeni bir tavsiyede bulundu. Bu tavsiyeyi aşağıya aynen alıyorum:

Cilt: 9 Sayı: 421
17.11.1947
Neşriyat Müd.
Sayı: 1803 21/1/1947

Eflâtun Cem Güney tarafından yazılan ve Doğan Kardeş yayınlarından 3'üncüsünü teşkil eden "Nar Tanesi" adlı kitabın ilkokullara tavsiyesi uygun görülmüştür. 50 kuruş fiyatla İstanbul Posta kutusu 2217 Beyoğlu adresinden temin edilebilecek olan bu eserin tavsiyesini rica ederim.

Milli Eğitim Bakanı adına
B. Kadırgan

Tabiî bu da çocuk velileri ve öğretmenler için güvenilecek ikinci bir resmî ağız ve imza. Esasen yüzdesi pek az olan okuryazar ana babalar bile bu resmî tavsiyelerden sonra pek âlâ bu masum çocuk masalını çocuklarına sevine sevine alabilirler. Hem de kitapların her şey gibi ateş pahası olduğu bu zamanda iyi baskı ve güzel resimlerine rağmen 50 kuruş olan bu kitabı almak fazla bir külfet de değildir.

Şimdi, tesadüfen, bu iyi niyetle derlenmiş ve Ankara radyosu ile Millî Eğitim Bakanlığı âlet edilerek propagandası yapılmış olan kitabı şöyle bir karıştıralım. Dehşetten titrememek, şaşkınlıktan bağırmamak ve bu sinsi propagandaya bilmeyerek âlet olanlara kızmamak sizin de, bu satırları okuyanların da bilmem elinizden gelecek midir? Bakın, kitabın 19'uncu sayfasından aldığım şu satırlara:

"Hey insanoğlu, insanoğlu! Sen Allahın bol, insanın kıt yerinde, geldin beni kurtardın. Seni sırtımda yedi yıl, yedi derya dolaştırsam gene hakkını ödeyemem. Veren Allah ne muradın varsa versin. Ama ne olur, ne olmaz. Allahın işine pek güvenilmez. Bazen kuyruğu ile oynar, bazen kulları ile..."

Görüyor musunuz "Bu toprağın masalları" diye körpe beyinlere akıtılan zehiri? Bu toprağın sahiplerinin en kutlu varlık diye tanıdıkları ye "Tek" bildikleri Allah bollaştırılarak kıymetten düşürülüyor. Sonra da kendisine itimad caiz olmayan bu Allah kuyruğu ile oynuyor.

Ey bu toprak için Allah Allah diye bağırarak can verenlerin soyundan gelenler! Ey, dokuz asırdır Allah uğrunda gaza edenlerin nesilleri!... Körpe beyinleri yeni yeni uyanan yavrularımıza, bu kızıl düzenler ve dolanlarla, Tanrı'nın ne yolda tahayyül ettirildiğini görüyorsunuz. Aldanmayın. Maksat Türk cemiyetinin temel dayanaklarından biri olan Allah fikrini yıkmaktır. Allah düşüncesi, yurt ve millet sevgi, ahlâk duygusu ve aile bağları yıkıldıktan sonra geriye ne kalır? Her yabancı istilâyı kabule hazır, hayvanlaşmış bir yığın.

Doğan Kardeş dergisinin, Türk çocuklarına niçin Tolstoy'dan 17 hikâyeyi tercüme ettirdiğini şimdi vuzuhla anlıyoruz. *Doğan Kardeş* milliyetçi bir dergi olsaydı barışmaz düşmanımız Moskofun, bizden doğu illerimizi ye Boğazları isteyen Moskofun kaba dilinden tercümelerle değil, Dede Korkut masallarıyla karşımıza çıkar, tercüme lâzım olduğu zamanda da İskandinav edebiyatlarına başvururdu.

Hiçbir Türk masalında Tanrı'ya saygısızlık edilemez. Hiçbir Türk köylüsü masal anlatırken Allahın kuyruklu olduğundan bahsedemez. Bundan dolayı masalı hazırlayan Eflatun Cem de, *Doğan Kardeş*'in sahipleri olan Vedat

Nedim ve Ankara radyosunun meşhur Ayşe Ablası olan sayın Bayan Neriman Hilâl de mes'uldür. Vedat Nedim eski bir komünist olduğu için Tanrı'yı inkâr etse bile her hafta Türk çocuklarına nazikâne öğütler veren Ayşe Abla'nın bunu yapmaması lâzım gelirdi.

Bizim elimizden yalnız ikaz geliyor. Türk ana babaları, eğer milliyetçi iseler, eğer Türk kalmak ve çocuklarını da Türk yetiştirmek istiyorlarsa uyanık bulunmalıdırlar, hem de çok uyanık...

Altın Işık, 15 Mart 1947, Cilt: 1, Sayı: 3

İngiltere Kraliçesi II. Elisabeth'e Dilekçe

MAJESTE,

Ciddî bir arıza dolayısıyla 21 Haziran 1965 günü görevime gidememiş ve mensup bulunduğum daireye bildirerek doktor istemiştim. Mensup bulunduğum dairenin resmî kâğıdı 22 Haziranda, bana gelmesi gereken doktorun eline geçtiği halde bu doktor 25 Haziran günü öğle vaktine kadar muayeneye gelmediği için doktorun âmiri bulunan Kartal Kaymakamlığına dilekçe yazıp elden göndererek gelmeyen hükümet doktoru yerine belediye doktorunun yollanmasını istemiş ve derhal gelen belediye doktorunun muayene ve raporundan sonra da görevini yapmayan hükümet doktorunu Sağlık Bakanlığına şikâyet etmiş, insanların sağlığına karşı bu kadar kayıtsız kalan doktorun cezalandırılmasını istemiştim.

Sağlık Bakanlığı dilekçeyi işleme koyarak incelemeyi yaptırdı. İfâdeler alındı ve nihayet İstanbul İl İdare Kurulu 27 Ekim 1965'te toplanarak kararını verdi. Karara göre dosyada, mahut doktorun mahkemeye verilmesine yetecek delil yokmuş.

Bir hastanın muayenesine üç gün gitmemeyi suç delili saymacak kadar iz'an ve idraktan mahrum bir kuruldan ve onlara bu mevkileri veren hükümetimden ümidi kestiğim için devletimin müttefiki olan ve Osmanlı Haneda-

nından sonra en asil bir hanedanın idaresinde bulunan İngiltere'nin kraliçesi siz majestelerine başvurmak zorunda kaldım.

Bu şahane kararı veren İstanbul İl İdare Kurulu Vali yerine Vali Muavini Ekrem Gönen'in başkanlığında Hukuk İşleri Müdürü Muzaffer Çağlar, Defterdar Vekili Semih Atabey, Bayırdırlık Müdürü Hamdi Tekiner, Sağlık Müdürü Vekili Doktor Mehmet Bulgan, Veteriner Müdürü Hasan Ertan'dan kurulmuştur. Kurulda bulunması gereken Millî Eğitim Müdürü Halis Kurtça ile Teknik Ziraat Müdürü Necati Arat o günkü toplantıya katılmamışlardır.

Tamamiyle hukukî bir mesele olan böyle bir olayda mühendislerin, doktorların, baytarların, defterdarların karar sahibi olması bize ait garabetlerden bulunmakla beraber görevine gitmediği eldeki dilekçelerin ve resmî kâğıtların tarihleriyle yüzdeyüz açığa çıkmış olan bir doktorun suçlu olduğunu böyle yüksek öğrenim görmüş yüksek memurlar değil alelade insanlar, hattâ Sovyet Rusya vatandaşları bile anlayabilirdi. Fakat yıllardır kafalar ters işlemeye alışmış olduğu için bu yüksek memurlar bu kadar açık ve seçik olayla doğru bir karara varmak erdemini gösterememişler, gülünç olduklarını bile anlayamamışlardır.

Bu müdürlerin aradıkları delil acaba benim ölmem gibi bir şey miydi? Bu soru kendilerine sorulsa hiçbir cevap veremeyeceklerine, yalnız soranın yüzüne koyun gibi bakacaklarına Majestelerini temin ederim.

Bir insanın kendi hükümetinden bu kadar bezgin ve umut kesmiş olarak, müttefik de olsa, bir yabancı devletin hükümdarına başvurmasındaki ağırlığı bütün acılığı ile tadıyor ve hattâ bazen "Ben Türk devletinin değil de acaba Hitit devletinin mi vatandaşıyım" diye şüpheye düşüyor ve belki hükümetimi uyarır da doğru bir davra-

nışa sebeb olurum diye bu acılığa katlanıyorum. Çünkü bizim hükümetlerimiz o kadar konukseverdirler ki kendi vatandaşlarından yüz binlercesinin kaale almadıkları herhangi bir arzusunu, bir yabancının, hele Majesteleri gibi en yüksek mevkide bulunan asil bir şahsiyetin işaretiyle yerine getirmekte asla kusur etmezler.

Var olduğunu işittiğim İnsan Hakları diye bir beyannameye benim hükümetim de imza atmış. Afrika'daki Zencilerin hakları söz konusu olduğu zamanda da imzasının şerefini yerine getirecek davranışlardan geri kalmamış, fakat kendi vatandaşlarından birinin sağlık hakkını apaçık hiçe sayan bir memuru suçsuz bulmuştur.

Memleketinizde adaletin eksiksiz ve katıksız olarak yürürlükte bulunduğunu işitiyorum. Türkiye'deki bazı Amerikan subaylarının Türk vatandaşlarına karşı işledikleri suçların Amerikan mahkemelerinde görülmesi hakkındaki anlaşma gibi, haksızlığa uğrayan bazı Türklerin de İngiliz idarî makamlarına başvurmasını sağlayan bir anlaşma bulunsaydı, yukarıda adı geçen müdürleri derhal şikâyet eder, hattâ Türk elçiliğinden hiçbir kolaylık görmeyeceğimi bildiğim halde Londra'ya kadar da gelirdim. Bu imkânlar olmadığı için böyle bir dilekçe yazıyor ve isteğimin kabul edilmesini rica ediyorum.

Majeste,

Sizden istirhamım şudur: Sevimli Başbakanınıza direktif vererek dışişleri kanalı ile Türkiye'den, görevini yapmayan doktorun cezalandırılmasını ve bu derece laubali bir doktoru suçsuz bulan müdürlerin işlerine son verilmesini isteyiniz. Bu istek İngiltere'nin de menfaatlarına uygun düşecektir. Çünkü akılları kafataslarının çok uzağına fırlamış memurlarla idare edilen Türkiye nihayet Tanrı'nın da sabrını taşırıp batarsa, bu ulu ve kökleri tarihin derinliklerine kadar uzanmış gövdenin batışı bir-

kaç düzine kobalt bombasının patlamasına eşit bir sarsıntı yapacak, bu sarsıntı ile yalnız Türkiye değil, bütün dünya yok olacaktır.

ATSIZ
(Süleymaniye Kütüphanesinde Görevli Öğretmen)

Ötüken, 16 Aralık 1965, Sayı: 24

Votka Fabrikası

MOSKOFLARLA yapılan iktisadî anlaşma gereğince, memleketimizde kuracakları yedi tesisten biri votka fabrikası olacakmış.

Evet, akıllara durgunluk verecek bir haber ama doğru: Votka fabrikası...

Kalkınma için moskoflardan bile medet umulduğu bir sırada, sanki kalkınmaya faydası varmış gibi bir de votka fabrikası kurmaya kalkışmak, kalkınma düşüncesiyle milletle eğlenmekten başka bir şey değildir. Bu ahmakça davranışın, geri kalmamızı domuz eti yememeye bağlayan kızıl budalanın hezeyanından hiçbir farkı yoktur.

Memleketimizde içkinin her türlüsü kanunî ve kaçak olarak bol bol yapılır ve sarhoşluk ayyuka çıkarken bir de votka fabrikası yapmak millî sağlığın mezarına bir kazma daha vurmaktan başka nedir ki?

Büyük bilgin ve sosyalist plâncılara göre belki bu fabrika döviz sağlamak için kurulacaktır. Votka fabrikası kurulursa onu satın almak için dışarıya para vermeyeceğimiz ileri sürülecektir. Votka ithal etmeyelim derseniz tabiî bunun da insan haklarına, demokrasiye, belki de anayasaya aykırı olduğu ileri sürülecektir. Hariciyecilerimiz ise bu fabrika sayesinde Türk-Moskof dostluğunun gelişeceğini iddia edeceklerdir.

Fabrikalarımızın halka yazın bira, kışın rakı yetiştiremediği doğrudur. Bizde bu hovardalık varken bir değil, on votka fabrikası ürününün de içilip tüketileceği muhakkaktır. Fakat hükümetlerin vazifesi milletin sağlığını baltalamak değil, aksine korumaktır. Devlete para sağlıyor diye hükümet votka satarken cahil esrar kaçakçılarına ahlâkı, fazileti nasıl anlatacağız?

Henüz vakit varken bu tasarıdan vazgeçilmeli, onun yerine faydalı bir tesisin kurulması için moskoflarla yeniden pazarlığa girişilmelidir. Her ne kadar onların Türkiye'de en istekle yapacakları şey bu ise de onları bundan caydırmak hükümetin elindedir. Ama mutlaka halkı zehirlemek gerekiyorsa hiç olmazsa bizim Tahtacılarla anlaşarak onların büyük bir ustalıkla yapıp su gibi içtikleri etersiz rakıyı memlekete yaymak, böylelikle yoksul Tahtacıları biraz bolluğa kavuşturarak onların orman tahribatını önlemekte sayısız millî menfaatler vardır.

Duyurulur...

Ötüken, 25 Haziran 1966, Sayı. 30

Açık Yürekli Olmak...

BÜTÜN dinler ve ahlâk sistemleri açık yürekliliği ahlâkî bir davranış olarak tanır. Çünkü açık yüreklilikte karşısındakini aldatmamak gibi bütün tarih çağlarında beğenilip kutlanmış bir asalet vardır. Aldatmak, her zaman, her yerde kötü bir iş olarak görülmüştür. Türkçede "*aldatmak*", bunun eski şekli olan "*aldamak*", "*hiyle*" demek olan "*al*" kökünden gelir. "*Şeytan*" anlamına gelen "*albız*", bunun sonraki bir varyantı olan "*albastı*" hep aynı kelimeden türemiştir.

Açık yüreklilik o kadar güzel bir insan hasletidir ki siyasete kadar girmiş, birçok siyaset adamları doğru özlü olmayı şiar edinmişlerdir. Savaşın buhranlı günlerinde Churchil'in, İngiliz milletine "*Size kan ve gözyaşından başka bir şey vaadetmiyorum*" sözleri bu bakımdan şahane bir siyaset edebiyatıdır ve Churchill, komünistlere inanmak suretiyle Avrupa'yı, Batı medeniyetini Roosevelt'le beraber çöküntüye götüren iki büyük ve unutulmaz budaladan biri olduğu halde, bu sözüyle yine de büyük lider vasfına hak kazanmıştır.

Siyasetin bir aldatmaca demek olmayıp Türk fikriyatında "*milleti bahtiyar etme bilgisi*" demek olduğunu daha önceki bir yazımızda açıklamıştık.*

---

* Bakınız: *Millî Siyaset* (*Gözlem*, 5. Sayı 26 Aralık 1968)

Siyaset şüphesiz bir takım taktik davranışları icab ettirir. Siyasette birçok şeyin başkalarından saklanması zaruridir. Siyasette düşmanı aldatmak için yalan söylemek bile caizdir. Fakat politikacılar kendi milletlerine karşı ne kadar açık yürekli yani samimî olurlarsa "iyi" ve "büyük" olma sıfatlarına o kadar hak kazanmış olurlar.

Açık yürekli ve doğru olmak, güven kazanmak bakımından da akıllıca bir harekettir. İnsanları bir iki defa aldatmak mümkün ve kolaydır. Fakat bir defa güven kayboldu mu, ondan sonra o adam için her şey bitmiştir. Son yıllar tarihimiz bu tip politikacıların acıklı örneklerini vermiştir. "*Yalancının mumu yatsıya kadar yanar*" sözü bu bakımdan çok yerindedir.

* * *

Atatürk'ten sonra Türkiye'de huzur diye bir şey kalmadı. Atatürk diktatördü diyeceksiniz. Öyleydi. Ama İsmet İnönü de diktatördü. Fakat çözülmeler onun zamanında başladı.

İsmet İnönü küçük işleri büyük başarı şeklinde törenlerle kutlamak âdetini bu memlekete sokan adamdır. Yaptığı işlere en çok kendisi hayran olduğu için "feyizli" kelimesini bu türlü işler hakkında çok kullanmıştır. Demiryolunun bir şehire ulaşması, bir başka şehirde bir fabrika açılması daima bayram gibi kutlanır, zorla halk toplanır, yoksul devlet bütçesinden lüzumsuz masraflar yapılırdı. Ufak başarıları zafer şeklinde görmeye başlamak bir millet için övünülecek veya istenecek şey değildir. Bunlar, bilâkis küçüklük duygusunun görünüşlerinden ibarettir.

Her küçük iş için büyük bir tören yapmak, kendine ve yarınına; milletinin kendisine karşı bakışına güveni olmayan siyaset adamlarının harcıdır. Boş kap çok öter. Büyük işler sessizlik içinde yapılır.

Birkaç yüz kilometrelik demiryolu yapmak yahut büyük bir fabrika kurmak şüphesiz birer başarıdır. Fakat millî bir düşmanı yenmek, büyük bir keşifte bulunmak yahut Türkiye'de topraksız çiftçi bırakmamak gibi büyük çaptaki işlerin yanında bunlar pek ehemmiyetsiz kalır. Bu sebepledir ki "*küçük işe büyük tören*" âdetiyle milletin gözü daima boyanmış ve açık yüreklilik yürürlükten kaldırılmıştır.

Siz şimdiye kadar İsmet İnönü'nün bir hatâsını itiraf ettiğini işittiniz mi? Demek ki kusursuz, yanlış yapmaz bir insan rolündedir. İş hayatında da, aile hayatında da, devlet hayatında da kusursuz olduklarını sanan insanlar daima batırıcı tesir yapmışlardır.

Geçen yıl *Ulus* gazetesinde yapılan röportajlara bakarsanız Kurtuluş Savaşını İsmet İnönü yapmıştır. Atatürk ancak Millet Meclisindeki bozguncu muhalefetle uğraşmış, kalanı İsmet İnönü'nün eseri olmuştur.

Bu yazımızın asıl maksadı İsmet İnönü'nün açık yürekli olup olmadığını incelemek değildir. Bu gerçeği artık Türk milleti bütünüyle bilmektedir. Bizim asıl dokunmak istediğimiz şahıs, İnönü okulundan yetişmiş olan başka bir liderdir: Turhan Feyzioğlu'ndan bahsetmek istiyoruz.

Feyzioğlu, Kayseri'nin ünlü bir ailesinden yetişmiş ciddî bir ilim adamıdır. Kanaatleri uğrunda kürsüsünü bırakacak kadar enerji göstermiş bir şahsiyettir. Lehindeki bir nokta da Türk, hiç olmazsa Türkiye millî geleneklerine bağlılığı, komünizmin millî düşman olduğunu kavrayışıdır. Bir profesörün, komünizme millî düşman diye bakmasını övüşümüz garipsenmesin. Bu basit gerçeği anlamaktan aciz nice profesörler ve ordinaryuslar varken Feyzioğlu elbette takdirle anılmaya hak kazanmış bir kişidir. Daha mühim meziyeti de Halk Partisi'nin "ortanın solu" teraneleri arasında beynelmilelci sosyalizme

kaymasını önleyemeyince büyük bir grupla bu partiden ayrılıp yeni bir parti kurmasıdır.

İmdi: Bu kadar meziyeti olan bir profesör liderden açık yürekli olmasını beklemek hakkımız değil midir? MDO hakkında adlî kovuşturmanın söz konusu olduğu ilk günlerde Turhan Feyzioğlu'nun basına açıklamalar yapması gerekmez miydi? Vaktiyle MDO (= Millî Devlet Ordusu) imzasıyla gazetelere ve şahıslara beyannameler gönderilir, bazı kimseler tehdit edilirken, ozamanın başbakan yardımcısı olan Turhan Feyzioğlu, Meclis kürsüsünde bir konuşma yapmiş, "Bunlar üç kişidir; adlarını versem alkış tutarsınız" mealinde bir söz etmişti. Zaten bir başbakan yardımcısının bu gibi şeyleri bilmesinden daha normal ne olabilir ki? MDO'nun kimler tarafından yönetildiği o zaman söylenti halinde dolaşıyor ve herkes bunları biliyordu.

Şimdi Feyzioğlu, MDO'yu tutan Halk Partisinden ayrılmış, AP ile müttefik hale gelmiştir ve bu ittifak, bizim NATO içindeki Yunanistan'la olan bağlantımızdan çok kuvvetli bir karakterdedir.

MDO kanunsuz bir kuruluş, Feyzioğlu da hukukçu olduğuna göre kurucularının cezalandırılması onun yalnız fikrî ve ahlâkî değil, meslekî yönünü de ilgilendirmektedir. İddia olunduğu gibi bunu Temelli Senatörler kurduysa ve ceza kanununda bu türlü işlerin suç olduğu açıklanmışsa Temelliler cezalarını görmelidir.

Temelliler hakkındaki kovuşturmayı durduran makam, gerekçe olarak ihbarın veya isnadın gayrıciddî olduğunu öne sürmüştür. Peki, Feyzioğlu ne güne duruyor? Bir başkan yardımcısının, şüphesiz resmî istihbarata ve belgelere dayanarak vereceği ifade tamamiyle ciddî olacağına göre, gerekli makama bizzat başvurup durumu aydınlatmalı değil miydi?

Turhan Feyzioğlu bunu yapmamakla açık yürekli olmaktan kaçınmış bir politikacı durumuna düşüyor ve samimiyetsizlikte İsmet İnönü'den hiçbir farkı kalmıyor.

Büyük Millet Meclisi içinde suçlu bir grup bulunduğunu bilmek ve bunu saklamak ya onlardan korkmakla, ya onlarla ilişkisi olmakla yahut da memleket meselelerini umursamamakla izah olunabilir. Üstelik de bu senatörler gerçekten suçsuzsa onları hâlâ zan altında bulundurmak gibi ağır bir yükü omuzlarında taşımak olur.

Turhan Feyzioğlu'nu bu durumda görmek, memleket hesabına, hiç hoşumuza gitmiyor.

Gözlem, 23 Ocak 1969, Sayı: 9

Askerî Düşünce ve Siyâsî Düşünce

HARB zamanında askerî düşüncenin hâkim olması prensibini herkes kabul etmiştir. Bir millet, silâhlı kuvvetleriyle çarpışmaya başlayınca tek gaye ve hedef ordunun kat'î neticeyi almasıdır. Ordunun kat'î neticeyi alması için, toplu ve sağlam kalması şarttır. Bu şartın temini için kaleler, vilâyetler terk olunabilir, hatta milletin bir kısmı düşman istilâsı altında kalabilir. Fakat ordu sağlam kaldıkça bütün kayıplar telâfi olunabilir.

Bir kumandan için, vatan parçalarını düşmana bırakarak çekilmek, milletin bir kısmını düşmanın, bilhassa hunhar bir düşmanın istilâsına bırakarak ricat etmek ciddî bir faciadır. Fakat milleti kurtarmak için de başka çare yoktur. Bazan bir vücudu kurtarmak için doktorlar o vücudun bir parçasını bir daha geri gelmemek şartı ile feda etmekte ne kadar haklı iseler, bir kumandan da milletin tamamını kurtarmak için kaleleri, ülkeleri, milletin bir kısmını, ordunun bir parçasını feda etmekte o kadar haklıdır.

Türk askerlik tarihinde birinci sınıf kumandanların sonuncusu olan Gazi Osman Paşa, büyük askerî meziyetleri yanında merhamet hislerine mağlûb olmasaydı kuvvetle muhtemeldi ki Rus çemberini yarıp geçecek ve böylelikle harbin talihi de değişecekti. Yarmayı yaparken yalnız askerî düşünceyle hareket ederek Pilevne'nin sivil

halkını Bulgar ve Rus vahşetine terkedebilseydi ordunun yürüyüşünü engelleyen bir ağırlıktan kurtulacak ve Rus çemberini yarabildiği takdirde 1877-1878 savaşının neticesi başka türlü olacaktı.

Bugün dünya yeni yeni kurumlar karşısındadır. Barış içinde harb diyebileceğimiz bir vaziyet vardır. Bu vaziyet, en sonunda harbe dayanacağı için harb halidir. Fakat resmen ve hukuken harb ilân edilmemiş olduğu için barış hali sayılmak isteniyor. Biz bu hususî duruma temas etmek istiyoruz:

Savaşla barış arasında, üçüncü bir hal olan bu durum hakikatte harb halidir. Bu vaziyet karşısında askerî düşünceyi arkaya atmak çok tehlikelidir.

Zamanımızda, askerî düşünceyi ihmal etmenin cezasını çeken milletler arasında ilk önce Habeşlileri gösterebiliriz: İtalya, bütün dünya ile bozuşmayı göze alarak Eritre ve Somali'ye asker yığmaya başlarken, bunun gayesinin Habeşistan'ı istilâ olduğu muhakkaktı. Hiçbir Avrupa devletinin de Habeşistan'ı müdafaa etmeyeceği anlaşılmıştı. İşte o zaman Habeşistan'ı kurtaracak veya istilâyı geciktirecek tek çare askerî düşünce ile hareket etmekti. İtalya, yığınak yapmaya başlayınca Habeşliler umumî seferberlik yapacaklar, basit teşkilâtlı ordularına göre pek çabuk bitirecekleri bu seferberlikle aşağı yukarı yarım milyona yakın muharip elde edeceklerdi. İtalyan silâhları çok üstün olmakla beraber Habeşliler de sayı ve cesaret üstünlükleriyle iklim şartlarına dayanarak yığınağın başlangıcında kendilerine göre pek zayıf olan İtalyan tümenlerini imhaya veya sahile atmaya çalışacaklardı. İngiliz ve Fransızlardan kendi kullanabilecekleri silâhları tedarik etmeleri kabildi. Bundan başka Vehip Paşa gibi tecrübeli ve İtalyan generallerinden üstün bir asker de Habeş ordusunun aşağı yukarı kurmay başkanlığında bulunuyordu. Habeşlilerin ilk muvaffakiyetleri onlara mutlaka Av-

rupa'nın maddî yardımını ve manevî müzaheretini sağlayacaktı. Evvelce İtalyanları yenmiş olan Habeşliler, İtalyanlara karşı şevkle çarpışacaklardı.

Fakat Negüs, askerî düşünceyle hareket etmedi. Siyasî düşünceye saplandı. Barış taleplerinde bulundu. Umumî seferberlik yapmadı. Hatta İtalyanları kızdırmamak ve kışkırtmamak gibi bir fikirle kendi askerlerini hudutlardan çok gerilere çekti. Bütün bu hareketler fahiş hatâ idi. Onun fedakârlıkları İtalyanları kararlarından vazgeçirmedi. Bilâkis hazırlanmaları için bol bol zaman kazandırdı. Sonra da istilâ işi başarıldı.

İkinci Cihan Harbinde İngilizlerin Dönkerk ricatleri askerî düşüncenin muvaffak olmuş bir neticesidir. Herkes bu hareketi bir bozgun diye görmekte ve bilmektedir. Hakikatte ise Alman mağlubiyetini bu ricat hazırlamıştır denebilir. İngiliz ordusu önce müttefiklerini, sonra kendi mevcudunun beşte birini, en sonra da bütün silâhlarını terkederek İngiltere'ye çekilmekle şu neticeleri temin etmiştir: Almanlar İngiltere'nin istilâsına girişememiş; İngiltere, İngiliz ve Amerikan ordularının üssü olmuş ve Fransa'ya yapılan sıçrama bu suretle sağlanmıştır.

Yine İkinci Cihan Harbinde Almanların Ruslara saldırması askerî düşüncenin en enerjik örneklerinden biridir. Gazetelerde, radyolarda vesair propaganda neşriyatında Almanların bu hareketi maksatsız bir hareket, saldırmak için saldırganlık diye gösterilmiştir. Bu, işin zahirî tarafıdır. Hakikatte ise Almanlar, kendilerine taarruz etmek için yığınak yapan Ruslardan daha çabuk davranarak onların plânlarını da, ordularını da darmadağınık etmiştir. O yılın korkunç kışı Rusları Almanların elinden kurtarmasaydı bu saldırış kat'î neticeli bir taarruz olacaktı.

.Şimdi de Kore harbi üzerinde askerî düşünce ile siyasî düşünce çarpışmaktadır. Mac Arthur askerî düşünceyi temsil ediyor ve düşmanı yenmek için onun köküne, kaynağına vurmak fikrini ileri sürüyordu. Truman siyasî düşüncenin tesirinde kaldı. İhtilâtlardan korktu.

Halbuki onun korktuğu ihtilât bilfiil olmuştur: Çin ve Rus asker ve malzemeler israf ederek harbin içindedir. Onların resmen ve hukuken harbe müdahaleleri bugünkü vaziyeti büyük mikyasta değiştirmeyecektir. O halde ne yapmak lâzımdır? Burada siyasî ve askerî düşüncelerin bir işbirliği icab etmektedir: Siyasî düşünce Kore'ye iştirak edecek Birleşmiş Milletlerin sayısını ve asker miktarını çoğaltmaya çalışmalı, askerî düşünce harbi Mançurya'ya ve havadan Çin sanayi ve askerî merkezlerine kadar götürerek düşmanı yıpratmaya uğraşmalıdır.

Bu yapılmadığı takdirde ve şimdiki mahdut kuvvetlerle Kore Yarımadasında yüksek idareden mahrum ileri-geri hareketler devam ettikçe, düşmanın sonsuz isyan kaynakları sayesinde harb uzayıp gider ve soysuzlaşır.

(Selim PUSAT)

Orkun, 1951, Sayı: 37

Dün ve Yarın

İLERİ gitmek geriyle olan bağı koparmak değildir. Canlı, cansız her varlık çok gerilerin bugünkü neticesidir.

Geri her zaman kötü değildir. Nitekim ileri de her zaman iyi değildir. İyi de olsa, kötü de olsa yok edilemeyecek olan "geri" ve "ileri", bütün olarak biziz. Bunu inkâr hiçbir şey kazandırmaz; kaskatı gerçeğin inkârı inkâr edeni basitleştirir, yozlaştırır, hayvanlaştırır.

Geri ve ileri, yani dün ve yarın her zaman var olacaktır. Milyarlarca dün ve yarın, zaman zincirinin bir halkasıdır. Yarını kavramak için dünü bilmek şarttır. Otlarla böcekler dünü bilmez. Daha yüksek sınıf hayvanlarda bile birkaç gün öncesini hatırlamak, bilmek kabiliyeti vardır.

"Dün"ün topyekûn inkârı insanları ot ve böcek menzilesine indirmektir. İnsanlar indirilemez. İnen, indirmek isteyendir.

Millî Eğitim Şûrası'nda birkaç öğretmen dünkü edebiyata sövüp saymışlar. Fuzûlî'yi, Bâkî'yi batırmışlar. Bunlar Fuzûlî'den, Bâkî'den bir mısraı bile anlayamayacak kadar aşağı olan cahillerdir. Onlar Fuzûlî'deki dehâyı, şiir inceliğini nereden anlayacaklar? Fikrî ve edebî seviyeleri ancak Nâzım Hikmet'i, Orhan Veli'yi ve o makuleleri anlayacak kadardır.

Bu şûrâlarda şimdiye kadar hep gayrı millî hava esti. Mazi düşmanlığı yapıldı. Geçmişle bağların koparılması istendi. Bunun mânâsı nedir? O kadar açık ki söylemeye bile lüzum yok.

Millî kültürle yuğurulmuş, zerrelerine kadar Türkçü ve otoriter bir Millî Eğitim Bakanı gelmeden bu herzevekillikler sürüp gidecektir.

Aksi halde "*egemenlik*" kelimesi "*eğemenlik*" olur ve kültür eserlerini seçecek kurulun başına ortaokul mezunu bile olup olmadığı meçhul birisi getirilerek millî kültürle, milletle, geçmişle, gelecekle alay edilir.

Ötüken, 8 Temmuz 1974, Sayı: 9

Yasak Kitap

26 ŞUBAT 1969 tarihli *Cumhuriyet* gazetesinin 6'ncı sayfasında Türker Acaroğlu tarafından yazılan "Yayın Hayatı" başlıklı yazı çok ibret vericidir. Türker Acaroğlu, basılan her kitap, dergi, gazete, nota, resim vesaireden kanun gereğince beşer tane gönderilen "Basma Eserleri Derleme Müdürlüğü"nün başında bulunmaktadır.

26 Şubat tarihli yazısının "Yasaklanmış Kitaplar" başlıklı bölümünün en başında benim *900. Yıl Dönümü* adlı küçük eserim yer almıştır.

Bir hükümet kitapları niçin yasaklar? Şüphesiz o devletin ve milletin şu veya bu bakından aleyhinde olduğu için... Yasaklanacak bir kitap ya milleti küçük düşürmekte, ya davlet büyüklerine hakaret etmekte, ya devleti parçalamak istemekte, ya da ahlâkın ve kanunların suç saydığı işlemleri kışkırtıcı nitelikte olmalıdır.

"*Dokuz Yüzüncü Yıldönümü*", ilk defa 1940'ta basılmış olan ve devletimizin kuruluşunun 900. yılını kutlamak için tarihimizin özetini veren bir yurtseverlik hamlesidir. O zaman devletin başında bulunanlar devletin ne zaman kurulduğundan habersiz, yalnız siyasî tertiplerle meşgul kimseler olduğu, Millî Eğitim Bakanlığı böyle bir kutlamayı hatırına getirmediği, Türk Tarih Kurumu hiçbir teşebbüste bulunmadığı için ben kendi kendime bir an-

ma yapma için bu küçük eseri yazıp bastırarak millî bir görevi yerine getirdim.

Böyle bir kitabın yasaklanması, yasaklanmış olacağı aklın alacağı iş değildir. Memlekette yıllardır milliyet ve ahlâk aleyhinde düzinelerle eserler basılıp satılırken Türk milletine geçmişini hatırlatan, Türkiye tarihinin kahramanlıklarla dolu sayfalarını hatırlatan bir eserin yasak edilmesi ancak düşman işgali sırasında yapılabilecek bir cinayettir.

İşin garip bir tarafı, bu yasaklamadan benim haberim olmayışıdır. Acaroğlu'nun yazısı olmasaydı hâlâ da haberim olmayacaktı. Fakat haberi veren şahıs en yetkili mevkide bulunduğu için onun bu haberinde bir yanlışlık olmasına imkân yoktur. Son bir garabet de eserin 1955'te ikinci defa basılması ve hükümet tarafından işin farkına varılmayışıdır.

1955 basımı kendi aralarında bir "kitap okuma ve yayınlama" birliği kurarak çalışan milliyetçi gençler tarafından yapılmıştı ve başlarında şimdi doktor olan bir genç kız bulunuyordu.

Bugün Türkiye'de görülen huzursuzluk ve şuursuzluğun temel kaynağı Millî Eğitimin yıllarca gayrı millî emellere alet edilmesidir. Kendi tarihini ve kültürünü inkâr eden millet kaderinin yıkılmak olduğu bu bayların akıllarına gelmemiştir. Hükümetlerin gevşekliği ve siyasîlerin iktidar hırsından başka bir şey düşünmemesi yüzünden ana dâvâlar arada kaynamış, o günü idare etmek devlet yönetimi sanılmış, yarının getireceği tehlikeler düşünülmemiştir. Yasak edilen "*Dokuz Yüzüncü Yıldönümü*" adlı küçük eser, millî şuuru olan bir hükümetin yasaklayacağı değil, okullarda okutacağı kitaptır.

Bu kitabı yasaklayanın hangi makam olduğunu bilmiyorum. Fakat hangisi olursa olsun, başında bulunan ve imzasını atan adamın millî şuurdan ve tarih kültüründen

mahrum bir cahil olduğuna eminim. Öyle olmasaydı, böylece, Türkiye'yi işgal eden bir Moskof veya Rum devlet adamının yapacağı işi yapmazdı.

Türkiye'de yurtseverlik yasak mıdır? Millî tarihi bütün olarak göstermek suç mudur? Millî kahramanları anmak günah mıdır?

Eserde tarihî yanlışlıklar olduğu için yasak edildi desem, o da değil. Çünkü liselerde ve ortaokullarda okutulan yanlışlıklarla dolu tarih kitapları dururken benim küçük kitabımda bulunacağı şüphesiz olan birkaç yanlış için hükümetin bunu yasaklaması havsalanın alacağı iş değildir. O halde nedir? Yasaklayandan soruyorum:

Memlekette yıkıcı, bölücü, parçalayıcı, gayrı-ahlâkî eserler yığın yığın basılırken, bir takım uzak ve yabancı ülkelerin ne idüğü belirsiz adamları göğe çıkarırlarken, "*Zambak*" ve "*Kaymak Tabağı*" hikâyelerine parmak ısırtacak müstehcen romanlar basılıp filime alınırken yasak etmek için bula bula bunu mu buldun?

Bu eserin basılıp yasak edildiği 1940 ve 1955'teki hükümetler yıkılıp gitmiştir. Bugün birçok hürriyetlerin cirit attığı, hükümetin pek çok davranışına karşı müsamaha gösterdiği bir çağda bu kitap hâlâ yasaklar listesinde bulunuyorsa cidden yüz kızartıcı bir harekettir. Hele Türk vatandaşı (!) bir gürcü tarafından yazılıp içinde Gürcü milliyetçiliği yapılan, Gürcistan'ı fethettikleri için Selçuklularla Osmanlılar aleyhindeki hakaretli iftiraları ihtiva eden bir kitap yasak değilken[2] Türk milliyetçiliği yapan bir kitabın yasak olması, kelimelerle anlatılmasına imkân olmayan bir körlük ve "Bin Temel Eser"in hazır-

---

[2] Eser Türklük aleyhinde cümleler ihtiva ettiği için Erzurum savcılığı tarafından toplanmıştı, İstanbul savcılığı esere izin vermiştir. Çünkü eser Sovyet emperyalizmine karşı bağımsız Gürcistan'ı savunuyormuş...

landığı biz zamanda 1000 rakamına ulaşmak için sağa sola başvurulurken elde hazır bulunanları görmemek, düşünememek gafletlerin gafletidir.

Bu eseri alıp on binlerce bastırarak Cumhurbaşkanından, Başbakandan başlamak üzere köy öğretmenlerine, lise öğrencilerine kadar dağıtın da herkes komprime halindeki millî tarihini öğrensin ve bir anafikre sahip olsun. Bunu kendi çıkarım için istiyorum sanmayın. Telif hakkı istemiyorum. Sizin olsun. Tek, basın okuyun ve öğrenin. Öğrenip biraz geçmişinizi bilin de nereye doğru gittiğinizi iyi şavullayın.

Ötüken, Haziran 1969, Sayı: 6 (66)

Kurucular Meclisi

1040 YILINDA kurulan "Batı Türkeli"nin yani Türkiye'-nin cumhuriyet çağı gerçekten bir cumhuriyet değildir. 14 Mayıs 1950'de gerçek bir cumhuriyet kurulmuş ve meşru bir hükümeti iş başına gelmişse de bu hükümet, devlet idaresini gayrımeşru bir hükümetten devraldığı için büyük güçlükler içindedir. Bu güçlükler yeni hükümetin beceriksizliğinden yahut işlerin çapraşıklığından değil, meşru hükümetin gayrımeşru hükümete halef olmasından ve o gayrımeşru hükümeti meşru bir hükûmetmiş gibi saymasından doğuyor.

Cumhuriyet çağının birinci ve sonuncu Millet Meclisleri milletin isteği ile namuslu seçimlerle seçilmiş kanunî meclislerdir. Diğerleri ise seçimle değil, diktatörlerin tâyini ile ahbap kayırmak, geçim sağlamak, köle yetiştirmek için kurulmuş gayrımeşru meclislerdi. Bu meclislerde tek partinin adamları oturur ve bu adamlar hep birden el kaldırır, yılda 200 kanunu ittifakla çıkarır, adam döver veya öldürür, ırz ve namusa taarruz eder, saylavlık maaşından başka türlü yerlerden de kazanç sağlar ve Türkiye'nin on yılda asırları aştığını, bütün milletleri geçtiğini söyleyerek millî mazimize ve mukaddesatımıza söverlerdi.

Sonradan bir evvelki Millet Meclisinde muhalif bir parti vardı. Fakat o meclis de meşru değildi. Çünkü mil-

let her yerde demokratlara oy verdiği halde gayrımeşru hükümet baskı ve hile ile reyleri kendi adamlarına saydırarak çoğunluğu kazanmış ve dört yıl daha iktidarda kalmıştı. 1946 seçimlerinde yapılan sahtekârlık sayesinde Ankara'dan seçilmeyen İsmet İnönü ve İstanbul'dan seçilmeyen Recep Peker, *seçilmiş gibi gösterilerek* başkan ve başbakan olmuşlar, fakat bütün dünyanın gördüğü bu iğrenç sahtekârlık dolayısıyla İspanya ve Ürdün'den başka hiçbir yabancı hükümet tarafından tebrik edilmemişlerdi.

Yeni Demokrat hükümeti yorup yıpratacak en korkunç şey, gayrımeşru meclislerin çıkardığı kanunlarla iş görmek mecburiyetinde olmasıdır. Kanun meşru bir anlaşmadır. Bir haydut çetesinin diktaları kanun yerine geçerse, onu kanun diye yürüten topluluktan hayır gelmez. Halk Partisi zamanındaki Türkiye'de ise bir Kölemenler hükümetinden başka bir şey yoktu. Çünkü Halk Partisi kendi tüzüğünü anayasaya geçirmiş ve canı istediği zaman da anayasaya aykırı kanunlar çıkarmaktan çekinmemiş, işkence anayasa ile yasak edildiği halde Halk Partisi zamanında yurttaşlara yapılan işkence Bolşevik Moskofların memleketindeki işkencelerden hiç de aşağı kalmamıştır. Bunları görüp bilen, şahit olan ve çeken bir insan sıfatıyla söylüyorum.

Bu duruma göre, meşru demokrat hükümetin gayrımeşru hükümet zamanında yapılan kanunlarla devleti idare etmeğe hakkı var mıdır, yok mudur? Bu hukukî konuyu erbabına bırakarak aklın ve mantığın sesine kulak verirsek şu sonuca varırız:

Türkiye cumhuriyeti 1950 Mayısında kurulmuştur.

Ondan önceki 1923-1950 çağı gayrımeşru ve müstebit bir diktatörlük zamanıdır. Diktatörlüğü yapan Halk Partisi, bilhassa onun ileri gelenleridir.

Serbest Cumhuriyet Fırkası ve Müstakil Gurup gibi maskaralıklarla milletin ve dünyanın gözünü boyamaya

kalkan ve boyadık zannedecek kadar da zekâdan mahrum olan bu partinin yaptığı kanunlar, kanun olmak vasfını haiz değildir. Çünkü kanunları, millet tarafından namuslu seçimlerle seçilen millet meclisleri yapar. Halbuki birinci ve sonuncusu müstesna, Millet Meclisleri namuslu seçimlerle değil; tehditler, dalavereler ve emirlerle tâyin edilmiştir.

Halk Partisinin memlekete demokrasiyi bizzat verdiği hakkındaki iddia da boş ve gülünçtür. Yabancılara karşı eşsiz bir aşağılık duygusuyla hareket eden Halk Partisi ve onun şefi, Amerikan ve İngiliz elçilerinin ihtarları dolayısıyla demokrasiye razı olur görünmüş ve 1946 seçiminde 60 kadar muhalif milletvekilinin çıkmasına göz yummuş, fakat ötekilerini yine tayin ve hileyle kendi adamlarından yaptırmıştır.

1950 seçimlerinde Halk Partisi Doğu illerinde baskı ve vaktiyle astırdığı şeyhlerin oğullarından yardım dilenme gibi aşağılıklıklara, Batıda para dağıtma ve vaid gibi küçüklüklere düşmekle beraber söktüremeyip yenilmiş ve böylelikle meşru hükümet iş başına gelmiştir.

Fakat bu meşru hükümet gayrımeşru hükümetin yaptığı kanunlarla (!) iş görmek mecburiyetindedir. Halbuki bütün bu kanunlar, hakikî kanun olmadıktan başka, millet için değil, çetenin görüş ve menfaatlarına göre hazırlanmıştır.

O halde ne yapmak lâzımdır.

Yapılacak şey şudur:

Dünya tarihinde eşi olmayan bir şekilde kan dökülmeden ve ihtilâl olmadan meşru bir hükümet gayrımeşru bir hükümetin yerine geçmiştir. Bu yeni hükümet ihtilâlsiz iş başına geldiği için gayrımeşru kanunları da ihtilâlsiz bir şekilde değiştirecektir. Bunun da başlangıcı yeni anayasayı hazırlamak olmalı, bu anayasayı hazırlamak için de Kurucular Meclisi faaliyete geçmelidir.

Artık Kurucular Meclisinin nasıl seçileceği, anayasayı yalnız hazırlamakla mı iktifa edeceği, yoksa hazırladıktan sonra milletin reyine mi arzedeceği meseleleri teferruatından ibarettir.

Yeni meşru hükümetin başarı göstermek ve millete hizmet etmek için yapacağı ilk iş yeni anayasayı hazırlıyacak bir Kurucular Meclisini toplantıya çağırmaktan ibarettir.

Orkun, 1 Aralık 1950, Sayı: 9

İçerden Çökertme

DEVLETLERİ çökertmenin klâsik yolu ordu yürüterek onu yenmektir. Bunda başarı sağlanamıyorsa o zaman içerden çökertme usulüne başvulur. İçerden çökertmenin metodu devlet büyüklerinin (eski çağlarda prenslerin) arasına düşmanlık sokmak, milleti oluşturan türlü bölümleri (eski çağlarda boyların, urukların) rekabetini alevlendirmek, son çare de devletin temeli olan kişileri açık veya kapak suikastlarla (vurdurarak veya zehirleterek) öldürmektir.

En eski düşmanımız olan Çinliler bizi çökertmek için bu yollara çok başvurmuş, bazen de başarıyı sağlamıştır.

Son asırlarda, içten çökertme yoluna yeni bir unsur daha eklenmiştir: Çökertilecek devletin kilit noktalarında bulunan kişileri satın alarak o devletin sırlarını, niyetlerini öğrenmek. Devlet sırlarının düşman tarafından bilinmesinin ne yıkıcı felâket olduğunu açıklamaya, tabiî, lüzum yoktur.

Birinci Cihan Savaşı başlarken Fransa'nın Jandarma Komutanı Alman çaşıtı; o zamanki Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun Millî Emniyet Teşkilâtı Başkanı olan Albay Redel ise Rus çaşıtı idi. Almanlar'ın bir hamlede Fransa'ya dalmasında, Avusturya-Macaristan ordularının ilk vuruşmalardaki yenilmelerinde belki de başlıca unsur bu idi.

İkinci Cihan Savaşı'nda, Amerikan Cumhurbaşkanı Roosevelt'in yardımcısı Wallace'ın Stalin'in ajanı olduğu sonradan ortaya çıktı. Amerika'nın atom sırlarının Ruslar tarafından çalınmasının hazırlığı da belli ki Wallace tarafından yapılmıştır.

Şimdi gazete haberlerinden öğreniyoruz ki Almanya Başbakanı Brandt'ın müşaviri Gunther Guillaume, komünist Doğu Almanya'nın çaşıtı olmakla suçlanarak tutuklanmış. Soyadına göre Fransız asıllı olması gereken bu müşavir gerek Batı Almanya'nın, gerekse o kanalla Batı Almanya'nın NATO'daki müttefiklerinin sırlarını Doğu Almanya vasıtası ile Kremlin'e ulaştırmıştır.

Bir cumhurbaşkanı yardımcısı, bir jandarma genel komutanı, bir millî emniyet teşkilâtı şefi, bir başbakan müşaviri de düşman tarafından satın alınabildiğine göre derin derin düşünmek, önleyici tedbirleri bulmak lâzımdır. Zamanımızda komünist devletler hiçbir yabancıyı ülkelerine sokmaz ve izinle girenlerin ardına da alenen polis takarken, demokrat ülkeler insan hakları ve hürriyet prensiplerine bağlı kalarak dışardan gelen herkese kapılarını açmaktadır. İçinde azınlıklar bulunan devletler bu konuda daha tehlikeli durumdadır. Tâbii bulunduğu devlet ve millet içinden düşmanlık besleyen, kin güden azınlık mensupları, yabancı emellere hizmet için çok elverişlidir. Hele maddeciliğin, çabuk kazanç hırsının pek revaçta bulunması bu elverişli kimselerin sayısını çoğaltmaktadır.

Çevremizdeki ülkelerin dost olmadığı kaç tecrübeyle iyice anlaşılmışken yarın Türkiye'nin de böyle bir durumla karşılaşmaması, yüksek makam sahibi bir çaşıtın devlet temellerinde gedik açmaması için şimdiden bazı kanun tedbirleri alınsa nasıl olur?

Ötüken, 8 Mayıs 1974, Sayı: 6

Hukuk Her Şey Değildir

"POLİS DEVLETİ", "Hukuk Devleti" deyimleri son yılların icadıdır. Hukuk devletinden maksat, kanunların hâkim olduğu devlet demektir ki bu devlette fertlerin hakları ve hürriyetleri âdeta mukaddes sayılır. Polisin sorgusuz sualsiz insanları tutukladığı, vatandaşların köleleştiği devletlere nisbetle hukuk devleti, şüphesiz, ileri ve isabetli bir kuruluştur.

Fakat günümüzde her şey hızla gelişiyor. Yeni ihtiyaçlar doğuyor. Yeni durumlar ortaya çıkıyor. Bu sebeple bazı hukuk profesörlerinin kafasındaki hukuk devleti şekli de düzeltilmeye muhtaç hale gelmiştir.

Günümüzün kanunları, devletteki her görev ve makam için bir takım şartlar koşmuştur. Meselâ devlet başkanının yüksek öğrenim görmüş olması, senatörlerin en az kırk yaşında bulunması kanunî bir şarttır. Bu şartlar ne eşitlik prensibine, ne de her konuda ikide bir ileri sürüldüğü gibi anayasaya aykırıdır.

Bununla beraber dünyadaki durum bu kadarının yeterli olmadığını, başka şartların da aranması gerektiğini ortaya koymaktadır. Bugün psikiyatri konusu olan birçok ruh hastalıkları vardır. Bu hastalar uzun süre normal insanlar gibi yaşadıkları halde buhran ânı gelince hastalıklarının gereğini yapar ve her şeyi berbat ederİer. Kısa sinirlilik deyip geçtiğimiz bu hastalıklar bir devletin kilit

noktalarındaki insanlarda bulunursa devlet düzeni sağlam değil demektir. Çünkü hasta insanlar görevlerini doğru ve aralıksız olarak yapamadıkları gibi bir krizle düşmana faydalı olacak anormal bir davranışta da bulunabilirler.

Askerî okullara alınacak öğrencilerle sınavlardan önce bir konuşma yapılır. "Mülakat" denen bu konuşmada subay adayı olmaya gelen öğrencinin ruhî yönüne, karakterine kabataslak da olsa bir bakılır ve bazen bilgi bakımından üstün bir çocuk geri çevrilir. Bu, doğru bir usuldür ve daha da genişletilmesi arzu olunur.

Subay olacaklar için yapılan bu incelemenin daha yüksek makamlardakiler için de yapılmasında büyük isabet vardır. Bunu ruh hekimleri anlar. Böylelikle ruh hastası, iradesi zayıf, karar vermekten âciz, ciddiyetsiz insanların devlet işlerinden bir bölümüne hükmederek büyük aksaklıklara yol açması önlenir. Bu kimseler aynı zamanda millî şuur bakımından da incelenecekleri için günün birinde kendi millet ve kültürünü aşağı gören insanların yüksek makam sahibi olması da önlenmiş olur.

Devlet işlerinin şakaya, korkaklığa, iltimasçılığa, patavatsızlığâ tahammülü yoktur. Bu sebeple devlet mekanizması artık sadece bir hukuk meselesi olmaktan çıkmıştır. Kanunlar yapılırken hukukçularla birlikte sosyologların, siyaset uzmanlarının, tarihçilerin, kurmayların, ruh doktorlarının da düşüncesi alınmalıdır.

Yalnız hukukçuların yaptığı kanunla Genelkurmay Başkanı'nın, bir genel müdürmüş gibi başbakana bağlı olması, şahsen benim duygularımı incitiyor. Bu, bir asker ailesinden gelmiş olmamın değil, millî tarih şuurumun, Türk tarihine bakışımın neticesidir. Türk orduları başbuğunun kadastro genel müdürü gibi başbakana bağlı olması herhalde bütün subay ve assubayları da incitmektedir. Genelkurmay Başkanı o makama yıllarca süren pek

zahmetli ve tabiî şerefli bir hayattan sonra, yaşı altmışlara vardığı bir sırada gelmektedir. Başbakanlığa gelmek ise bazen pek kolaydır. Almanya'daki Brandt gibi, yabancı devlet üniformasıyla kendi vatanına karşı savaşmış bir adamın başbakan olması bile bazen mümkündür. Bizim bugünkü geleneklerimiz bu türlü maskaralıklara elverişli değilse de özgürlüğün alabildiğine arzulandığı bir ortamda yarın bazı tatsızlıkların olması akla gelebilir.

Bundan dolayıdır ki, özellikle, anayasa ile medenî kanun ve ceza kanununun bu şekilde yeni baştan ele alınarak tedvin olunması, bütün mesleklerin ve fertlerin tatmin edilmesi yarınki "Büyük Türkeli" için kaçınılmaz bir ihtiyaçtır.

Ötüken, 29 Mayıs 1974, Sayı: 7

Artık Bir Sınır Çizmek Gerek...

BİRÇOK şeylerin sınırını çizmek, daha doğrusu birbiriyle uzaktan ilgisi olan nesneleri iyice ayırmak güç meseledir.

"Dehâ" ile "cinnet" bir noktada birleşir derler. İnsanlık tarihinde "dâhi" olarak kabul edilen bir hayli insanın aynı zamanda tıbbî mânâsı ile deli olduğu muhakkaktır. Örnek vermeye lüzum yok. Herkes bunlardan bir iki tanesini bilir.

Bunun gibi "nezaket"le "ikiyüzlülük", "doğru-sözlülük"le "kabalık", "ihtiyat"la "korkaklık" da birbirinden kıl payı farkı bulunan, ayrılması güç olan, kolaylıkla birbirine karışan karakterlerdir. "Hürriyet"le "anarşi" de böyledir.

Bunlar, kişiler arasında kaldığı sürece pek zararlı sayılmayabilir. Bir adamın kabalığı veya korkaklığı ancak kendisiyle yakın çevresini ilgilendirir. Fakat iş topluma ait olunca mesele değişir.

Hükümetler, nazarî olarak; milletlerin düzeni, refahı, emniyeti ve ahlâkı için seçilmiş heyetlerdir. Onun için hükümetlerin ikiyüzlü, kaba ve korkak olması şahısların ikiyüzlülüğüne, kabalığına ve korkaklığına benzemez. Sonuçları bakımından çok zararlı olur.

Bugün söz konusu etmek istediğimiz mesele "hoşgörürlük" üzerinde olacaktır. Hoşgörürlük (eski deyimle

"müsamaha") aslında iyi bir şeydir. İnsanların olur olmaz kusurlarını ve yanlışlarını görüp yüzlerine vurmak, cezalandırmak iyi değildir. Hem cesaret kırıcıdır, hem incitidir, hem de tepki doğurucudur. Kusurları öğütle, hatırlatmakla ve nihayet sert söylemekle düzeltmeye bakmak faydalıdır. Ancak bunlar sonuç vermeyince yahut kusurda, suçta direnen kimse başka türlü yola gelmeyince ceza yoluna gidilir.

Bugün Türkiye'de herkes huzur isterken ve millet de iyi kötü oy kullanarak; hükümet değiştirmek prensibine alışmışken, yüksek öğrenim gençliği arasında görülüp kendilerinin "bunalım" dediği "bulantı verici davranışlar" yavaş yavaş manevî yapıyı saran bir kanser haline gelmektedir.

Bazı profesörlerin profesörlüğü kazanç vasıtası haline getirdiği, imtihan sistemlerinde aksaklık ve hattâ haksızlıklar olduğu muhakkaktır. Hele üniversitelerde esersiz ve değersiz öğretim üyeleri bulunduğu, bir takım kliklerin Bizans sarayı entrikalarını andıran tertipler peşinde koştukları herkesçe bilinmektedir. Öğrencilerin de kendi haklarını korumak için bir takım kanunî yollara başvurmaları elbette haklarıdır.

Fakat şu işgaller ve boykotlar nedir? Aldıkları emri yerine getiren polisleri çileden çıkaran o hakaret beyannameleri nedir? Üniversite yönetiminde söz sahibi olmayı istemek gibi bayağı şımarıklıklar nedir? İşgal edilen üniversite binalarında yapılan tahribat nedir?

Üniversite muhtariyeti demek profesörlerin siyasî kuvvet tarafından tayin ve azledilmemeleri, ilmî çalışmalara kimsenin karışmaması demektir. Yoksa üniversite içinde her türlü rezalet ve çapulculuk yapıldığı halde bir yığın şımarığın devlet ve millet aleyhindeki hezeyanlarını, yılışıklıklarını hoşgörmek değildir. Henüz vergi vermeyen, askerliğini yapmamış olan ve geçimi başkaları

tarafından sağlanan insanlar devleti yönetmek iddiasında bulunamazlar. Bulunuyorlarsa başkalarından buyruk ve direktif alan satılmışlar demektir.

Bugün üniversite ve yüksek öğrenim gençlerinin büyük çoğunluğu bir an önce mezun olarak hayata atılmak, hayatını kazanmak gayesi ardındadır. Bunlardan çoğu mezun olunca ailelerinden bir veya birkaç kişinin sorumluluğunu üzerlerine almak durumundadır. Birkaç yüz şımarığın ve satılmışın edepsizliği yüzünden binlerce gencin istikballerinin sarsıntıya düşmesi her şeyden önce adalet duygusuna aykırı düşer. İşte burada hükümetin hoşgörürlüğü sona erer. Çünkü Ziya Paşa'nın dediği gibi:

Nush ile yola gelmeyeni etmeli tekdir;
Tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir...

Yassıada duruşmaları sırasında başyargıç tarafından sanıkların başına kakılarak sorulan soruların biri de memleketin gözbebeği olan gençlere karşı uygulanan sert tutumdu.

O zamandan beri Türk gazetelerinde görülen yabancı memleketlere ait resimlerde polisin üniversite gençlerini nasıl dövdüğü, Türk kamuoyunun fikrini herhalde değiştirmiş olmalıdır. Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya ve özellikle Japonya'da anarşik hareketler bastırılırken polisin Allah yarattı demeden vurması, o memleketlerde polise hakareti gerektirmiyor. Unutulmamalıdır ki bu saydığımız ülkelerin hepsi de demokrasi ve kültürde Türkiye'den ileri memleketlerdir. İlerilik, anarşiyi değil, disiplini getirir.

Üniversiteyi işgal etmek, profesörleri dışarı atmak üniversite öğrencisinin değil, sokak külhanisinin işidir. Bu seviyeye düşmüş insana "lütfen oradan çık" denmez, dayak atılır. Tıpkı bir yankesiciye "Çaldığınız parayı geri vermek lûtfunda bulunur musunuz?" denmediği gibi.

Hoşgörürlüğün sınırı aşılınca bunun adına "aldırmamazlık" denir ki bir hükümet için asla caiz görülemez.

Hükümet herhalde, siyâsî tansiyon yükselmesin diye bu gibi olaylarda sertlik yolunu tutmaktan çekiniyor. Fakat bu çekinme kendi lehinde değildir.

Türk milleti 3000 yıllık millî terbiyesi gereğince kuvvetli ve otoriter hükümetlerden hoşlanan ve onu isteyen bir karaktere sahiptir. Hele üniversite bunalımı adı altında kızıl propaganda ve komünist kışkırtmaları yapılırsa buna göz yummamak, en büyük sertlikle bastırmak vatan borcudur. Beyazıt kulesinden Türk bayrağını indirerek yerine kızıl bayrak çeken vatansızlara müsamaha göstermek yurtseverleri çileden çıkarır ki bu da hem memleket, hem de iktidar için hayırlı değildir. Müsümahanın sınırı aşılmıştır. Dikkat!...

Gözlem, 24 Nisan 1969

Vazife Sınırı

En iyi toplum, herkesin kendi vazifesini kusursuz yaptığı toplum, en üstün ahlâk da vazife ahlâkıdır.

Türk devletinde öğrencilerin görevi derslerini çalışarak hayata bilgili ve kültürlü insan olarak atılmaktır. Fakat son yılların sakat eğitim politikası ve türlü tesirlerle bu görev unutulmuş; öğrenci kalitesi düşmüş; okullar, hele yüksek okullarda alabildiğine bir kargaşalık başlamıştır.

Öğrenci ya devletin ya da ailesinin verdiği para ile geçinen tüketici bir insandır. Hem çalışarak hayatını kazanan, hem de okuyan öğrenci, hesaba katılmayacak kadar azdır.

Bu tüketici öğrencilerin başlıca kaygısı okulu başarıyla bir an önce bitirmek olacakken çoğu başka yönlere bakmakta, siyasî propagandalara âlet edilmekte ve dört yıllık bir fakülteyi altı yılda bitirmeyi başarı sayacak kadar yanlış bir düşüncenin esiri olmaktadır.

Yüksek Öğrenim Gençliği yurdun aydın tabakasının mühim bir parçasıdır. Dünya meselelerini düşünmesi, siyasî kanaat sahibi olması şarttır. Fakat üniversite seviyesine yakışır bir kafa olgunluğuna malik olması da zaruridir. Bu zaruret kendi haddini ve hakkını bilmesi, başkalarının hakkına saygı duyması, başka fikirlerin de doğru olabileceğini kabul etmesi demektir.

Bugünkü görünüş ise çok defa bunun aksidir. Kültürsüz yetişen nesiller yıkıcı propagandalara pek çabuk kapılmakta ve kapıldığı fikri mutlak ve tek hakikat sanarak onunla insanlığın kurtarılacağı gibi gülünç hayallere kendisini atmaktadır. 2 Mart günü Münih'teki Türkler arasında geçen olay bu gülünç hayalin acıklı bir neticesidir.

Devletin veya ailelerinin parasıyla Münih'e okumaya gönderilen Türk öğrencileri sanki ders faslı kapanmış gibi Türkiye'yi oradan idare etmeye kalkışarak bir yürüyüş yapmışlar, kurmuş oldukları "Türk Toplumcular Federasyonu"nun kışkırtmasıyla konuk oldukları memleketin huzurunu kaçıracak bir davranışın içine girmişlerdir. Bu görgüsüzce hareketi iki sebeple yapmışlardır. Birincisi Altıncı Amerikan Filosu'nun Türkiye ziyaretlerini protesto etmek, ikincisi de komünistlik suçundan dolayı Türkiye'de cezaevinde bulunan Şadi Alkılıç adlı birisinin affını istemek.

Amerikan filosunun artık gelmemesini istemek bugün hemen bütün Türklerde ortaklaşa bir duygudur.

Fakat bir komünistin affını istemek ancak komünistçe bir davranış olabilir. Çünkü komünist demek kendi devletini, vatanını ve milletini Moskova'ya peşkeş çeken bir vatan haini demektir. Bir hainin affını istemek merhamet duygusundan değil, ancak ihanette ortak olmaktan doğan aşağılık bir davranıştır.

Öğrencilerin bu yürüyüşünü Alman polisinden önce Münih'teki Türk işçileri bastırmış, ders yerine ihanet ve rezaletle uğraşan bu asalakları tepeleyerek dağıtmıştır.

Normal şartlarda işçilerin aşırı sol fikirde olması gerekirken Türk işçileri millî terbiyeleri icabı vatan ve milletlerine sadık kalmışlar, sözde aydın tabakayı teşkil eden öğrenciler ise zehirlenmiş, kandırılmış zavallılar olduklarını ortaya koymuşlardır.

Yabancı memlekette bulunan bir insan bir parça da kendi vatanını temsil eder. Bu temsil ne kadar başarılı olursa memleket o kadar iyi not alır.

Öğrenciler konuğu oldukları memleketin rahatını kaçırmakla terbiyesizce ve görgüsüzce bir iş yapmışlardır. Üstelik bir komünist mahkûmun affını istemekle kendi vatanlarını hiç sevmediklerini göstermişlerdir.

Acaba burada Millî Eğitim Bakanlığına düşen bir görev yok mu? Vazifesinin sınırını bilmeyen öğrencilere bir ihtar dahi yapılmayacak mı? Bir şeyler öğrenmesi için dünya kadar masraflar göze alınarak Batıya gönderilen bu gençler "bilim" yerine bu herzevekilliklerle uğraşırsa bunları geri çağırıp onların yerine ciddî gençleri yollamak mümkün değil mi?

Bir memlekette testiyi kıranla suyu getiren bir tutulursa o memleketin geleceğinden ümit kesmek lâzımdır.

Suçların, rezaletlerin, ahlâksızlıkların günden güne artması bundandır.

Okularda bilgiden önce karakter eğitimine yer verilseydi herhalde haddini, hududunu bilen; sorumluluğunu anlayan; kendisininin toplumdaki fonksiyonunu kavrayan ve henüz tüketici bir insanken "vatan kurtaran arslan" rolüne çıkmak gibi gülünçlüklere düşmeyen gençler yetişirdi.

Haddi bilmemek bir dereceye kadar mazur görülebilir, fakat millî ihanet asla!...

Daha bugünden, hovarda burjuva hayatı yaşadıkları halde sosyalizm teraneleri okuyan, sözde Türk oldukları halde Moskof selâmı vermek gibi hafiflikler yapan, Vietnam için destanlar düzüp Amerikan emperyalizmine düşmanlık güttüğü halde, kendi anayurdu Türkistan'ı sömüren Rus'a hayranlık duyan serserilerin mazeretleri yoktur.

Bunlar vatan hainidir. Millî Eğitim Bakanlığı artık uyanmalı, koynunda yılan besleyen bir akılsız olmaktan çıkarak millî şuura sarılmalı, millî ruhla beslenmemiş öğretmen, öğrenci, idareci kim varsa hepsini tasfiye ederek Türkiye'nin yarınını kurtarmalıdır.

Öğrenciler vazifelerinin sınırını bilmiyorlar. Doğru...

Millî Eğitim Bakanlığı biliyor mu?

Gözlem, 13 Mart 1969

Korkular

KORKU, belki de insanların ilk duygusudur. Hurafeler korkudan doğar. Medenî insanın daha cesur oluşu hurafelerin zekâ ile yenilmesi yüzündendir.

Günümüzde herkes, her zümre, her topluluk, her millet ayrı ayrı şeylerden korkar. Korkunun cinsi karaktere, ülküye, yaratılışa, ruh yapısına göre değişir.

Türk (ama gerçek Türk, yani Türkçü) şerefsizlikten korkar. Yalan ve iftira ile çıkar sağlamaktan çekinir. Silâhı haysiyetsizlik olan mücadeleye yabancıdır. Bundan dolayıdır ki, şerefsizlerle yapılan çatışmalarda Türkler daima zararlı çıkmıştır.

Süflî ruhlu olanlar büyüklükten, yükselmekten korkar. Bugünkü siyasî sınırlar dışına her göz atış onlar için korkunç sonuçlar verecek bir rüyadır.

Devşirme ve komünist Türklükten ve Türkçülükten korkar. Türklüğün lehine olan her hareketin, her davranışın, her eserin, her kanunun aleyhindedir. Çok uzaktan bile olsa Türklüğü, Türkçülüğü hatırlatan ne varsa ondan ürker, titrer. Bozkurt düşmanlığı bundandır. Çünkü Bozkurt Türklerin millî sembolüdür. Tarihten önceki çağlarda onu kılavuz diye kabul etmiş, hattâ kendilerinin Bozkurttan türediğine inanmışlardır. Türk Kağanlarının soyadı "Eçine" yani "Kurt"tur. Devşirme ve komünist okulda Bozkurt rozetine, meydanda Bozkurt heykeline daya-

namaz. İftirası hazırdır: Bozkurt; Turancılık, emperyalizmin sembolüdür.

Hırsız, polisten nasıl korkarsa, vatan haini de ihaneti önleyecek kanundan öyle korkar. Hürriyet teraneleri fikrin ve vicdanın serbestliği için değil; ahlâkı, milleti, vatanı yıkmak için istenen hürriyettir. Geçmişi ve tarihi inkâr, fuhşu ve seks rezaletine terviç hürriyetidir.

Din tüccarı, dinin gerçeğinden korkar. Kumarhanede yakalanan, akla gelen ve gelmeyen herkesi dolandırmış olan ahlâksız, sahtekâr, Allah Peygamber, din, Cennet kelimeleriyle kandırdığı saf insanları sömürürken, en büyük düşmanlığı mantık ve zekâya karşıdır. Çünkü onun yalancılığını matematik kesinlikte ortaya koyan nesne, mantık ve zekâdır.

Hakları olmayan yere yükselenlerin yahut hakları olmayana el koyanların korkusu hak ve adalettir. Çünkü doğruluk duygusu insan erdeminin şimdiye kadar bulabildiği en yüksek prensiplerden biridir ki, haksızlık yapanlarda zerresi bulunmaz.

Tembel ve zevkine düşkün olan hayvansılar disiplinden, çalışmaktan, tehlikeden ve savaştan korkar. Medeniyeti, disiplini ve ahlâkı yaratan savaşı vahşet diye görür de genç kızların satılmasına, yoksulların sömürülmesine, vurgunculuğa, hırsızlığa ses çıkarmaz.

Atom ve uzay çağındayız ama, daha yüz milyonlarca insan ilk primatlar seviyesindedir. Kendi yarattıkları putlara tapmaktadırlar. Bazen evliya diye seviyesiz ve iğrenç bir cahilin, bazen büyük adam diye seviyesiz ve korkak bir hainin, bazen ilerici ses diye seviyesiz ve alçak bir satılmışın ardından koşarlar.

Rahatının kaçmasından korkanlar ise herkese ve herşeye tâviz verirler: Milyoner ise komüniste haraç, profesörse anarşiste not, hükümet adamı ise vurguncuya yüz verir.

Satışlarının düşmesinden korkan gazetelerde bu korku, bir kuduz cesaretine dönüşür. İyi, yüksek, kutlu olan ne varsa ona saldırırlar. Enver Paşa'nın Türkistan'da şehit oluşu, memleketi batıran şuursuz bir Turancılık macerası diye gösterilir de, Nurhak Dağlarında Türk Devletini yıkmak isteyen beş on zavallı, "*Sınıfsal Bilinç!*"in kahramanları diye alkışlanır.

Korku bir hastalıktır. Millî eğitimle, millî basınla, millî radyo ile, millî filim ve sahne ile tedavi olunur.

Fakat o hekimler nerde?

Ötüken, 8 Aralık 1972, Sayı: 12

Türkiye'nin Yeniden Kuruluşu

TÜRKİYE Cumhuriyeti, aşağı yukarı 3000 yıllık bir milletin 22 yüzyıldan beri aralıksız var olan devletinin bugünkü adıdır.

Karanlık olan en eski çağları bırakırsak, tarihimiz, Makedonyalı İskender'in milâttan önce 4. Yüzyılda, Türkelleri'nin batısı demek olan Maveraünnehir'e saldırışı ve yaptığı kırgınlar dolayısıyla daha doğuya çekilen atalarımızın Kuzey Çin'de doğudan batıya doğru kurduğu devletlerle başlar. Tanrıkut Mete (veya Motun) milâttan önce 209-174 arasında bu devletleri birleştirerek Türk birliğini sağlar, yasaları ve teşkilâtı ile Türk Milleti'ni yaratır. Ondan sonrası dışarda düşmanlara, içerde tabiata ve afetlere karşı savaşın hikâyesidir. Bu arada iç kavgalar, boylar ve uruklar arasındaki çekişmeler ve bu çekişmeler sonundaki hanedan değişiklikleri de tabloyu tamamlar.

Tanrıkut'un Kunlar'ı dört asır sonra hâkimiyeti Siyenpi-Tabgaçlar'a bırakıp anayurt tarih sahnesinden çekilir. Çoğu yeni hâkimlerin adını alır. Kalanı, batıya doğru ilerleyip nihayet Atila ile Avrupa'yı allak bullak eder. Siyenpi-Tabgaçlar'ın yerine geçen Aparlar'ı da Gök Türkler devirdikten sonra milletimizin adı artık "Türk" olarak kesinleşip günümüze kadar gelir.

Devletin sınırları Mançurya'dan Hazar kuzeyine ve Urallar'ın batısına kadar uzanmaktadır. Bazen batıda

daha ileri gittiği, bazen de devlete başkaldıran bir kısım Türkler'in resmî devleti tanımayarak ayrı bir devlet halinde yaşadıkları görülür. Fakat bunlar geçicidir ve vatanın büyüklüğünden doğmaktadır.

Bütün tarihimiz boyunca bir hanedan kanunumuzun bulunmayışı, ölen kağandan sonra başa kimin geçeceğinin bir türlü tesbit edilemeyişi gibi millî bir kusur yüzünden doğan prenslerin taht kavgaları nihayet, devletin, hanedanın ortak malı olduğu prensibini doğurur. Böylelikle bazen büyük devlette birkaç imparator birden hüküm sürmekte, fakat bir tanesi, ismen bile olsa ötekilerinin büyüğü, metbuu tanınmaktadır. Bunu, merkeziyetsizliğin hâkim olduğu Gök Türk, Karahanlı, Selçuklu ve Çengizli çağlarında görürüz.

Aslında devlet tektir. Hatta birbiriyle çarpışan iki Türk devletinden bile biri, ötekinin daha büyük ve aslî devlet olduğunu tanımaktadır. Osmanlılar'dan İkinci Murad çağında yazılan "takvim" şeklindeki bir tarihte Müslüman olmayan Çengiz, Ögedey, Güyük, Mengü ve Hülegü'nün rahmetle anılması Türkler'deki tek devlet prensibinin ifadesidir. Çarpışanlar "devletler" değil, "hanedanlar"dır.

Bu sebeple Selçuk Hanedanı'nın Anadolu'da hüküm süren kısmına *Türkiye Selçukluları* deyip onu ayrı ve bağımsız bir devlet saymak büyük yanlıştır. Anadolu Selçukluları, başkent Merv, Rey veya Isfahan'dan idare olunan büyük imparatorluğun büyük bir eyaletidir. Devlet, hanedanın ortak malı olduğu için bu devletin bir bölümünün başındadırlar ve anadevletteki imparatoru metbu tanımışlardır.

İlhanlılar'ın Anadolu'ya hâkim olmaları da büyük devletteki bir hanedan değişikliği olayıdır. Karaman beğlerinin İlhanlılarla çarpışması yabancı bir müstevliye karşı millî bir ayaklanma değil, Almanya tarihinde de örnekle-

rini gördüğümüz bir küçük hükümdarın ihtiras ve nüfuz hareketidir. Aynı Karamanlılar, aynı şekildeki hareketleri Osmanlılara karşı da yapmışlar, Osmanlı-Karaman vuruşması pek kanlı ve çirkin safhalar göstermiştir.

Osmanlılar Kırım'a, bir aralık Kazan'a da hâkim olmuşlar, fakat Türkistan'ı ele geçirememişlerdir. Bunun başlıca sebebi Azerbaycan ve İran'a hâkim olan Türkler'in şiîliği kabul ederek Türk tarihine mezhep kavgasını sokmalarıdır. Safevîler'in şiîlik taassubu olmasaydı Türkistan'daki Özbek Hanlıkları da Osmanlı hâkimiyetini kabullenecek ve birlik yalnız duygu alanında değil, idarede de gerçekleşerek devam edecekti.

Bugünkü Türkiye, Türk tarihinin vârisi ve devam ettiricisidir. İlerdeki Türk Birliğini de yine Türkiye Cumhuriyeti kuracaktır.

Fakat bugünkü görünüşüyle, Türk'ün, tarihin bütün zamanları içinde görülmemiş bir takım manevî hastalıklarla illetli olduğu meydandadır. Türkler, târihte pek korkunç kıtlıklar, kargınlar ve felâketler görüp geçirdiler. Ölü insan ve hayvan kemiklerini un haline getirip yiyecek kadar acıklı anılar yaşadılar. Fakat millî ruh ayakta olduğu için bu korkunç felâketleri atlattılar.

Bugün ise dış tesirler ve içerden bulunan yardakçılarla millî ruh baltalanmıştır. İşin en acıklı tarafı, hükümet başında bulunanların bu yıkıcılığa karşı kayıtsız davranmaları, tehlikeyi görememeleridir. Eskiden ana prensip "büyümek ve başka milletlere hâkim olmak"tı. Şimdiki prensip "yabancıları gücendirmemek, içerde gürültü çıkarmamak, her şeyi örtbas etmek" olmuştur.

İnsanî düşünceler ne kadar ilerlerse ilerlesin, dünya, milletlerin savaş alanı olmakta devam edecektir. Bu bir sosyal kanundur. Edebiyat ve felsefeyle bu kanun değişmez. Bütün dünyada, insaniyetten bahseden milletlerin veya partilerin, kuvvet kazandıkları zaman kendi prensip-

lerine nasıl sırt çevirdiklerini görüyoruz. Rusya, Amerika'nın Viyetnam'da asker bulundurmasını "tecavüz" diye ilân ederken Çekoslovakya'yı istilâdan asla utanç duymuyor. Birçok başka devletin tutumu da aynıdır.

Bizim konumuz Türkiye olduğu için, dışardan fazla örnek vermeden kendi devletimizden bahse başlayacağız:

Bugün, uzun Türk tarihinde ilk defa olarak, devlet başkanlığı etmiş bir adamın, devleti yıkmak ve yabancılara bağlamak isteyen vatan hainlerini idamdan kurtarmak teşebbüsünde bulunduğunu görüyoruz. Bu bir tek örnek bile çok mühim bir hastalığın arâzıdır. Bu çirkin davranış anayasaya dayanılarak yapılmaktadır. Bu da anayasanın eksik yönleri bulunduğunu gösterir.

Bu memleketin bir senatörü bazmorfin kaçakçılığından Fransa'da tutuklanmıştır. Bu memleketin bir kültür bakanı, komünizmin son kurtuluş çaresi olduğunu söyleyen birisiyle, doğuda Ermeniler'e toprak vermek isteyen başka birisine kültür ödülü vermiştir.

Bu memlekette insanları bir açgözlülük bürümüştür. Çabuk ve kolay kazanç için kaçakçılık, hırsızlık, dolandırıcılık, cinayet bol bol yapılmaktadır.

Yoksul veya orta halli bir hayata razı olmayan birçok genç kız evlerinden kaçarak fuhuş yuvalarına düşmektedir.

Gazeteler, evlerinden kaçan genç kız ve oğlanların babaları, anaları tarafından çağırıldığını gösteren ilânlarla doludur.

Disiplin ve kanunlara, nizamlara saygı kalmamıştır.

Bu memleket geri zekâlılarla, delilerle, ruh hastalarıyla doludur.

Ne belediye, nizamları, ne devlet kanunları yürümektedir.

Bu saydıklarım, çöküntünün manevî yönleridir. Bir de maddî ve tabiata ait olanları var: Toprak kayması yüzün-

den, milyonlarca tonla ifade edilen toprak her yıl denizlere dökülmektedir. Ormanlar tarla açmak için kasden yakılarak memleket çölleşmektedir. 1960'ta uçakla İstanbul'dan Ankara'ya yaptığım yolculukta ormansız, yeşilliksiz bir çöl seyrettim. 1931'de çam ormanlarıyla kaplı gördüğüm Bolu dağları çevresini 1960'ta otobüsle yaptığım İstanbul'a dönüş yolculuğumda bomboş buldum.

Büyük şehirler, hele "dünya incisi" denen İstanbul milyarlarca liralık şeddadî binalarla tahrib edilmektedir. İstanbul'a "iri bir köy" diyorlar. Köy bile değil de sokakları, yapıları ile güneşsiz, ağaçsız bir manastırhane...

Haydarpaşa ile Pendik arası tek bir şehir haline gelmiştir. Bu iki istasyon arasında trenle bir banliyö yolculuğu yapanlar, demiryolu boyunca 3 metre aralıkla yapılmış 4-5 katlı koca apartımanlar göreceklerdir. Halbuki belediye nizamlarına göre banliyöde bunun 6 metre olması lâzımdır. Bunca inşaat suçunu belediye mühendisleri neden kontrol etmemiştir? İçişleri veya İmar Bakanlıkları neden müfettiş göndererek sorumluları araştırmamıştır? Burada her suç, yapanın yanında kâr mı kalacaktır? Bu suçlar neden işlenmektedir?

Dertler ve suçlar saymakla tükenmez. Bunları saymaktansa çarelerini, yeniden kurulması gereken Türkiye'nin hangi temellere dayanması gerektiğini sıralayalım:

Türk milletinin yaşaması isteniyorsa önce ele alınacak konu onun sağlığını sağlamaktır.

Sağlık konusu yalnız iyi beslenme, güneşten faydalanma, beden hareketi yapma meselesi değildir. Sağlık konusu aynı zamanda bir de irsiyet meselesidir. Birçok fertleri irsî akıl ve ruh hastalıkları ile illetli olan millete sağlam millet denemez. Biz bugün bu durumdayız. Geçen yıllarda 400.000 geri zekâlı çocuktan bahsolundu. Akıl ve ruh hastalığını çocuklarına geçirecek fertleri kısırlaştırmak, bugün "aile plânlaması" denen ve Türki-

ye'nin hızla büyük nüfuslu ülke haline gelmesini önleyen tedbirden daha önce ele alınmalıdır. Türlü kanser ve cinnetlere sebep olan fabrika ve kalorifer dumanları, egzoz gazları, tütün, ağır alkollü içkiler gibi ırkı tahrip edici faktörlerin mutlaka önüne geçilmelidir. Bunlardan bir kısmının çaresi bulunmuştur. Pahalıdır diye ihmal etmek asla doğru değildir.

Sağlam yapılı bir millet iyi bir ham maddedir. İşlenmesi için okutulması, eğitilmesi lâzımdır. Bu sıralarda moda olan "reform" kelimesinin eğitime neler getireceğini bilmiyorsak da çarşambanın gelişinden perşembe belli olduğu için pek ümitli değildir. Sınıf geçme yerine ders geçme, 10 numara yerine 4 numara veya puan ile reform olmaz. Hele okuyup yazma oranı 1970 sayımına göre % 55 iken ilköğretimi 8 yıla çıkarmak fantaziden başka bir şey değildir. Öğretmenler arasında azımsanmayacak kadar bir kalabalıkla sızmış bulunan komünistleri topyekûn ayıklamadan ise hiçbir şey yapılmaz.

"Ezberciliği kaldırmak" tekerlemesi çok tehlikeli bir şeydir. Ezbercilik kalkınca İstiklâl Marşı, kerrat cetveli, tarih yılları ve yabancı dil nasıl öğrenilir? "Ezberciliği kaldırmak" değil, "anlamadan ezberleme"yi kaldırmak, cidden lüzumsuz ders ve bahisleri kaldırmak lâzımdır. İlkokuldan sonra derhal ihtisas bölümlerine ayrılmak, fakat temel ders olarak millî kültür (yani Türk dili ve grameri, Türk tarihi, Türkelleri coğrafyası ve yurttaşlık bilgisi) ile çocuğun kabiliyetine göre seçeceği ve seçilecek dersleri okutmak şarttır.

Milletin devlet kurması için toprağa, yani vatana ihtiyacı vardır. Elde sağlam ve vuruşçu bir millet olursa bu vatan her zaman bulunur.

Türkiye toprağının depremle batacağına dair bir emare olmadığı için bu yönden korku yoktur. Fakat toprağın

denize akması ve ormanların yok olması sonucu memleketin çölleşmesi gibi ciddî bir tehlike vardır.

Irk sağlığından sonra Türkiye'nin en mühim meselesi, yeraltı servetlerini işletmeden önce yer üstünü yaşanır duruma getirmek, ormanlarla yağmur sağlayarak tarım verimini artırmak, ondan sonra yeraltı servetlerine el atmaktır.

Türkiye'de 4-5 evliler de sayılmak şartıyla 60.000, bunlar sayılmamak şartıyla 40.000 köy var. İstanbul'dan Ankara'ya trenle giderken hattın iki yanındaki köylere bakınız. Bazılarında "bir tek" ağaç vardır. Çoğunda da üç beşten fazla yoktur. Yani görünüş tamamen bozkır ve çöl manzarasıdır. Evliya Çelebi'nin bahsettiği mamur köylere hat boyunca raslanmaz.

Çağımız, köylerin yavaş yavaş tasfiye olunduğu, milletlerin şehirlere yerleştiği çağdır. Bu "köy"ler de bizimkiler gibi 50 evli, 100 evli köyler değil, en aşağı 500 evli köylerdir.

40.000 köyü büyük köyler halinde birleştirmek nazarî olarak güzel bir düşünce ise de uygulanması çok güçtür. Fakat mutlaka yapılması gerekli bir işlemdir. Bu büyük iş, Plânlama Dairesi'nin başaracağı iş değildir.

Deprem kuşağı üstünde bulunan Türkiye'nin tehlikesiz yerlerinin seçilmesi, aynı zamanda akarsulara veya göllere yakın yerlerde bulunması, millî savunma bakımından Genelkurmay'ın fikrinin alınması lâzımdır.

Köyleri büyütürken şehirlerin küçülmesine de o kadar ehemmiyet vermek icab eder. Eski Başbakan Süleyman Demirel, İstanbul'la İzmit arasında beş on yıl sonra tek bir şehir vücuda geleceğini müjde gibi haber vermişti. Halbuki bu bir felâket haberiydi.

Büyük şehirler sağlık, ahlâk, asayiş, savunma bakımından büyük sakıncalar taşır. Büyük şehirlere lüzum yoktur. Bir milletin ileri ve güçlü olması büyük şehirle-

riyle ölçülmez. Toprağı az milletler için bu bir zaruret olsa bile Türkiye gibi geniş bir ülke için fantazi ve hatadır.

Anadolu'nun iyi bir etüdünden sonra yeni kültür ve endüstri şehirlerinin kurulması, büyük şehirleri hızla daha fazla büyütmemek için, elli yıl önce İsveç'in yaptığı gibi fabrikaları seçilecek köylerde kurmak, bugün çok az nüfuslu, fakat verimli olan Muş Ovası'na Batı Anadolu'nun sıkışık yerlerinden tarıma nüfus göçürmek en isabetli tedbirlerdir.

Türkiye'nin yeniden kurulmasındaki en mühim âmillerden biri de kanunlardır. Bilindiği üzere kanunlar örf, ırkî temayül ve ihtiyaçtan doğar. Bizim bellibaşlı kanunlarımız ise hep tercümedir. Anayasayı yapan hukuk profesörlerinin bir de Türk anayasası olduğundan haberi yoktur. Türk tarihinden haberleri yoktur ki o tarihin doğurduğu yasaları bilsinler.

Başkanun olan anayasayı yalnız bir hukuk meselesi olarak düşünmek çok yanlıştır. Bundan dolayı anayasayı yalnız hukukçular değil, onlarla birlikte sosyologlar, psikologlar, tarihçiler ve psikiyatri uzmanları da beraber hazırlamalıdır. Bugünkü...... meye kalkınca da, tabiî, millî düzen bozulmaktadır.

1962 anayasasının hazırlanmasında çok garip bir zihniyet hâkim olmuş, otorite sağlayıp diktatörlük yapmasın diye bir kimsenin iki defa üstüste devlet başkanı olması yasaklanmıştır. O takdirde başbakanların da yalnız bir meclis devresi için makamda kalması gerekmez miydi? Diktatörlük zamanla elde ediliyorsa bir partinin üstüste dört defa iktidara gelmesi de aynı sonucu doğurmaz mıydı?

Bütün Türk tarihi boyunca Türk devlet başkanları otoriter olmuşlardır. Otoriter olmayan bir devlet başkanının düşünülmesi bile abestir. Kanunlarla sınırlandırıl-

dıktan sonra, yüksek yetki sahibi başkanların seçilmesinde zarar değil, yarar vardır. Bir de şu var ki şahsiyetler kuvvetli olunca, anayasa ne derse desin, kuvvetli şahsiyet diktatör olabilmektedir. Nitekim 1924 anayasasına göre de devlet başkanlarının yetkisi az olduğu halde Atatürk bir diktatördü.

Memleket, partiler yüzünden çıkmaza girdiği zaman meclisi dağıtıp yeni seçim yaptıran bir başkan, devletin kurtarıcısı olur. Milletin tuttuğu, sevdiği, faydalı bir başkan neden iki, hatta üç defa üstüste seçilmesin?

Senato ise lüzumsuz bir müessesedir. Anayasa Mahkemesi dururken Senatoya lüzum yoktur. İşleri uzatmaya ve devlete birçok masrafa mal olmaktadır. Anayasa Mahkemesi'nin biraz daha genişletilerek mühim kanunların kontrol ettirilmesi, maksadı sağlar.

450 mebus çok fazladır. En küçük hakları bile yenmeyen millî bakıyye usulü ile yapılacak seçim 200 mebuslu bir Mecliste kuvvetli partilerin tek başlarına hükümet kurmalarını sağlar. Sağlayamazsa, yeni seçim yerine, Devlet Başkanına en kuvvetli partiyi iktidarda tutmak yetkisi verilmelidir. Milletlerin huzur ve istikrara ihtiyacı vardır. Mebuslar nutuk düellosu yapacak diye devlet, hükümetsiz bırakılamaz.

Zamanımız, ihtisasların çoğaldığı zamandır. Her devrede yeni yeni bakanlıkların kurulduğunu görüyoruz. Bu da bir mahzurdur. Bunun önüne geçmenin çaresi şudur: İçişleri, Dışişleri, Adalet, Sağlık, Eğitim, Maliye, İktisat, Ulaştırma Bakanlıkları gibi bakanlıklar temel bakanlıklar olup bunlar daima mevcut olacaktır. Memleketten bir Sağlık Bakanlığını kaldırmaya imkân yoktur. Fakat bunların dışında kalanlar ikinci sınıf bakanlıklar olup bunları kaldırmak da mümkündür. Nitekim Kültür Bakanlığı kaldırılmıştır. Spor Bakanlığı, Orman Bakanlığı gibi bazı bakanlıklara da zamanla ihtiyaç kalmayabilir. Böylece bu

ikinci sınıf bakanlıklar için ayrı binalar yapmaya da lüzum kalmaz.

Millî Savunma Bakanlığı kaldırılmalı, onun bütün görevi Genelkurmay'a devrolunmalıdır. Ordunun siyasetle ilgisi yoktur ama bu, particilik anlamındaki bir siyasettir. Ordunun millî siyasetle ilgisi vardır. Askerî bir kuruluşun başında askerlikten anlamayan bir sivilin bulunması doğru değildir. Genelkurmay Başkanları gerektiği zaman kabine toplantılarında bulunmalıdır.

Birçok değerli subayın kadro ve yaş haddi diye emekliye ayrılmasının önüne geçmek için Türk ordusunda üçlü teşkilât yerine ikili teşkilât kurularak rütbeler de buna göre ayarlanırsa askerliği seven subayların ordudan çıkarılması önlenmiş olur. Bu takdirde 40 yaşında bölük kumandanlarına raslanacaktır. Ne çıkar? Eskiden de böyleydi ve hiçbir zararı görülmüyordu. Bu gün 40 yaşında insan genç insandır.

Askerî liseyi bitirecekler için iki yıllık subay sınıf okulları kurulmalı, bu okulların en üstün başarılıları Harb Okuluna gönderilmelidir.

Ceza Kanunlarımızda "kanun boşlukları" diye ad takılan bir takım zayıf noktalar vardır ki bunlardan faydalanan suçlular, suçlarını işlemekte yıllardır devam edip dururlar.

Suç işleyenlerin, düzen bozanların iflahı kesilmedikçe Türk toplumu dertli olmakta devam edecektir.

Kan davaları, ırza taarruzlar, para için adam öldürme, haraç alma, kabadayılıkla geçinme, hırsızlık, rüşvet, sahtekârlık gibi suçları işleyenlerin büyük bölümü profesyonel olarak yaşamaktadır.

Daha önce de yazdığımız gibi, İslâmiyetten önceki Türkler evli kadına taarruz edeni ve büyük hırsızlık yapanları idam ederlerdi. Bugün bu işler kollektif olarak yapılıyor. Yakalananlar suçu birbirine atıyor. Çaresiz

kalan hâkim, birine ağırca bir ceza verdikten sonra ötekilerini, delil kifayetsizliğinden ya beraat ettiriyor, ya da bir iki yılla işin içinden çıkıyor. Sık sık gördüğümüz, üç beş yaşındaki çocuklara tecavüz edenlerin yaşatılması insaniyet midir? Şunu asla unutmamalı ki, ahlâksızlar ve hainler sertlik karşısında sinerler.

Hapishanelere yıllardır silâh ve esrar sokulması hükümet adamlarının gözünü açamamıştır. Hapishaneler, ceza görenlerin yaptıklarına pişman edileceği yerler olmalıdır. Bu da tecridle ve yalnız bırakılmakla olur. Küfürle ve dayakla değil. Şunu da unutmamalı: Hapishane yalnız bir ıslah evi değildir. Aynı zamanda toplumun, kendisine zarar verenden öç aldığı yerdir.

İnsaniyet duygusu bütün dünyada bir cıvıklık halini almıştır. Bu insaniyetçilere göre suç işleyen zavallıyı o hale getiren "neden!"leri arayıp bulmalıdır. İnsanlar o "neden"leri aramakla uğraşırken insanlar mahvolup hayvan derekesine inecekmiş, kimin umurunda?

12 Mart muhtırası ve bugünkü durum iyi bir fırsattır. Türkiye'nin yeniden kurulması ve kurulurken millî geleneklerin, aklın, şuurun, bilimin hâkim olması için şimdiden kurulacak komisyonlar işe başlamalı, aceleleri olmadığı için konuyu ciddiyetle ele alarak üstün bir devlet kurmak için gerekli ne varsa hazırlamalıdır.

Tabiî, söylemeye de lüzum yok: Bu yeni devletin adı yarısı Türkçe, yarısı Arapça mı; İtalyanca mı olduğu belli olmayan "Türkiye" değil, bütünüyle Türkçe "Türkeli" olacaktır.

24 Mart 1972, *Ötüken*, 1972, Sayı: 100

Türk Budun, Ökün!

ŞİMDİ herkes akl-ı evvel oldu. Beş on tekerlemenin tekrarlanmasıyla dünyayı bir çırpıda düzeltiveriyorlar. Millet hainliğine kadar varan her şeyi söyleyip de yine "özgürlük yok" diye bağıran siyaset palyaçolarına, çocuk aldatır gibi yalanlar söyleyerek olmayacak vaadlerde bulunanlara baktıkça kıyametin kopmakta olduğuna inanmak gerekiyor. Karşılıklı suçlamalar... Biri ak derse öteki mutlaka kara diyor. Biri "kalkınıyoruz" diyor, beriki "batıyoruz" diye bağırıyor. Kendisini herkesten akıllı ve ileri gören manyaklar, yabancıların soytarılığını yaptığı halde milliyetçilikten dem vuran utanmazlar, Türk topraklarından taviz vermeyi öğütleyen hayâsız yazarlar meydanı bir sirke çevirmişler. Sirkte hayvanlarla palyaçolar maskaralık ediyor ve toplumsal alıklığın içinde yüzen bir kalabalık onlara alkış veya kargış tutuyor.

Bu topluma yıllardır iyi, insanca, erdemli ve Türkçü olarak ne verildi? Hiç!... Ama rezalet, rezîlet, kepazelik adına ne varsa, ne kadar yalan akla gelirse bilim, sanat, ilerilik diye hepsi sunuldu. Kıyıcılığa hak denildi. Milletin çoğunluğuna "kuyruk" adı takılarak aşağılandı. Bir zümrenin ahlâksızca ihbarıyla dört yüz bin kişinin tutuklandığı zamanlar oldu. "*Türkiye halkları*" diye bağırıp soygunculuk yapan geri zekâlı bir anarşiste "*İkinci Atatürk*" diyen haysiyetsiz insanlar görüldü. Atatürkçülükten baş-

ka hiçbir prensip tanımadıklarını söyleyenler, Atatürk'ün adını unutturmak için elinden geleni yapan, para ve pullardan, resmî dairelerden resimlerini kaldırtan, mezarını yaptırtmayan İnönü'yü millî kahraman ilân ederek Anıtkabir'e gömdürdü. Millî düşmana kardeş diyen alçaklar çıktı.

Bütün bu adamlar normal midir? Bunlara ne sıfat verilebilir? Bir adam ya odur, ya budur. İnsan aynı zamanda hem Türk, hem İngiliz; hem Müslüman, hem Katolik; hem milliyetçi, hem şeriatçı olamaz. Oldum diyen hiçbirisi değil, sadece ikiyüzlüdür.

Milliyetçiyim diyen adam kendi tarihinin 3000 yıllık olduğunu bilir. Tarihine 1000 yıllık diye bakan kimse cahildir, yobazdır, yozdur, Türk değildir.

Türk Budun, Ökün!... Kendine gel. Aklını başına topla. Her söze, herkese inanma. Beynini işlet. Geçmişini hatırla. Seni nelerin yükseltip, nelerin alçalttığını düşün. Safsatalardan uzaklaş. Şunun, bunun ardından gitme.

İşkembe kazanından dîba çıkamaz. Yüz defa aldandığın, aldatıldığın halde hâlâ iyiyle kötüyü seçemeyecek misin? Yüzlerce büyük millî kahraman dururken maymun suratlı, kan içici, riyakâr Asya ve Avrupa serserilerinin resimlerini duvarlarına asacak kadar beyinsiz ve haysiyetsiz olanlara gerçeği öğretmek için boşuna vakit harcama. Onlarsa belâlarını bulacaklar. Sen vakit kaybetmeden bir baltaya sap olmaya çalış. Bir baltaya sap olmak demek, millete hizmet edecek bir yer, bir su başına geçmek demektir. Makamlar, mevkiler ancak Türk milletine yararlı olabilmek içindir.

Bunu da yapamazsan Türk milleti ancak tarih yapraklarında kalacaktır.

Ötüken, 10 Haziran 1975, Sayı: 6

Aynı Tarihî Yanlışlığa Düşüyor muyuz?

En eski zamanlarda Türkler (yani Türklerin ataları olan boylar, eller) Türkistan'ın garbî kısımlarında oturuyorlardı. Onları daha şarka, Moğolistan'a kadar atan sebep Aryanî kavimlerin sel hâlindeki muhaceret ve istilâları oldu. Bilhassa milâttan önceki 6-4'üncü asırlarda İranlıların ve bundan biraz sonra İskender kumandasındaki Yunanlıların cenubî Türkistan'a taarruzları, sayıca tarihin her devresinde azlık olan Türklerin şarka doğru atılmalarını mucip oldu. Türkler bu istilâlara karşı uzun müddet kahramanca harbetmelerine rağmen kendilerinden daha medenî ve daha kalabalık olan kavimler karşısında esareti kabul etmek istemeyerek şarka çekildiler. En eski Türk destanlarında bu muhaceretin izleri kalmıştır.

Şarka çekilip de orada "Kun" ("Hiyong-Nu", "Hun") adı altında milâttan önceki üçüncü asırda devlet kuran Türkler Çinlilerle sıkı temasa geçtiler. Bazan sulh, çok defa harple geçen bu münasebetler Türkleri büyük bir tehlike karşısında bulunduruyordu: Şimdiki gibi o zaman da çok kalabalık ve medenî olan Çinlilerin esaretine düşmek Türk ırkını yeryüzünden kaldırabilirdi. O zamanki Çin tarihlerinin Türk-Çin münasebetine dair verdiği malûmat arasında bütün Türklerin, bir Çin vilâyeti ahalisi kadar bile olmadığı birkaç defa zikrolunmuştur. Türk reisleri-

nin bütün gayret ve siyaseti bu tehlikeye düşmemek gayesine müteveccih bulunuyordu. Bununla beraber Türk memleketine gelen Çin elçileri ve Türk sarayına sokulan Çin prensesleri ile beraber Çin medeniyeti de Türkler arasına giriyordu. Milâttan önceki ikinci asırda Çin sefahati, Çin ahlâksızlığı, Çin elbiseleri, kumaşları Türkler arasında yayılmağa başlamıştı. Bu böyle giderse Türklerin askerî kabiliyetinin mahvolacağı, bunun da esaretle biteceği muhakkaktı. O zaman Türkler arasından bir vezir çaktı. Çin medeniyeti ile mücadele etti. O ince, zarif elbiselerin ancak Çin'de giyilebileceğini, bozkır ırkının sert asker olarak yaşamak mecburiyetinde olduğunu anlattı. Çin elçileriyle münakaşa ederek onlara karşı Türklüğü müdafaa etti. Çinlilerin çirkin ve gayrı insanî buldukları Türk âdetlerini doğru ve haklı göstermeye çalıştı. Çin medeniyetinin ahlâksızlığı da beraber getirdiğini, saf insanları bozduğunu, Türklerin azlık olmalarına rağmen Çin'i titretmelerinin ancak ahlâkları ve askerlikleri sayesinde olduğunu, bu sayede Çin'in yetiştirdiği mahsulâtı da istedikleri zaman zaptedebileceklerini anlattı. Bu suretle Çin tehlikesi epeyce uzun bir zaman için atlatıldı. Fakat o vezir öldükten ve eskisi kadar muktedir hükümdarlar gelmemeğe başladıktan sonra Çin nüfuzu yine tesirini göstermeğe başladı. Hele bazı hükümdarlar bir Çin prensesi için millî varlığı unutacak kadar küçüklük gösterdikten sonra millî saflık bozuldu.

Bunun neticesi olarak milâttan sonraki üçüncü asırda devlet yıkıldı. Bereket versin ki onların yerine Türk devletini yeniden kuracak, bozulmamış Türk kabileleri vardı. Ve Siyenpi(Topa)ler derhal Türk hegemonyasını ele alarak eskisi kadar azametli olmamakla beraber devleti yaşatabildiler.

Bu, yabancı medeniyet yüzünden Türk tarihinde olmuş birinci inhidamdı.

Üçüncü asırdan yedinci asra kadar geçen Türk tarihi hep aynı levhayı gösterir: içerde kabile mücadeleleri, dışarda Çin, İran ve Bizans'la harp ve bazen sulh. Bizans uzaktı. Türklere bir şey yapamazdı. Fakat İran ve Çin gibi kalabalık ve medenî milletlere mukavemet yalnız Türklerin askerî seciyeleri sayesinde mümkün oluyordu. İran'ın ve bilhassa Çin'in birkaç kere Türklüğü ortadan kaldırmak için büyük ordular gönderdiğini biliyoruz. Bu ordular gerek Türk arazisinin kendileri için sarp olmasından, gerekse Türklerin birinci sınıf asker olmalarından dolayı işlerini başaramadılar. Fakat Çin siyaseti memleketin içine tefrika sokmak ve prensesler vasıtası ile hükümdarları elde etmek gayesinde devam ediyordu. Bu suretle Türk memleketinin büyük bir kısmı Çinlilerin eline geçti. Bu sırada Türk münevverlerinin nasıl hatırladığı Orhun abidelerinde bize çok beliğ bir surette anlatılıyor.

Yedinci asrın sonunda yanında ancak 17 kişi olduğu halde dağa çıkan Kutluk Han bir istiklâl harbi açtı. İşiten Türkler yanına koştular. Birkaç yılda Türk devleti yeniden kuruldu. Yine Çin'e baş eğdirdi. Dünyada ne kadar Türk varsa yine aynı bayrak altına girdi. Fakat bu büyüklük Türklerin başını döndürdü. Son devrin en muktedir kağanlarından olan Bilge Kağan (716-734) Türkleri Buda dinine sokmak ve şehir hayatına alıştırmak istedi. Fakat o zaman da bir Türk veziri, Bilge Tonyukuk çıkarak bu teşebbüse mâni oldu. Çinlilere göre azlık olan Türklerin büyük Çin ordularına karşı durabilmelerinin ve hatta Çin'i korkutmalarının sebeplerini kağana anlatarak bunun göçebelikten ve askerî hayattan ileri geldiğini söyledi. Tonyukuk diyordu ki:

"Türkler kendilerini kuvvetli görünce Çin'e taarruz ederler. Zayıf oldukları zaman bozkırlara çekilebilirler. Şehirlere alışık olan Çin orduları ne kadar kuvvetli olursa olsun boz-

kırların içine girip Türkleri yok edemez. Halbuki Türkler şehir hayatına alışacak olurlarsa ilk yenilişten sonra mahvolacaklardır. Çünkü artık bozkırlarda yaşayamayacakları için Çin kalabalığı karşısında kökleri kuruyacaktır. Buda dini ise insanlara merhamet ve tevazu telkin ettiğinden insanları miskinleştirir. Türkler bu dini kabul ederlerse tedricen cesaretlerini kaybederek kudretsiz kalacaklardır. Buda dini Türkler gibi çok harbetmeye mecbur bir millete telkin olunacak şey değildir."

Bilge Tonyukuk, bu büyük Türk siyasisi (Almanların tabirince Türk Bismarkı), bu ilk Türk müverrihi bu suretle yabancı bir medeniyete girmenin Türkleri mahvedeceğini anlayarak bunun önüne geçmişti. Eğer Buda dini ve Çin medeniyeti Türkler arasında tamamen yayılmış olsaydı, 740-745 arasındaki büyük dâhilî ve haricî kargaşalıklar arasında Gök Türk sülâlesi ortadan kalkarken onların yerine yeni bir kabile, Dokuz Oğuzlar (Uygurlar), çıkarak devleti derhal yeniden kuramazlardı.

Fakat müthiş bir askerî kuvvet olan Dokuz Oğuzlar (Uygurlar) yabancı medeniyetin tesirine pek çabuk kapıldılar. Sekizinci asrın sonunda Çin paytahtını zaptettikleri esnada manihaî dininin mabetlerini gördüler. Hükümdar bu dini millete kabul ettirmek istedi. Beyler milletin askerî efkârını sarsar diye mâni olmak istedilerse de muvaffak olamadılar. Manihaizm parlak merasimle, kağanın bir nutku ile kabul edildi. Devir eski zamanlara nispetle çok değişmiş olduğu için yabancı medeniyetlerin tesiri daha büyük oluyordu. Bu suretle manihaizmi kabul ettikten sonra Türk diline birçok ecnebi kelimeler girmeye başladı. Bugün elimizdeki birçok Uygur eserlerinde yabancı dillerin kuvvetlì tesiri göze çarpar. Orhun ve ilk Uygur abidelerinin o temiz ve saf Türkçesine karşılık, bu sonraki Uygur eserleri ne kadar karışık ve ne kadar bo-

zuktur. Artık o sıralarda Bilge Tonyukuk gibi büyük bir vezir de çıkmadığı için yabancı harslar Türk ruhunu tazyike başlamıştı. Fakat bu manihaî tesiri bütün Türk âlemine yayılamadı. Binaenaleyh Türk millî ruhu bundan büyük bir şey kaybetmedi. Fakat bu sefer garptan gelen yeni bir medeniyet, yani İslâmiyet Türkistan'a girmişti. Onuncu Asır başlarında Türkeli'nin garp ucundaki Türkler (Bulgar Türkleri), aynı asrın ortasında da Orta Türkistan Türkleri kumanda ile din değiştirerek İslâm olunca Türkler yeni bir medeniyet sahasına girdiler.

Kendi millî dinlerini kılıç korkusuyla değiştiren acemler bu yeni kisve altında eski din ve ruhlarını saklarken, İslâmiyeti büsbütün başka sebeplerle (eskeriya iktisadî) kabul eden Türkler millî benliklerini kaybetmek derecesine geldiler. Hiç şüphesiz bu ifratta en büyük kabahat halk kütlesinin değil, münevver sınıfındı. İslâmiyetin tesiri şimdiye kadar olan tesirlerin hepsinden kuvvetli oldu. Hatta o kadar ki Çin medeniyetinin ve manihaizmin en kuvvetlendiği zamanlarda bile Türkçe isim taşıyan Türkler İslâmiyete girdikten bir iki asır sonra isimlerini bile Arap-Acemleştirdiler.

Bu suretle aşağı yukarı bin yıl İslâm medeniyeti çerçevesinde kalan Türklerin millî harslarını ihmal etmeleri yüzünden ne kadar belâlara uğradığını hepimiz biliyoruz. Son yüz elli yıldan beri de yeni bir medeniyete, garp medeniyetine girmek tecrübelerini yapıyoruz. Geçen on yıldan beri artık bu tecrübeyi geçmiş, tahakkuk yoluna girmiştir. Acaba bugün de yeni bir medeniyete girerken aynı tarihî yanlışlığa düşüyor muyuz? Bugün de Türk millî ruhu tehlikede midir? Buna da ilerde cevap vermeğe çalışacağız.

Atsız Mecmua, 1932, Sayı: 11

Altıncı Filo?!

KÜÇÜK tedbirlerle mühim arızaların giderilmesi, çok defa mümkündür. Işığın yerini değiştirmek gözlerin yorulmasını, kışın yün fanila giymek, üşümekten doğan türlü hastalıkları önler. Sobaya yapışan bir çocuk için tedbir onu azarlamak yahut dövmek değil, sobanın çevresini parmaklıkla çevirmektir.

Toplum hayatında buna benzer hadiseler vardır. Gençleri kötü alışkanlıklardan kurtarmak için onları spora, kamp hayatına, okumaya sürüklemek; alan, plaj ve kitaplık hazırlamak, bazı kimseleri suç işlemekten alıkoymak için onlara iş ve geçim bulmak lâzımdır. Tabiî bununla birlikte kanun ve nizam müeyyideleri de şarttır.

Son yıllarda Türkiye'de gelişen Amerikan aleyhtarlığı, eğer tedbirleri alınmazsa, millet fertlerini birbirine düşman iki grupa ayıracak bir istidat taşımaktadır. Bugün memleketimizde birkaç isterik kız ve kadınla birkaç kazanç çıkarcısından başka Amerikalılar'dan hoşlanan kimse kalmamıştır. Fakat aşırı solların, sırf Rusya'yı tutmak, Moskof kafasıyla hareket etmek için yaptıkları hareketlerin karşısına komünizm aleyhtarları çıkınca, sanki Amerikalılar'ı savunmak için harekete geçmişler gibi bir zan uyanıyor. Halbuki onların kuşkusu Amerikan düşmanlığı kisvesine bürünmüş komünizmdendir.

En normal zamanlarda bile zaten birbirine karşı şüp-

hede ve tetikte olan gruplar, Amerikan filosu İstanbul'a veya İzmir'e gelince boğaz-boğaza gelmekten asla geri kalmıyorlar.

16 Şubat Pazar günü İstanbul'da, Taksim Meydanında geçen kanlı olaylar bundandır.

Amerikalılar'ın gelmesini protesto edenlerin içinde aşırı solcu ve Rus taraftarı olarak tanınanların bulunması komünizm ve Rus aleyhtarı zümreleri harekete geçirmiştir. Çünkü bunlar, Amerikan aleyhtarı olarak başlayan hareketin soysuzlaşarak bir komünist ihtilâli şekline dökülmesinden endişe ediyorlar.

16 Şubat olaylarının asıl müsebbi Altıncı Filo'dur. Gelmeseydi iki kişinin ölmesi, birçoğunun yaralanması ve daha fena olarak milletin birbirine kin besleyen zümreler haline gelmesi gibi uğursuz hâdiseler olmayacaktı.

Kıbrıs anlaşmazlığında Yunanlılar'ı tutan Amerika'nın Türk çıkarmasına Altıncı Filo vasıtasıyla engel olmasından ve Amerika Cumhurbaşkanının Türkiye başbakanına mahut mektubu yazmasından sonra başlayan soğukluk yavaş yavaş bir Amerikan düşmanlığı halini almış, millet Amerikalı görmeye tahammül edemez hale gelmiştir.

Türkiye'de hiçbir solcu olmasa dahi bu düşmanlık gelişip büyüyecek ve Amerikan düşmanlığı gösterileri yine aynı ölçüde yapılacaktır.

Amerika NATO'da müttefikimizdir ve bize pek çok yardımda bulunmuştur. Siyasî partiler, TİP müstesna, Türkiye'nin NATO'da kalmasına taraftardır.

Fakat NATO'da kalmak Amerikalılar'dan nefret etmeğe mani değildir. Türk milletinin çoğunluğu bugün, yine NATO müttefikimiz olan Yunanlılar'a hangi gözle bakıyorsa Amerikalılar'a da aynı gözle bakmaktadır.

NATO andlaşmasının açık ve gizli bir takım vecîbeleri olduğu muhakkaktır. Fakat bu vecîbeler taraflardan birinin açıkça aleyhine yahut kalblere kin aşılayıcı şekilde

olmamalıdır. Altıncı Filo'nun sık sık Türk limanlarına gelmesi de belki bu vecîbelerdendir. Fakat durum o hale gelmiştir ki bu filonun gelişi, fayda sağlamak şöyle dursun, iki müttefik milletin arasını şiddetle açacak bir mâhiyet almıştır. Filonun arasıra Türkiye kıyılarına yaklaşmasında stratejik bir zaruret varsa, bunun için mutlaka İstanbul ve İzmir limanlarına girip sevimsiz Amerikan bahriyelilerini şehirlerimize çıkarmaya ihtiyaç yoktur. Çok büyük bir vurucu güç olan Altıncı Filo, görevini İstanbul'a yaklaşmadan, Marmara'nın İstanbul'a yakın bir noktasında durarak da yapabilir. Türk hükümetinin millî duyguyu anlayarak, hiç olmazsa uzun bir süre, bu gemilerin gelmemesini sağlamaya mutlak bir ihtiyaç vardır.

Amerikalılar teknikte ileri, fakat kültürsüz ve köksüz bir millet oldukları için her yerde antipati yaratıyorlar ve gitgide daha istenmez bir hale geliyorlar. Yıllarca önce Missuri gemisi İstanbul'a ilk ziyaretini sevgi gösterileri arasında yaptığı sırada, Beyoğlu'nda, İstiklâl Caddesi'nde gezen Amerikan bahriyelilerinin bize pek aykırı gelen hareketlerini [o günlerde görenler unutmamışlardır. Bunlar muhtelif şımarıklıklar yapıyor,] elindeki leblebiyi havaya atarak yere düşmeden ağzıyla yakalamaya çalışıyor, çok kalabalık bir caddede bu zıpır davranışından utanç duymuyordu.

Meğer o Amerikan bahriyelisi çok masum ve çok terbiyeli bir adammış. 15 Şubat tarihli gazetelerde resmi çıkan Amerikan amiralini gördükten sonra böyle düşünmeye mecbur kaldım. Çünkü Amiral Charbonatta, sahne dansözünün telli pullu etekliğini giymiş, yarı çıplak dansözle karşılıklı göbek atıyordu. Bu sahnenin çirkinliği için söyleyecek söz bulamıyorum. Bu sahneden sonra Amerika devleti bu adamı hâlâ amiral olarak kullanmakta devam ederse, pes.

Bir de Türk general ve amirallerini, kısacası Türk pa-

şalarını düşünün. En kalitesizi bile bu gülünç amiralden bin kere daha vakur ve şereflidir ve milletimizde beliren Amerikan düşmanlığında, zannederim, bizim ayıp saydığımız şeyleri onların pek kolaylıkla yapmalarının büyük ölçüde payı vardır.

Taksim olaylarında dinî taassubun mühim rol oynadığı muhakkaktır. Dinî taassupla gözü dönmüş, daha doğrusu döndürülmüş olanlar, Amerika aleyhtarı yürüyüşe katılanlardan çoğunun sosyalist olması dolayısıyla onları topyekûn komünist ve kâfir olarak görmüşler, neticede hâdiselere seyirci olarak katılan ve tesadüfen orda bulunan, biri evli, iki vatandaşımız hayatlarını kaybetmiştir.

Bu çatışmada polisi suçlamaya da imkân olmasa gerek. Birkaç yüz polis, kavgaya kararlı birkaç bin kişiyle, silâh kullanmadan nasıl başedebilirdi?

Bu çatışmalar devam edecektir. Önceden tedbir alınmadığı için cesareti artan taraflar işi daha da ileri götüreceklerdir. Sağdan sola kadar bütün yurttaşların az çok millî duygu ile yaptıkları bu yürüyüşlere gizli maksatla katılanlar da elbette bulunacaktır. Bunların bir takımı hilâfeti diriltmek isteyen siyasî ümmetçiler, bir bölümü de hâlâ Stalin veya Mao prensiplerini Türkiye'ye uygulamak isteyen komünistlerdir.

Bu iki zümrenin kışkırtmaları günün birinde amacına ulaşırsa Türkiye'de kan gövdeyi götürecektir. Bunu mutlaka önlemek lâzım. Önleyici tedbirler de gayet basittir. Hükümetten rica ediyorum: Bir müddet yürüyüş ve mitinglere izin verilmesin ve uzun bir süre de Altıncı Filo Türkiye'ye uğramasın. Particilik yüzünden zaten çok fazla bölünmüş olan milletimiz bir de Amerikalılar yüzünden tekrar ikiye ayrılıp vuruşmaya başlarsa "Ne günlere kaldık, ey Gazi Hünkâr" demekten başka çaremiz kalmayacaktır.

Gözlem, 6 Mart 1969

Mendebur Amerikalı

30 AĞUSTOS 1964 tarihli *Cumhuriyet* gazetesinde ibretle seyredilmeğe değer bir fotoğraf yayınlandı. Bu fotoğraf Dumlupınar Meydan Savaşından sonra tutsak edilen Yunan Başkomutanı Trikopis ile adı açıklanmayan bir Yunan prensinin ve Yunan Ordusu Kurmay Başkanı General Dionis'in Türk Albayı Reşit Beğ tarafından götürülüşünü gösteriyordu.

İşin ibretle bakılacak tarafı Dionis'in, sanki seyrana gidiyormuş gibi sigara içmesi ve trene doldurulmuş tutsak Yunan askerlerinin de kendi prensleriyle komutanlarının götürülüşünü gülerek seyretmesiydi. Yalnız, önüne bakarak ve şapkasını elinde tutarak yürüyen prenste bir utanma duygusu olduğu görülüyordu.

Korkunç bir bozguna uğramalarını, düşman eline düşmelerini hiç umursamayan, üstelik komutanlarının tutsaklığına gülen bu askerler şüphe yok ki dünyanın en şerefsiz ve haysiyetsiz insanlarıydı. Banyo içinde küçük çocuklarla analarını öldüren, fakat tepelerinde uçakları görünce beyaz gömlek çıkarıp teslim bayrağı sallayan bugünkü palikaryalar da, yine hiç şüphesiz, dünyanın en haysiyetsiz milletidir.

Fakat yine ibretle görülmesi gerekir ki millî şuuru olan önderler yönetimindeki bu şerefsizler güruhu, adım adım kendi ülkülerine doğru yürümekte, her dayaktan

sonra ayağa kalkıp, sanki hiçbir şey olmamış gibi, gayeye doğru ilerlemektir.

Millî gurur ve şeref bakımından çok üstün olan Türkler ise Yunanlılar'a göre aksi durumdadır. Yâni Türk Milletini yönetenler her şeyden önce dostların hukukunu korumayı, onların gönlünü kırmamayı düşünmektedir. 1953 Mayısında, İstanbul fethinin 500. yıldönümü töreni bu yüzden rezil edilmiştir. Burada sayılmasına lüzum olmayan birçok yanlış davranışlar bu yüzden yapılmıştır.

Dost kayırma prensibi bizi pek uysal insanlar gibi gösterdiği için kayrılan dostlar bizden fedakârlık istemeye alışmıştır. Bunun en acı örneğini Kıbrıs olayları dolayısı ile Amerikalıların tutumunda gördük. Dost bilerek lüzumundan pek fazla içimize soktuğumuz Amerikalılar bize en âdi şekilde ihanet ettiler. İhanetlerinde kendi menfaatleri olsa, bir dereceye kadar mazur görülür, ahlâk bakımından olmasa bile mantık bakımından haklı olurlardı. Fakat bize karşı ihanetleriyle kendi menfaatlarını dahi çiğnemeleri onların yalnız hain değil, ahmak olduklarını da göstermektedir.

NATO bir ordu, Amerika bu ordunun komutanıdır. Bu ordu bir sebeple büyücek bir çekiliş ve gerileme yapmaktadır. Böylelikle kuvvetlerinden bir kısmını feda etmek durumu ortaya çıkmıştır. Sağ kanadın en sağındaki 20 tümenle onun solundaki 5 tümen tehlikededir. Komutan bir süre bunların hepsini birden kurtarma yollarını denedikten sonra bunun imkânsız olduğunu anlamıştır. İster istemez ya sağ uçtaki 20 tümeni, ya da onun solundaki 5 tümeni feda edecektir. Aklı başında olan bir komutan için yapılacak şey 5 tümeni feda ederek 20 tümeni kurtarmaktır. Çünkü yirmi tümen, sayı üstünlüğü bir tarafa, savaş kabiliyeti, disiplini ve sadakati bakımından ötekine göre çok üstündür. O kadar üstündür ki

kaptırılacak 5 tümenin cephesini dahi savunacak güçtedir.

Şimdi, bu şartlar içinde komutan 5 tümenlik birliği değil de 20 tümenlik orduyu feda ederse siz ona ne dersiniz?

Ne dersiniz deyin!... İşte Amerika budur...

* * *

Amerika bugün dünyanın birinci devletidir. Geniş ve zengin toprakları, 200 milyona yakın nüfusu, atom gücü, ağır endüstri ve ticaretiyle birincidir. Fakat fertler arasındaki münasebetlerde olduğu gibi milletler arasındaki dengede de birinci olmak, mutlaka "değerleriyle ve hakkı ile birinci olmak" anlamına gelmez. Sosyal ve dev bir büyülteçle Finlandiya'yı 200 milyonluk yapıp Amerika'nın yanına getirerek ikisini ölçüştürünüz. Yahut bunun aksini yapınız: Sosyal ve dev bir dürbünün tersiyle bakıp Amerika'yı, 4.5 milyonluk bir ülke haline getirerek Finlandiya'yı komşu yapınız. Ne kadar güdük kalır!

Çünkü milletleri büyük yapan erdemlerden hiçbirisi Amerika'da yoktur.

Siyasî ahlâkları sıfırdır. Hem demokrasi havarisi geçinir, bütün milletlerin demokrat olmasını ister, Zenci devletlerinde seçim yaptırmak için yırtınır, faşizm ve komünizme karşı cephe alır, hem de kendi vatandaşları olan, savaşlarda Amerika için kan akıtıp Olimpiyatlarda birincilikler sağlayan Zenciler'e köle muamelesi yapar.

Hem seçim yapar, hem de türlü şaklabanlıklarla Zencileri seçtirmez.

Kennedy'nin öldürülmesi ve meselenin esrarlı şekilde örtbas edilmesi, cumhurbaşkanlarının daima ölümle korkutulması siyasî ahlâkın derecesini gösterir.

Amerika'da cinsi ahlâk da yoktur. Evli kadınlardan hemen hepsinin zina yaptığı Doktor Kinsey'in raporu ile ortaya çıkmıştır.

Ticarî ahlâk da yoktur. At yarışları ve boks maçlarındaki müşterek bahisler üzerinde yapılan gangsterlikler, vergi kaçırmak için yapılan hilekârlıklar, geri milletlere silâh satmak için oynanan oyunlar ortadadır.

Atom sırlarının Ruslar'a satılış şekli ise millî ve vatanî ahlâklarının örneğidir.

Sözün kısası Amerika bir rezaletler ülkesidir. Banka soygunculuğu illeti oradan dünyaya yayıldı. Klâsik müzik yerine iptidaî Zenci müziğini dünya piyasasına süren Amerika'dır. Seks kepazelikleri, Holivut fuhuşları hep Amerikan icadıdır. Cinsî terbiye veriyoruz diye kız okullarında flört dersleri gösterilen tek ülke Amerika'dır. En çok sabun kullanan milletlerden biri Amerikalılar olduğu halde pislik ve murdarlıktan doğan çocuk felci hastalığını Amerikalılar dünyaya yaydı. Milyonlarca akıl ve sinir hastası, milyonlarca şişmanlık hastası, milyonlarca homoseksüel hep oradadır.

Amerika'da olup da başka yerde olmayan şeyler yalnız rezaletle cıvıklıktır.

Neden böyle? Çünkü henüz millet olamadılar. Amerika büyük değil, iridir. Avrupa'dan giden maceracı, serseri, katil, hırsız güruhu ile bu güruhun kadın ihtiyacı için idhal olunan malûm seviyedeki dişilerin neslinden geldikleri için böyledirler. Onları parlak gösteren şey sonsuz servetleridir. Bu servetle dünyanın en büyük ve en iyi bilginlerini, uzmanlarını kendi memleketlerine toplayabiliyorlar.

Amerika'daki bilim ve teknik hayatını yürütenler Yahudilerle Avrupalılar'dır. Avrupalı diyerek kendisi veya babası Avrupa'dan gelmiş ve henüz Amerikalı olamamış kimseleri anlatmak istiyorum. Bir numaralı atom bilgini

Von Braun bile Alman'dır. Gerçek Amerikalı bilim, teknik ve kültüre değil, yalnız para kazanmaya önem veren bir yaratıktır. Onlarda zahirî bir cilanın altında iptidaî ve kaba bir insan gizlidir. Amerika'nın yerlileri olan ve kendilerine göre oldukça gelişmiş kültürleri bulunan Kızılderililer'in yok edilmiş olması Amerikalıların vahşetinin söz götürmez tanığıdır.

Ruslar fezaya ilk füzeyi atıp içine Laika adlı bir köpek koydukları zaman, hayvana böyle işkence yapılır mı diye Amerika'da kıyametler kopmuştu. Oysa ki Laika dünyaya sağ salim dönmüştü. Aynı Amerikalılar kendi vatandaşları olan Zencileri öldürürken soğukkanlı idiler. Hele Kıbrıs'ta Türkler'in ölmesi, öldürülmesi, açlığa mahkûm edilmesi kıllarını kıpırdatmamıştı. Demek ki Laika'yı kanları çekmişti.

* * *

Mantık ve muhakemeleri tersine işleyen bazı kimseler bu son durum dolayısı ile suçlu olanın onlar değil, biz olduğumuzu ileri sürüyorlar. Peki ama, önündeki koca çukuru göremeyerek düştüğü için kendisiyle alay edilen Nasreddin Hoca'nın: "*Bu çukuru buraya kazanda hiç suç yok mu?*" diye sorması gibi biz de şöyle soramaz mıyız:

Bizim iyi niyetimizi sömüren, vefakârlığımızı kendi çıkarlarına alet eden yabancıların, yani Rum'un ve Amerikalı'nın hiç mi suçu yok? Birkaç günde başarabileceğimiz Kıbrıs çözümüne engel olarak onu cihan çapında bir mesele haline getiren, binlerce Türk'ün acı ve sefalet çekmesine sebep olan ve kendisi de bir çözüm yolu bulamayan Amerika bizim dostumuz mu?

Kızıl Moskoflar'ı Avrupa'nın ortasına kadar getirerek cihanın başına belâ eden; Almanya ve Kora'yı ikiye bölerek Avrupa ve Asya'da yıllarca kanayacak yaralar açan ve o zamanki Cumhurbaşkanı İsmet İnönü'ye Rusya ile

anlaşmasını tavsiye eden adam, yani Amerikalıların geleneğe aykırı olarak dört defa üstüste başkan seçtikleri, insanlık tarihinin bir numaralı budalası Roosevelt değil miydi?

Öldürüldüğü zaman bir kısım Amerikalılar sevindiği halde Türkiye'de herkesin acı duyduğu Kennedy, Küba için Ruslarla pazarlık ederken, Küba'nın Rus füzelerinden temizlenmesi karşılığında Türkiye'deki Amerikan füzelerini, modası geçmiştir bahanesiyle kaldırtmadı mı?

Bütün bunlar, dostumuzun vefa derecesini göstermektedir. Böyle bir dosta karşı hükümet siyasî alanda gerekeni yapsın. Biz de millet olarak onun bir mendebur olduğunu bilelim, şimdilik yeter.

* * *

3 Eylül 1964'te yazılıp *Ötüken*'in 12 Eylül 1964 tarihli 9. sayısında yayınlanan yukarki yazı sanki günümüz için kaleme alınmışa benziyor. Bugün için, bu yazıya eklenecek pek bir şey yoksa da iki gazete haberini de koyarak Amerikalı'nın ne biçim yaratık olduğunu anlatmakta fayda vardır.

Milliyet'in 2 Ağustos 1975 tarihli sayısında Anadolu Ajansı'nın Vaşington'dan alarak verdiği şöyle bir haber vardı:

Her On Amerikalı'dan

Biri Akıl Hastası

Amerikan "Ruh Sağlığı Ulusal Enstitüsü'nün Vaşington'da yayınlanan bir raporuna göre, Amerika Birleşik Devletleri'nde 20 milyon kişi akıl hastasıdır ve bunlardan yalnızca üç milyonu tedavi görmüştür.

Raporda, "Amerika Birleşik Devletleri nüfusunun en az onda biri, yani 20 milyon kadarı çeşitli akıl hastalıklarından muzdariptir" demekte ve hükümetin son 25 yıl

içinde psikiatrik araştırmalar alanında bir milyar dolar harcadığı belirtilmektedir.

Rapora göre 7 hastadan yalnız biri tedavi görmektedir ve akıl hastaları ülkeye her yıl 21 milyar dolara mal olmaktadır. Alkolizmin ve uyuşturucu maddelerin verdiği zarar ise 15 ve 10 milyar dolar dolaylarındadır.

Nüfusunun "en az" onda biri akıl hastası olan bir toplum, dünya üzerinde bir açık hava müzesi demektir. En az onda biri hasta olan milletin yarın onda ikisi de hasta olunca siz artık bu devlete istediğiniz kadar süper devlet deyin. Demek ki bize ambargo koyan Amerikan Meclisi'nde en aşağı 45 deli var. Bu delilere ahmakları; Rum ve Yahudi asıllıları da eklerseniz koca devletin mukadderatının kimlerin elinde olduğu ve bu devlete güvenmekle eski Türk hükümetlerinin ne büyük bir millî hatâ işlediği ortaya çıkar. Amerikalılar'ın nasıl sıvama aptal olduklarının bir delili de, ülkelerindeki zehirli madde kullanışının, Türkiye'de haşhaş ekimini yasaklatmakla biteceğine inanmalarıdır. İnanırlar, çünkü onlar dünyada haşhaş üreten bir İran, Efgan ve Uzak Doğu olduğundan habersiz yaşayacak kadar kızıl cahildirler. İstanbul'a gelip Boğaz'a bakarak "Bu hangi nehir?" diye soran coğrafya öğretmeni yalnız Amerikalılar'dan çıkar.

Memleketimizdeki "özgürlük" havarilerine bir sözüm var: Amerika'yı bu duruma düşüren sebep aşırı hürriyettir. Aşırı hürriyeti kötüye kullanmayacak insan pek azdır. Çağımızın maddeci, keyifçi gençlerine aşırı hürriyet verilince ondan hipi, gangster, zehir müptelâsı, ahlâksız, sözün kısası insanlıktan soyunup hayvanlaşmış bir nesil çıkar. Bizim de böyle olmamız istenmiyorsa hürriyetlerin sınırlı olduğu beyinlere işlenmeli, bunun avukatlığı ve propagandası yapılmamalıdır.

İkinci gazete haberi; birincisinden iki gün önce, 31 Temmuz 1975'te ve yine *Milliyet*'te çıkmıştır. Anadolu Ajansı'nın Kaliforniya'dan verdiği bir haberdir. Haber şöyle:

Kaliforniya'da Kadınlar İçin
Genelev Açılıyor

Dört çocuk annesi Anne Meyers, erkeklerin çalışacağı ve kadınların müşteri olacağı ilk genelevi açmak üzere resmî makamlara başvurmuştur. Bayan Meyers, kocası ile birlikte işlettiği bir barın üstündeki iki katı bu iş için kullanmak istediğini belirterek işletme ruhsatı verilmesini talep etmiştir.

Resmî makamlar, böyle bir ev için işletme ruhsatı verilmesinin çok güç olduğunu, zira Kaliforniya kanunlarının fuhuşu ne şekilde olursa olsun cezalandırdığını belirtmişlerdir.

Şu Amerikalı kadının yüzsüzlüğüne, kocasının şerefsizliğine, resmî makamların hödüklüğüne şaştınız, değil mi? Demek ki Kaliforniya'da kanunların fuhuşu yasak etmesine rağmen bu genelev için resmî izin verilecek ve Amerika bir işte daha birinci olacak.

Dört çocuklu ana(!), meyhanecilikten kazandığını az görerek bu rezaleti de sırf kazanç için göze almaktan hayâ duymamıştır. Bu iş gerçekleşseydi, Bayan Meyers'in dört çocuğunun ne muhteşem bir ahlâk ve erdem dekoru içinde yetişeceğini ve ilerde nasıl afetler olacağını artık tahmin edin.

Şimdi sonuca gelelim: Amerika bir gergedandır. Gergedan gibi kuvvetli ve ahmaktır. Fakat bir fil veya çevik bir pars onu her an öldürebilir. Ancak, buna lüzum kalmayacaktır. Çünkü o, hakikî gergedanların başına sık sık geldiği gibi, hamakatı dolasıyla ergeç bir batağa saplanıp

boğularak ölecektir. Batağın kıyısında olduğunu son davranışlarıyla göstermiştir.

Türkiye, millî savunması için millî endüstrisini kuruncaya kadar Avrupa'nın taraflı ve İsveç gibi tarafsız ülkelerine başvurarak savunmasına gerekli her şeyi almalı, fakat millî endüstri işini sözden fiile geçirecek tedbirlerde artık zaman kaybetmemelidir. Amerika'ya peşin olarak ödediğimiz 180 milyon dolarlık malzeme de ambargoya tâbi tutulduğu için bu para Türkiye'deki Amerikan mallarına (okul, hastane vb.) el konularak ödetilmeli ve Amerika'ya olan borçlarımızda moratoryum uygulanmalıdır.

Savaş endüstrisinin şakaya gelir yeri yoktur. Milletçe fedakârlık yapılmalı, gerekirse beş on yıl için kemerler sıkılmalı, vergiler konmalıdır.

Amerika ile ittifak yapılınca, o zamanki Demokrat Parti hükümeti, bütün silâhlarımızı nasıl olsa Amerika verecek gerekçesiyle, Kırıkkale ve Kayseri'deki askerî fabrikaları traktör fabrikası haline getirmiş, böylece iktisadî kalkınmaya katkıda bulunuyoruz diye tarihin affetmeyeceği bir hatâ yapmıştı.

Amerika bir mendeburdur. Köksüz bir haydut topluluğudur. Belâsını bulacaktır. Biz ise 30 yüzyıllık tarihin hâsılası olan ve birçok insanî erdemleri bulunan bir millet olarak bu aşağılıklarla her türlü ilişiğimizi kesmeliyiz.

5 Ağustos 1975, *Ötüken*, 1975, Sayı: 8

Ders

AMERİKA'da iki diplomatımızın bir Ermeni tarafından öldürülmesi, bizi ister istemez geçmişe ve bu geçmişin verdiği derslere götürdü. Türkler, Anadolu'yu açarken karşılarında Hıristiyan millet olarak Rum, Ermeni ve Gürcüleri; Müslüman millet olarak da Araplar ile Kürtleri bulmuşlar, hepsini yenerek bugünkü Türkiye sınırlarına çok benzeyen çizgilerin içindeki devlette, eskiden beri âdetleri olan düzeni kurarak, tebaalarını ikinci sınıf görmekle birlikte, adaleti eksiksiz, gediksiz uygulamışlardır. Bu adalet, ve askerlik yapmayarak yalnız ticaret ve sınaatla uğraşmanın doğurduğu zenginliğin tesiriyle, özellikle Ermeniler, Türklere çok yakınlaşmış, Türk kültürünü benimsemiş, birçok bölgelerde Türkçe'yi anadil diye kabullenmiş ve devlete sadakat göstererek karşılığını da almışlardı. Osmanlı çağında Ermeni bakanlar bile vardı. Halbuki sayıları gayet azdı. Yanılmıyorsam, vakanüvis Enverî'nin tarihinde, Türkiye'deki Ermenilerin sayısı 300.000 olarak gösterilir ve Ermeni patriğinin devlete başvurması üzerine katolik papazlarının propaganda ile Ermenileri millî mezhepleri olan gregoryenlikten katolikliğe çevirme gayretlerini önlemek için tedbirler alındığı kaydedilir.

Ermenilerin 300.000 olduğu tarih, yaklaşık olarak 1779-1780 yıllarıdır. 1914'te Birinci Cihan Savaşı başlar-

ken bunların 1.500.000 kişiye yaklaşmış olmaları ne kadar hızla çoğaldıklarını gösterir. Bu çoğalış hem refahtan, hem de Ermenilerin askere alınmayışından ileri geliyordu. Bilindiği üzere, İmparatorluğun kan ve can vergisini yalnız Türk ırkı veriyordu.

XX. Yüzyıl'ın başında Ermeniler, Türkiye'de zenginlik bakımından çok iyi durumda oldukları gibi, birçok sınaatları da inhisarlarına almışlardı. Sarraflıkla Türkleri soyuyorlar, kendi çocuklarını öğrenim için batı ülkelerine gönderiyorlar, bu çocuklar orada Türklük düşmanı fikirlerle aşılanıyorlardı. Bundan başka İstanbul'daki Amerikan Koleji de, Müslüman ve Hıristiyan azınlıklarına mensup çocuklardan Türk düşmanı yetiştirmede büyük başarı gösteriyordu.

Dışardan da tesirler yapılıyordu. Ermenileri alet olarak kullanmak isteyen Rusya ile Osmanlı İmparatorluğunu kendi imparatorluğu için tehlike gören İngiliz İmparatorluğu ve Haçlı seferlerinden beri Türk düşmanlığını beyninden ve gönlünden bir türlü silemeyen Fransa'nın telkin ve propagandaları, yemişini vermekte gecikmedi. Anadillerini unutup Türkçe konuşan Ermenilere Ermenice öğretildiği gibi, devlet aleyhindeki gizli teşkilâtları ile de Türkiye'nin doğusunda büyük bir Ermenistan kurmak hülyasıyla faaliyetlere geçildi. Bundan sonrası malûmdur.

Birinci Cihan Savaşı'nın başında, Sarıkamış faciasındaki 60.000 kişilik bir Türk ordusu soğuktan mahvolduktan sonra, Ruslar, Erzurum'a doğru ilerlerken, hazırlıklı bulunan Ermeniler de her yerde harekete geçtiler. İkmal teşkilâtı bozuk olan Türk Ordusunu geriden vurarak, çekilişi bozguna çevirmek istediler. Aynı zamanda köy ve kasabalardaki Türkleri kadın, çocuk demeden öldürerek, müthiş bir Türk kırgını yaptılar. Şüphesiz, hâkim millet olan Türklerin tepkisi de çok sert oldu. Doğu Türkiye'de Ermeni diye bir şey kalmadı. Bir kısmı

Türklerce yok edildi. Bir kısmı Suriye'ye, Marsilya'ya ve Amerika'ya gidip yerleşti. Bunların artık, Türkiye'ye dönmek ihtimalleri kalmamıştır. İstanbul'da kalanlar da yavaş yavaş Türkiye'den göçerek Fransa ve Amerika'da vatan tutmaktadırlar.

Burada, iki milletin birbirini öldürmesi düşünülür ve bunun muhasebesi yapılırken, tabiî ilk akla gelen soru kimin haklı, kimin haksız olduğu konusudur. Savaşta bulunan hiçbir devlet, düşmanla birleşen kendi tebaasına karşı yumuşak davranmaz. Bunda haklıdır.

Ermeniler, hâlâ Amerika, Fransa ve Lübnan'da Türkiye aleyhinde yoğun bir propaganda faaliyetinde bulunur ve büyük Ermenistan hülyası ardında koşarken, bizim de milletçe uyanık bulunmamız, Ermeni'nin, artık ebedî düşman olduğunu kabul ve teslim etmemiz gerekir. "Maziyi unutalım, kardeş olalım!" demekle hiçbir mesele çözülmez; hiçbir düşmanlık giderilmez. Düşmanı dost sanmak kadar tehlikeli yanlış yoktur.

Türkler aleyhindeki Ermeni yayınları durmadan çoğalıyor ve tabiî Batı'nın kamuoyunda tesirli oluyor. NATO ve Avrupa birliklerine üye olduğumuz bir sırada da bu kamuoyu, millî çıkarlar bakımından mühim faktördür. Bunlara karşı Türk hükümetinden de, belgelere dayanan resmî bir kitap çıkarması beklenirken, şimdiye kadar hiçbir şey yapılmamıştır.

Aradan 50-60 yıl geçtiği halde Ermenilerin Türk düşmanlıklarında hiçbir değişiklik olmadığını görmek, insana, İttihatçıların gayet sakat '*İttihâd-ı anâsır*" politikasını ve onun bugünkü taklitlerini hazırlatıyor.

İttihâd-ı anâsır, tarih öncesi çağlarında dünyanın türlü yerlerinde olmuş ve mesele onunla kapanmıştır. Zamanımızda hayal bile değil de bir *hezeyân-ı mürteiş*'tir. Belçika'daki Flaman-Valon kavgası Avrupa'dan bir örnek olduğu gibi, Pakistan'da ayrı bir millet olan Bengallilerin

ayrılmasından sonra şimdi de Bülüç ve Patan'ların aynı dâvaya düşmesi, sırf din birliği üzerine kurulan bir devletin de yaşayamayacağının kesin örneğidir.

Düşmanlık, beşerî duygulardan biridir ve insanlığın sonuna kadar kalacaktır. Onu yok saymak, başını kuma gömmekten ve tasavvuf cezbesiyle kobra yılanını kucağına almaktan farksızdır.

İstanbul, 25 Şubat 1973, *Ötüken*, 1973, Sayı: 3

Musa'nın Necip (!) Evlâtları Bilsinler ki:

YAHUDİ denilen mahlûku dünyada Yâhudi'den ve sütü bozuklardan başka hiç kimse sevmez. Çünkü insanlık daima kuvvete, kahramanlığa ve iyiliğe tapındığı halde Yahudi zilletin, korkaklığın, kötülüğün ve seciyesizliğin örneği olmuştur. Dilimizdeki '*Yahudi gibi*", "*çıfıtlık etme*", "*çıfıt çarşısı*", "*havraya benzemek*", "*Yâhudi'den yumurta alan içinde sarısını bulamaz*" gibi sözler bu alçak millete ırkımızın verdiği değeri gösterir. Bu yalnız bizim memleketimizde böyle değildir. Almanya'dan kovulan Yahudileri kabul etmek misafirperverliğinde bulunan Fransa'da bile Yahudiler hakkındaki en basit iltifatın "Pis Yahudi" terkibi olduğunu o memlekete gitmiş olan arkadaşlarımız söylüyor.

Almanya, Lehistan, Macaristan, Romanya gibi bazı memleketlerde ise Yahudi aleyhtarlığının nasıl yırtıcı bir şekil aldığını ve birgün bu memleketlerdeki Yahudilerin muhakkak kapı dışarı edileceğini hepimiz biliyoruz. Yahudi meselesini ilk halleden memleket Almanya olmuştur. Başka milletler bundan ders alacaklardır. İsveç gibi kendi halinde bir milletin bile Yahudi düşmanı olması bu menfur milletin bütün dünyada nasıl telâkki olunduğunu ispat etse gerektir.

İstanbul'da çıkmaya başlayan *Millî İnkılâp* mecmuasının Yahudilerin hakiki mahiyetini meydana koyan neşriyatı üzerine Yahudiler arasında bir galeyan olduğunu,

hattâ onların Beyoğlu'nda gizli bir toplantı yaparak *Millî İnkılâp* mecmuasına karşı mukabil cephe almak için bazı kararlar verdiklerini işittik. Yalnız bu hareketleri bile onların Türkiye'ye karşı besledikleri duyguları gösterir. Bir defa hükümetten gizli olarak toplantı yapmak kanunî bir cürümdür. Müddeiumumîliğin dikkatini celbederiz. Saniyen kendi aleyhlerinde neşriyat yapılmamasını istiyorlarsa bu vatana sadık kalmağa mecburdurlar. Onlar her hareketleriyle ve çıfıt yaygaralarıyla bizden ayrı olduklarını daima bize anlatırlarken biz de herhalde onlara methiye yazacak değiliz. Biz Yahudilerin memleketteki meş'um iktisadî ve ahlâkî rolünü biliyoruz. Hattâ Mütareke yıllarında İstanbul'u süsleyen (!) İngiliz, Fransız, Amerikan, İtalyan, Yunan ve Ermeni bayrakları arasında bir de Yahudi bayrağı olduğunu unutmadık. Eliza Niyego adındaki Yahudi kızının cenaze merasiminde yaptıkları edepsizliği de kendileri unutmamışlardır. Bir maliye memuruna rüşvet teklif ederken Ankara'da yakalanan iki Yahudi avukatla, Türklüğü tahkir yüzünden tevkif olunan Yahudi kızı meseleleri de onların namussuzluk-larının son perdesini teşkil ediyor. Öyle, ikide bir Yahudileri Türkleştirme cemiyetleri kurarak bizi kandırmağa çalışacaklarına namuslu Türk tebaası olarak kalsınlar yetişir.

Çünkü biz onların Türkleşeceklerini asla unutmadığımız gibi bunu istemeyiz de. Çamur ne kadar fırına verilse demir olmayacağı gibi Yahudi de ne kadar yırtınsa Türk olamaz. Türklük bir imtiyazdır, her kula, bilhassa Yahudi gibi kullara nasip olmaz.

Onlara yapılacak ihtar şudur: Hadlerini bilsinler. Sonra biz kızarsak Almanlar gibi Yahudileri imha etmekle kalmaz, daha ileri giderek: onları korkuturuz. Malûm ya ataların sözüne göre *Yahudiyi öldürmektense korkutmak yektir.*

Orhun, 1934, Sayı: 7

ATSIZ

Turancılık, Millî Değerler ve Gençlik

{"Turancılık" deyince Türkiye'de anlaşılan şey, tarihî mirasları da dâhil olduğu halde bütün Türkleri tek devlet halinde birleştirmek ülküsüdür ve her ülkü gibi nesillere bakan, kan ve can vergisi isteyen, gönüllere heyecan katan bir inançtır.

Tarihi, savaşları ve fütuhatı dolayısıyla hemen bütün dünyaya antipatik gelen Türk milletinin yeniden birleşerek şahlanması birçok milleti korkuttuğu için; bu şahlanış sonunda bazı devletler ortadan kalkacağı veya küçüleceği için; hatta dünya çapındaki büyük ticaret ortaklıklarının çıkarları baltalanacağı için Turancılık ülküsü büyük bir direnişle karşılanmakta, bu direnişin propagandası ve fikriyatı yapılmakta, bu propaganda Türkiye içinde tesirli olmaktadır.

Turancılık ülküsüne karşı Türkiye'deki muhalefet ya bunun Türkiye'yi büyük tehlikelere atacak bir macera sayılmasından yahut Türkiye dışındaki Türklerin de en az bizim kadar Türk olduklarının bilinmeyişinden, yahut da bugünkü sınırlarımız içinde 4000 yıldan beri üstüste yığılan etnik zümreleri ve kültürleri karıştırıp bunlardan şimdiki dili Türkçe olan bir "halk"ın peydahlandığını kabul etmekten doğmaktadır